

BURMESE CLASSIC .com

Designed by Moe Kyraw(C.U) 2017

မြင့်မြတ်နှလုံးသား
ချေဝွေဟူးရှား
မင်းပုည

စုံနှိုင်းပုထိုးတမ်း

တော်လှန်ရေးသမား ချော့ဌေးစားရား
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၈ - ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်စု - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - (၆၀၀)ကျပ်

မျက်နှာဖုံးပါရှိပြီး

မိုးကော်

စာအုပ်ချုပ်

ပုံနှိပ်ရုံနှင့်အဖွဲ့

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းဆုံးနှိပ်သူ

ဒေါ်နှင်းနှင်းအိ (အတ္ထုပ္ပတ္တိမင်းပုံနှိပ်တိုက်)

မြို့ (၀၀၃၉၇)၊ အမှတ်(၉၆)၊ ဘိုကားလမ်းရွေးလမ်း

မိုလ်တထောင်မြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းမြင့်(၀၁၀၄၀)၊ လင်းလင်းစာပေ

အမှတ်(၄/၂၉)၊ ၆၀တံမင်းကြီးလမ်း

၁၀-မိုင်ကုန်း၊ အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်မြို့။

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း”(CIP)

မင်းပုည		စင်းပုည
တော်လှန်ရေးသမား ချော့ဌေးစားရား	/	
ရန်ကုန်၊ လင်းလင်းစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၈		
၁၉၆ - စာ ၁၈ x ၂၁ စင်တီ		
(၁) တော်လှန်ရေးသမား ချော့ဌေးစားရား		

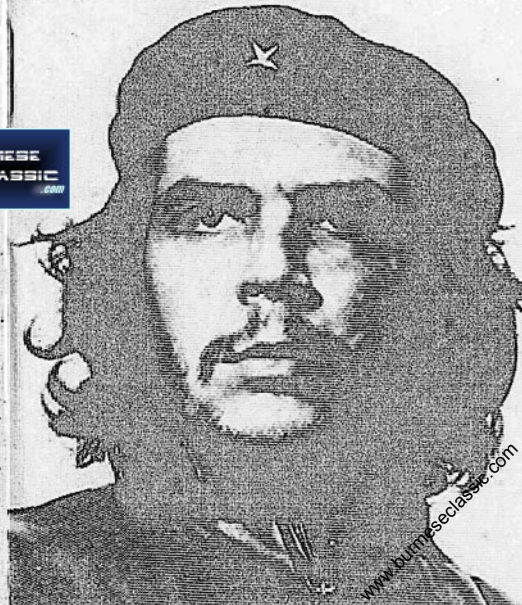


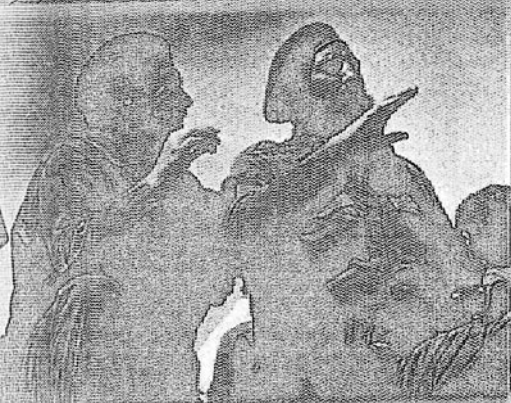
မင်းပုည

တော်လှန်ရေးသမား

ချော့ဌေးစားရား

BURMESE
CLASSIC
.COM





မောင်လှအား နှစ်ကော်စတို

ဇော်လှိုင်အောင်အောင်

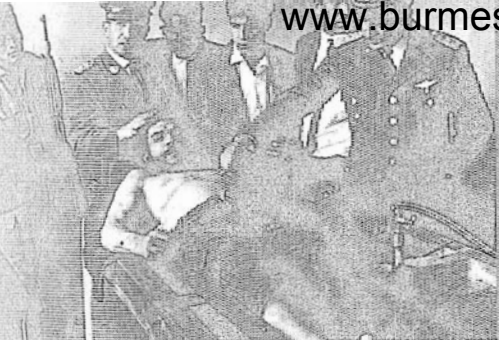




ကျောင်းကားနှင့်လက်ကား



ပြည်သူ့အုပ်စုတော်ရေးရာဌာန



ဒက်ဂျပ်နှင့်ခေတ္တစား



အားဟန်သစ်စာပေ

အမှတ်(၁၄၃)၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ဖုန်း - ၀၁ ၃၉၄၆၅၅၊ ၀၉ ၇၃၀၄၁၀၇၀

စုံနွဲ့ပုံနှိပ်စာပေ

တော်လှန်ရေးသမား ချေမှုေးစားရား
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

အုပ်စု - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - (၆၀၀)ကျပ်

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း

မိုးကုတ်

စာအုပ်ချုပ်

ပထမနှင့်အဖွဲ့

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းရုံနှိပ်သူ

ဒေါ်နင်းနှင်းအိ (အတ္ထုပ္ပတ္တိမင်းပုံနှိပ်တိုက်)

မြ (၀၀၇၉၇)၊ အမှတ်(၉၆)၊ ဘိုကလေးဈေးလမ်း

ရိုက်ကူးရေးဦးစီးဌာန။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းမြင့်(၀၁၀၄၀)၊ လှိုင်လင်းစာပေ

အမှတ်(၄/၂၉)၊ မြဝတီမင်းကြီးလမ်း

၁၀-မိုင်ကုန်း၊ အင်းစိန်၊ ရန်ကင်းမြို့။

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်ကတ်ကလေးတစ်အညွှန်း”(CIP)

မင်းပုည	တော်လှန်ရေးသမား ချေမှုေးစားရား	/	မင်းပုည
ရန်ကင်း	လှိုင်လင်းစာပေ	ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈။	
၁၉၆	- စာ ၁၈ x ၂၁	စင်တီ	
(၁)	တော်လှန်ရေးသမား ချေမှုေးစားရား		

မင်းပုည

တော်လှန်ရေးသမား

ချေမှုေးစားရား

ဗာတိက

၁။ ရင်တွင်းမှ ဆန္ဒများ	၇
၂။ ပျော်ရွှင်တဲ့ ကမ္ဘာ	၁၁
၃။ ကျွန်တော်နဲ့ ကက်စီထရို	၁၅
၄။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်မိသားစု	၁၈
၅။ ကျူးဘားအရေးနဲ့ ကျွန်တော်ဆန္ဒ	၂၅
၆။ အသက်လှပွဲ	၃၀
၇။ တော်လှန်ရေးရဲ့ ဒုတိယတိုက်ပွဲ	၃၈
၈။ ကျွန်တော်နဲ့ လာပတာတိုက်ပွဲ	၄၅
၉။ အနီးဆုံးရန်သူ	၅၃
၁၀။ မာရဏမင်းထံ ပို့ခံရသူ	၅၉
၁၁။ ကျွန်တော်နဲ့ လယ်သမားများ	၆၆
၁၂။ အစိုးရကို စစ်ခင်းကြမယ်	၇၅
၁၃။ ကျွန်တော်နဲ့ တိုက်ပွဲများ	၈၉
၁၄။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျူးဘားလွတ်မြောက်ရေး	၉၈
၁၅။ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲများ	၁၁၁

၁၆။ ကျွန်တော်နဲ့ ပြင်းထန်တဲ့တိုက်ပွဲများ	၁၁၉
၁၇။ အကြီးမားဆုံးသော အောင်မြင်မှု	၁၂၅
၁၈။ ကျူးဘားနိုင်ငံကို ပြန်လည်ထူထောင်ခြင်း	၁၃၉
၁၉။ မဂ္ဂဇင်းရဲ့ ချီးကျူးသံ ပီတိလွှာ	၁၄၅
၂၀။ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး	၁၄၉
၂၁။ ချေကိုအလိုရှိသည် ဆုငွေ-၅၀၀၀၀	၁၅၉
၂၂။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တပ်မတော်(၄)	၁၆၄
၂၃။ အရှုံးကို အပြုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်မယ်	၁၆၉
၂၄။ ကမ္ဘာမြေကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်	၁၈၉
၂၅။ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ရှိနေမယ့်သူ	၁၉၄

(၁)

ရင်တွင်းမှ ဆန္ဒများ

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများက ကျွန်တော့်ကို ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ၊ ဘာကြောင့် ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာတွေကို ဝင်ရောက်ပြီး လုပ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲပေါ့။ သူတို့အမြင်ကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင်ပါဘူး။ တာဝန် သိသူမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ တာဝန်မသိသူမှာ တာဝန်မရှိပါဘူး ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်ဟာ တာဝန်သိသူ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ တာဝန်မဲ့သူ မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိ တယ်လို့ပဲ ခံစားနေရပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အတိတ်အကြောင်းတွေကို ပြန် ပြောင်းပြောရရင် စိတ်မကောင်းစရာတွေများစွာ ဖြစ်နေပါတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်လေး။ လူတွေကိုကုတဲ့ ဆရာဝန် အခုက လူတွေကို ဆေးမကုဘဲ ဘာကြောင့် သေနတ်ကို ဝိုင်ပြီး စစ်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲနေရတာလဲပေါ့။

ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း တာဝန်သိလို့ တာဝန်ရှိနေတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုပြောရတာက အကြောင်းတွေ ရှိပါတယ်။ အင် အားကြီးတဲ့ နိုင်ငံတွေက အင်အားမရှိတဲ့ နိုင်ငံလေးတွေကို သိမ်းပိုက် အနိုင်ကျင့်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျူးဘားနိုင်ငံလည်း သိမ်း ပိုက်ခံရပါတယ်။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။ ကျူးကျော်တာ၊ သိမ်းပိုက် တာ၊ မတရားအနိုင်ကျင့်တာတွေကို အမှန်းဆုံးပဲ။ ကျွန်တော်စိတ် စတ်ကို ပြောရရင် အတိအကျတွေနဲ့ တွေ့ကြုံနေရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကူညီပြီး မြေရှင်းပေးလိုတဲ့ ဆန္ဒများ ရှိပါတယ်။

အဲဒီလို မြေရှင်းပေးလို့လည်း ကျွန်တော်ကို ချီးကျူးသူတွေ ရှိပေမယ့် မှန်းတီးသူတွေလည်း ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီလိုပါပဲ ကျွန်တော် ကလည်း လူတစ်မျိုး၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ခိုင်းတာကိုမကြိုက်။ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို ကိုယ့်အသိနဲ့ လုပ်တတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အစိန်အစာကသုံးပြီး ခိုင်းတာကို မှန်းတီးဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ တင်ပြထားတာ ရှိပါတယ်။

နောက်တွေက များနေတဲ့အတွက် ရှေ့ဆက်စရာလေးတွေကို ဆက်လက်တင်ပြချင်ပါသည်။ အဲဒီအတွက် ဘယ်နိုင်ငံဘက်ကနေ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေရပါတယ်။ နယ်နဲ့ လက်အောက် ကျရောက်နေတဲ့ နိုင်ငံများဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအထဲမှာ ကျူးဘားနိုင်ငံဘက်က ရပ်တည်ဖြစ်ပါ တယ်။ ကျူးဘားနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ကြတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေက

အဲဒီနိုင်ငံက အစိုးရတပ်စုလည်းတွေကို သူ့နိုင်ငံဝန်းတက်ရေးအတွက် ဖြစ်သလို ကျူးကျော်တဲ့အခါ အထောက်အကူဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ် ချက်ချင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

စပိန်နိုင်ငံဟာ ကျူးဘားကို နယ်ချဲ့ပြီး အခြားနိုင်ငံများကို လည်း ကျူးကျော်ရန်စ တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ အလားတူ မြောက် အမေရိက နယ်မြေသိမ်းပိုက်ရေးသမားတို့မှ တိုက်ခိုက်စေလွှတ်တဲ့ “နာဆီဆိုလိုဖက်” များ ရောက်ရှိလာခြင်းမှာလည်း နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက် ရလဒ်တွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။

အလားတူ ၁၉၀၁-ခုနှစ်က ပလမ်ပြင်ဆင်ချက်ဥပဒေများ ဟာ တော်လှန်ရေးကို ခိုင်မာရှင်သန်စေခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလုပ်ရပ်တွေဟာ အောင်မြင်တယ်လို့ မှတ်ယူရမှာပဲ။ အချိန်က သိပ်မရှည် အကြောင်းအရာတွေကို အကျဉ်းသဘောနဲ့ တင်ပြချင် ပါတယ်။ အဲဒါကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်ပါတယ်။

၁၉၃၃-ခုနှစ်မှာ အမေရိကန်သံအမတ် “ဆမ်နာဝဲလ်” က ဆိုင်းမတွ ဝင်ရောက်ခွင့်မရဘဲ လာပါတယ်။ အဲဒီလုပ်ရပ်ကြောင့် တော်လှန်ရေးကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါတယ်။

တော်လှန်ရေးကို လူငယ်များ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ပါတယ်။ အရှင်ဆုံးအချက် တစ်ခုက ၁၉၅၂-ခုနှစ်မှာ ကျူးဘားနိုင်ငံ သမ္မတ ဘာတစ္စတာ သွေးချောင်းစီးမှု မရှိတဲ့ အာဏာသိမ်းခြင်းကို ခံလိုက် ရတယ်။

အဲဒီနေ့က မတ်လ (၁၀)ရက်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ အာဏာ သိမ်းမှုကြောင့် ကျူးဘားပြည်သူတွေဟာ ကိုလိုနီလက်အောက် အာဏာ သာနဲ့ ရပ်သေးအစိုးရရဲ့ ဖိနှိပ်ခြင်းကို ခံနေရပါတယ်။ နိုင်ငံပိုင်မှု

၁၀

တွေကို မခံနိုင်တဲ့ ပြည်သူတွေက တော်လှန်ရေးကိုသာ ဦးတည်နေကြပါတယ်။

လက်တင်အမေရိကဟာ ကူညီသလိုနဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ယူနေကြတယ်။ မကောင်းခဲ့တဲ့ သမိုင်းကြောင်းတွေကို ကောင်းကြောင်းပြချင်နေပါတယ်။ လက်မခံသူကို ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ကြပါတယ်။

ဒဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း ဝါဝင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လွှဲသားလို့ အမေရိကန်နဲ့ ပူးပေါင်းပေးမယ့် သူတို့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို လက်မခံ။ သူတို့လုပ်သမျှကို အမြဲလိုဆောင်ကြည့် လေ့လာသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အတွက် မဟုတ်။ အားလုံးအတွက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။



(၂)

ငယ်ရွှင်တဲ့ကမ္ဘာ

အများအကျိုးကို လုပ်ဆောင်ချင်တယ်။ မိနိုပ်တာ ချုပ်ကိုင် အမိန့်ပေးတာတွေကို မနှစ်သက်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောဖူးပါတယ်။ ဒဲဒီအတွက်ကြောင့်ပဲ ကျွန်တော် ကျူးဘားအရေးမှာ ဝင်ရောက် ဖြစ်တာပါ။ ဒဲဒီအချိန်က ကျူးဘားနိုင်ငံကို ကိုလိုနီတွေက သိမ်း ဖိုက်ချုပ်ကိုင်ထားပါတယ်။

ကျွန်တော်က ကျူးဘားအရေး ပါဝင်ပတ်သက်တာကို တင် ပြချင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ အာဂျင်တီးနား နိုင်ငံ သား တစ်ယောက်ပါ။ အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံက ထွက်ခွာခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကို ပြောချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ် ဆရာဝန်ပေါက်စတန်းကပေါ့။ အာဂျင် တီးနားနိုင်ငံ အာဇာရှင် “ပီရွန်”က ဆရာဝန်များကို ဈေးတပ် ဆွဲပြီး စစ်တပ်အတွင်းကို အတင်းအဓမ္မ သွတ်သွင်းပါတယ်။ ဒဲဒီ လုပ်ရပ်ကို လက်မခံနိုင်လို့ ဆရာဝန်ဘဝနဲ့ အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံက မီးရထားနဲ့ ဘိုလီဗီးယားနိုင်ငံကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဘိုလီဗီးယားနိုင်ငံမှာ နေထိုင်ရတာ အဆင်ပြေပါတယ်။ အကြောင်းကားတော့ ဘိုလီဗီးယားနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ တက်ကြွထက်သန်နေတဲ့ လူငယ်များနဲ့ ရင်းနှီးလာခဲ့တယ်။ အလားတူ လက်ဝဲသမား လူငယ်အချို့နဲ့ တွေ့ဆုံပြီး ဆွေးနွေးခွင့်များ ရရှိခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျူးဘားနိုင်ငံရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာတဲ့ ဖီဒယ်လ်ကက်စ်ထရို၊ နော်လ်ကက်စ်ထရို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ မှာ "မက္ကဆီကိုနိုင်ငံ" ကို ရောက်ရှိနေပါတယ်။

မက္ကဆီကိုနိုင်ငံတွင် ဥတုမာလာနိုင်ငံမှ မျိုးချစ်လူငယ် အယ်လ်ပါတိုရှိမှာ ဖီဒယ်လ်ကက်စ်ထရိုတို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ ပူးပေါင်း ချင်နေကြပါတယ်။

ကျွန်တော် ကြီးရတဲ့ ပထမသတင်းတစ်ပုဒ်က ဖီဒယ်လ် ကက်စ်ထရိုက ကျူးဘားပြည်တွင်းရေးကို နိုင်ငံခြားသားများ ဝင်ရောက်လာတာကို လက်မခံချင်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ လက်ခံသွားပါတယ်။ ဒါ ဖီဒယ်လ်ကက်စ်ထရိုရဲ့ ဆန္ဒကို အကြံပြုထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အီဂျေဒေါ့နိုင်ငံကိုရောက်ပြီး နောက် နိုင်ငံမှ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ စီးပွားရေးသမားများ၊ ရှေ့နေတွေ ပါဝင်ပါသည်။

ကျွန်တော် အီဂျေဒေါ့မှ ရှေ့နေ ဖိုကာဒီရိုရဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် ရောက်ရှိလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့တိုက်တွန်းချက်စတာမှာ ဥတုမာလာနိုင်ငံကို ရောက်ရှိဖူးသင့်တယ်လို့ ပြောလာပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် ယခုအား ကော့စတာရီတာနိုင်ငံများကို ရောက်ဖူးခဲ့ပါတယ်။

ဥတုမာလာနိုင်ငံဟာ လက်ဝဲအစိုးရ အုပ်ချုပ်နေချိန်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ရဲ့အကြောင်းလေးကို အကျဉ်း သဘောနဲ့ ဖော်ပြချင်ပါတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော်ဘဝအတွက် ကြည်နူးစရာ စကားသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

အကြောင်းမှာ ၁၉၅၃-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတန်းက ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၅၃-ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ ၁၉၅၄-ခုနှစ်ကို ဦးတည်နေတဲ့ အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံကထွက်ပြေးလာသူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ စိုးရိမ်ရမယ့် အချိန်မှာ ကြည်နူးစရာလေး ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော် ဝီဇူနိုင်ငံသို့ "ဟစ်လ်ဒါ" နဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ သူ့မကလည်း ခေသူမဟုတ်။ ပီရူးအစိုးရက သူ့မကို နယ်နှင်ဒဏ်ချမှတ်ထားပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဘဝတွေအဖြစ် လယ်ယာမြေဌာနမှာ အလုပ်ရခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကံကောင်းလား ဆိုးလား ဆိုတာကိုတော့ စေခွဲလို့ မရပါဘူး။ သူ့ရားသခင်ရဲ့ အလိုတော် တူလို့ပဲ သဘောထားရမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့ ဥတုမာလာနိုင်ငံမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး နေထိုင်ရတာကို ကျေနပ်ပါတယ်။ ပျော်လည်း ပျော်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု၊ အဆင်ပြေမှုတွေဟာ ကြာရှည်မခံဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

အကြောင်းမှာ အမေရိကန်(CIA)အဖွဲ့က ဥတုမာလာ လက်ဝဲအစိုးရကို ဖြတ်ချလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ "ဟစ်လ်ဒါ" မက္ကဆီကိုနိုင်ငံကို တိမ်းရှောင်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဟစ်လ်ဒါတို့ဟာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပါပြီ။

အဲဒီအတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ ပီချွန်းနိုင်ငံသူ ဟယ်လ်ဒါ တို့ဟာ ၁၉၅၅-ခုနှစ် မေလမှာ တရားဝင် လက်ထပ်လိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လ်ဒါဟာ စိတ်တူကိုယ်တူရှိလို့ အစစအဆင်ပြေပါတယ်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချုပ်ချယ်တာမရှိ၊ လူသား အကျိုးပြုလုပ်ငန်းများကို အစွမ်းကုန် လုပ်ဆောင်နေကြပါတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အားသာချက်များသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆန္ဒတစ်ခုက မျှော်လင့် ရောကောင်းတဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ အတူတူ နေထိုင်ကြရန် ဖြစ်ပါတယ်။



(၃)

ကျွန်တော်နဲ့ကတိစ်ထရို

ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လ်ဒါတို့ဟာ မက္ကဆီကိုမှာ မျှော်လင့်ခံရ ခဲ့တဲ့ နေထိုင်ချိန်မှာ ပြောင်းလဲမှုတွေ စတင်လာပါတယ်။

၁၉၅၆-ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့ကပေါ့။ ဖီဒယ်လ် ကတိစ်ထရို ခေါင်းဆောင်တဲ့ သတ္တိရှိတဲ့ မျိုးချစ်လူငယ်အုပ်စုနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေး၊ တော်လှန်ရေးတို့ကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ အပါအဝင် တော်လှန်ရေးတပ်သား (၈၂)ဦးတို့မှာ “ဂရန်မာ” အမည်ရှိ ရွက်လှေကြီးနဲ့ မက္ကဆီကို မှ ကျူးဘားနိုင်ငံကို ဦးတည်လာခဲ့ပါတယ်။

ဂရန်မာလှေကြီးပေါ်မှာ စားနပ်ရိက္ခာများ၊ ယူနီဖောင်းများ၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ၊ ကျည်ဆန်နဲ့ လက်နက်ပစ္စည်းများ၊ တင့်ကား ပစ်ရိုင်းဖယ်နှစ်လက်ကို သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြပါတယ်။

လှေကို “ကျူစပန်ဆိပ်ကမ်း” မှနေပြီး စတင်ကူးစီးငြိမ်း ထွက်ခွာခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ လှူဒါန်းပေးတဲ့အခါ ကောင်းကင်ယံမှ ကြွယ်များမှာ အလှူလှူဝတ္ထု ပွင့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးဟစ်လဲဒါကို သတိရနေမိတယ်။ သူ့လည်း သတိရနေမှန်း သိနေပါတယ်။ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝမှ အကြောင်းများ၊ မိခင် ပဲခင်နဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတို့ အကြောင်းများ အထွေးထွေး ဝင်ရောက်တော့တယ်။

မက္ကဆီကိုတွင် ဖီဒယ်လ်ကက်စ်ထရို၊ ရော့လ်ကက်စ်ထရို တို့နဲ့ တွေ့ဆုံခွင့် ရခဲ့ပြီး တူညီတိုက်ဆိုင်သော စိတ်သဘောထားနဲ့ အတူ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံမှ ကျူးသားနိုင်ငံသို့ အတူပါဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။

မျိုးချစ်လူငယ် အယ်လ်ပါတိုဂျီ (ခေါ်) ဂျူလီယို-ရိုဇာတို ဘက်ဆစ်ရက်ဆေလီ” မှာ သူ့ဇာတိ ဂြိုဟ်မာလာနိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်တွေ့ရာ မီးရထားနဲ့ ခရီးဆွမ်းဖော်ချင်း ခင်မင်မိခဲ့ကြတယ်။

တာဝါထရူလာမှတစ်ဆင့် မက္ကဆီကိုဦးတီးသို့ ရောက်ရှိပြီး ငွေကြေးမပြည့်နဲ့မှတော့ကြောင့် အခက်အခဲများနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြရတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင် လူစိမ်းများကြားမှ ဝစ်ချေအထွက် ဖြေရှင်းပြီး တော်လှန်ရေးဇရီးဆက်ရန် “ဓာတ်ပုံဆရာများအဖြစ်” ရုပ်တည်ခဲ့ကြတယ်။

ဖီဒယ်လ်ကက်စ်ထရိုက ပါတိုဂျီကို ကျူးသားသို့ ခေါ်သွားရန် သဘောမတူ၊ ပါတိုဂျီမှာ သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။

မက္ကဆီကိုဦးတီးနိုင်ငံ၊ ယူနိုဗာစီတီမှာ ရူပဗေဒဘာသာ သင်ယူပြီး ထိုသင်တန်းကိုပင် ပြန်သွားခဲ့တယ်။

အယ်လ်ပါတိုဂျီမှာ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူ ဖြစ်တယ်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် အကူအညီမယူ၊ အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ခဲ့တယ်။ ပျော့လျှင်ဖဲယောင်း၊ မာလျှင် သံချောင်းဆိုသူ လူသားဖြစ်တယ်။

ဥတုမာလာနိုင်ငံတွင် အလုပ်သမားပါတီဝင်အဖြစ်မှ သေဝင်စည်းကမ်းကြီးသော တော်လှန်ရေးသမားကောင်း ဖြစ်လာစေရန် ဇနီးအဖေသော “ပါတိုဂျီ” ပင် ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဖီဒယ်လ်ကက်စ်ထရိုတို့လို ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ပြီး လက်နက်ခွဲကိုင် တိုက်ခိုက်ရန် အယ်လ်ပါတိုဂျီ မိခင်နိုင်ငံ ဥတုမာလာသို့ ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။

တော်လှန်ရေး ဆိုသည်မှာ စိတ်ဓာတ်ရင့်သန် သန့်စွမ်းတဲ့ သတ္တိရှိကြတဲ့ မျိုးချစ်လူငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲစေခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ပါစေ ဒီလိုမျိုးချစ်လူငယ်တွေ များစွာပေါ်ထွက်လာဖို့က အရေးကြီးပါတယ်။ များများပေါ်ထွက်လာလေ နယ်ချဲ့ကိုလိုနီတွေကို ပြန်တိုက်ထုတ်နိုင်လေဟု ထင်မှတ်မိပါတယ်။

ကျွန်တော် အမြဲပြောနေပါတယ်။ ကျူးကျော်စစ်ကို မုန်းပါတယ် ဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မျိုးချစ်လူငယ်တွေ များစွာ ပေါ်ထွက်လာအောင် လုပ်ဆောင်ရာမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကြိုးပမ်းတဲ့ တာဝန်တွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။



(၄)

ကျွန်တော်နှင့်ကျွန်တော်မိသားစု

ပိုင်ခံရေးအကြောင်းတွေကိုသာ ဦးတည် ရေးဆွဲလေတော့ ကျွန်တော်ဘဝအကြောင်းကို ရေးသားဖို့ မမှနေပါတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ သူများအကြောင်း မကောင်းပြောတာထက် ကိုယ့်အကြောင်း ပြောပြတာကို ငိုပြီးတော့ဆိုထားပါတယ်။ အဲဒီအထွက်ကြောင့် ကျွန်တော်ဘဝအကြောင်းလေးကို တင်ပြချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ကို "အလွင်တိုအားနိုင်ငံ၊ ပါရာနာမြစ်ကမ်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ဂိုဏ်းပျိုမြို့" မှာ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ဖခင်က "အာနက်စတိုဗွေးဗားလင်းချီ နဲ့ မိခင် စီလီယာစာနာ" တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၂၈-ခုနှစ် ဇွန်လ(၁၄)ရက်နေ့မှာမွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ မိခင်ဖခင် ကျွန်တော် အပါအဝင် မောင်နှမ(၅)ဦး ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က အားလုံးရဲ့ သားကြီးဩရသ ဖြစ်ပါတယ်။

မိဘနှစ်ပါးက ကျွန်တော်ကို အလွန်ချစ်ခင်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ (၂)နှစ်သားအရွယ်မှာ ယိုးဒယားရင်ကြပ်ရောဂါ ခွဲကပ်လာတော့ ရာသီဥတု အလွန်ကောင်းမွန်လှတဲ့ "အယ်လ်တာဂရေစီယာမြို့" ကို ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။

မြို့လေးက အလွန်သာယာလှပပြီး လေကောင်းလေသန့် ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် မြို့လေးကိုရောက်ပြီးနောက် ကျန်းမာသန့်စွမ်းသော ကလေးငယ်အဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ မိခင် ဖခင်တို့ အလွန်ပျော်ရွှင်ကြပြီး ထိုအယ်လ်တာဂရေစီယာမြို့လေးမှာပဲ အခြေချနေထိုင်ကြတော့တယ်။

ကျွန်တော်အောက် နောက်ထပ်မွေးဖွားလာကြသူတွေ၊ မောင်နှမများနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်။

ဘိုင်ယာလန်နဲ့ စပိန်မိသားစု အဆက်အနွယ်မှ ဆင်းသက်လာကြတဲ့ ကျွန်တော်မိဘနှစ်ပါးမှ ဖခင်အာနက်စတိုဗွေးဗားလင်းချီမှာ မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

အလားတူ ကျွန်တော်ကို ဦးနှောက်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူအဖြစ် သူငယ်ချင်းတွေက သတ်မှတ်ကြပါတယ်။

အလယ်တန်းပညာ ဘာသာရပ်တိုင်းမှာ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ထပ်ခိုင်းလို့ခဲ့တယ်။ အသက်(၁၈)နှစ်မှာ အထက်တန်းပညာကို ဂုဏ်ထူးများစွာနဲ့ ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့တယ်။

မိခင် ဖခင်တို့က ကျွန်တော်အတွက် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပြီး စီးပွားရေးပုံမြို့တဲ့ အချိန်အခါကောင်းနဲ့ ကြိုဆုံးခဲ့ကြရတယ်။

ဖခင် အာနက်စတိုဟာ သားကြီးကို ကျောင်းသင်ခန်းစာသင်မက လူ့ဘဝသင်ခန်းစာများကိုပါ ရည်ရွယ်ပြီး စာကောင်းပေးခဲ့ဖူးများ ရှာဖွေပတ်တိုစေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်ဘဝ များစွာမှာ ဖခင်ပေးတဲ့ ဘဝစာချက်မှာ များခဲ့ အချိန်ကုန်ဆုံးခဲ့ရတယ်။

ဖခင်မှာ ကျွန်တော်ကို ဆေးနတ်ပစ်နည်း သင်ကြားပေးရင်း ဆေးနတ်ပစ် ကျွမ်းကျင်လာခဲ့တယ်။ မြို့ရွာမှာ မိခင်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မြို့ကျယ်ကြီးတစ်ခုကို ဆောင်းပြီး "အာဟုင်ဒီးယားမြို့တော်" သို့ မိသားစုအားလုံး ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြတယ်။

၁၉၄၇-ခုနှစ် ကျွန်တော်ရဲ့အသက် (၁၉)နှစ်မှာ ဆေး ဟောသို့လှည့်ဝင်ခွင့် ရရှိခဲ့တယ်။ ဆေးကျောင်းတက်ရလို့ ဆေးပညာ စာအုပ်များစွာကိုလည်း ဆည်းပူးသင်ကြားနေခဲ့ရတယ်။

ငယ်စဉ်က 'စတင်ပြီး စာအုပ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီး ဆေး ပညာအထွက်လည်း ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာ လေ့လာသင်ယူနေ ဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ၁၉၄၄-ခုနှစ် အချိန်မှာ "မြို့ရိုးအေဂ်" မြို့တော် ရောက်တော့ သင်္ချာထူးချွန်သူအဖြစ်နဲ့ သိခဲ့ကြလို့ ဆေးပညာတက် ကူးသွားတာကို သူငယ်ချင်းအပေါင်းက အံ့ဩနေကြပါတယ်။

ကျွန်တော် ဆေးဟောသို့လှည့်ဝင်တက်နေချိန်မှာ သူငယ်ချင်းများ စွာနဲ့ ကြံ့ခုံခင်မင်ခွင့် ရရှိခဲ့ပါတယ်။

"မ" တစ်ထောင်သား ဆေးကျောင်းသားတို့၏ ဘဝအတွေ့ အကြုံနှင့် လူနေမှုဝန်းကျင်များ ကြားသိခဲ့တယ်။

၁၉၅၂-ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း "ဂရာနာဒို" နဲ့ အတူတွဲဖက်မိကြပါတယ်။

ဂရာနာဒိုဟာ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်ဖက်အောင် ဘဝ အတွေ့အကြုံ ဝုံလင်လှတယ်။

ဒီနှစ်မှာ ဂရာနာဒိုနဲ့အတူ ချီလီ၊ ပီရူး၊ အီဂျစ်ဒေါ်၊ ကိုလံ ဘီယာ၊ ဗင်နီဇွဲလား နိုင်ငံတွေကို ကျောင်းကထွက်ပြီး မိုင်(၂၀၀) တော် ခရီးပေါက်ခဲ့တယ်။ နိုင်ငံတွေိုင်းမှာ ကိုယ်ရေပြားရောက် ဝေဒနာရှင်များနဲ့တွေ့ပြီး ကုသပေးခဲ့ရပါတယ်။

ဧကံဘီအို ခရီးသွားခဲ့တာလည်း နိုင်ငံတစ်ဖက်စွန်းအထိ ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ မျောက်ပြီး ကုန်းမြင့်ဒေသများကို ခြေလျင်ဖြတ် ကျော်ကြတယ်။

နိုင်ငံတိုင်းရဲ့ ခရီးစဉ်မှာ ပြည်သူ့ဘဝ၊ ပြည်သူ့အကြောင်း သိရှိမှုလည်းခံခဲ့ရပါတယ်။ လမ်းခရီးမှာ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်း၊ အလုပ် သမား၊ အထမ်းအပြီးသမား၊ သင်္ဘောသား၊ ဆရာဝန်အဖြစ် ကြုံရာ ဆေးကုသပေးခဲ့ရပါတယ်။

ကြိုသမျှ အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ပြီး ခရီးစရိတ် ဖန်တီးရလှခဲ့ပါ တယ်။ ပီရူးပြည် တောတောင်မှန်သမျှ အလွန်လှပလွန်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခြေဆန်ခဲ့သော နိုင်ငံများမှာလည်း နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ ခွင့်ပြုမိန့်စာရွက်စာတမ်း၊ ငွေကြေးလဲလှယ်ခန့်ရက်စွဲများအတွက် မကြာခဏ ပြဿနာတက်ခဲ့ရသေးတယ်။

အီဂျစ်ဒေါ်ရောက်ချိန်မှာ ဘောလုံးနည်းပြဆရာလုပ်ပြီး လေ ယာဉ်လက်မှတ်မိုး ငွေရှာခဲ့ကြတယ်။

ဘိုဂိုတာ အရောက်မှာ နိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်ခံကြရတယ်။ ကျောင်းသားများထံ အကူအညီတောင်းကြတော့ ငွေရပြီး ထောက်ပံ့ ပေးကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ ရောက်တဲ့အထိ ခရီးဆက် နိုင်ခဲ့ကြတယ်။

သူငယ်ချင်း ကရာမှာရှိမှာ ဗင်ဒိုခွဲလားနိုင်ငံမှာပဲ နေရစ်ခဲ့ပါ
တော့တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မြင်းစေတနာပြုဘွဲ့ တင်ဆောင်ထား
တဲ့ ကုန်တင်ဆောင်ရေးဦးစီးဌာန ဗီယာမီသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်တယ်။

ဗီယာမီနိုင်ငံမှာ ငွေကို ချွေးတသည့်ဆွဲရန်၊ နှားနီး၊ ကော်ဖီတို့
ဖြင့်သာ တင်းတိမ်ပြီး နေခဲ့ရာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မပါ။ ဝီစာမရှိ
သောကြောင့် မိမိဆီးခံခဲ့ရပြီး အာဂျင်တီးနားသို့ ပြန်ပို့ခံခဲ့ရ
တော့တယ်။

အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံ၊ မြို့နယ်အတိ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ နိုင်ငံ
ထွင်းမှာ စစ်မှုထမ်းရန် ဆင့်ခေါ်နေလည်း ကျွန်တော်ကို စစ်မှုထမ်း
ရန် မသင့်တော်ပါဟု သတ်မှတ်ခြင်း ခံရတယ်။

ဘွဲ့မရသေးသူ (သို့) ဘွဲ့ရရှိပြီးသူမှသာ ဆင့်ခေါ်ရန် ပြန်
လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မိသားစုထံ ပြန်လာပြီး ဆေး
ကျောင်း ပြန်တက်ရပါတယ်။

အဖေက ကျွန်တော် ကျောင်းပညာ တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ခရီး
ထွက်သွားတာ သိပ်မပြောပေမယ့် မိခင်မှာ ကျွန်တော်အတွက်
အပူမီး တောက်လောင်ခဲ့ရတယ်။

၁၉၅၃-ခုနှစ် ရောက်တော့ မတ်လအစရှိမှာ ဆရာဝန်ဘွဲ့
ရရှိခဲ့ပါတယ်။ အများသူငယ်တို့ (၇)နှစ်တက်ရသော ဆေးပညာသင်
တန်းကို (၃)နှစ်နဲ့ ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့
ပါတယ်။

ကျွန်တော် အသက်(၂၅)နှစ် အရွယ်အကောင်းဆုံးအချိန်ခါ
မှာ သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်အားလုံးကို ရဲရင့်တက်ကြွပြီး ဆန့်ကျင်တန်း
ကွက်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။

လက်တင်အမေရိကတိုက်၊ မူလအရင်းခံ အင်ဒိုယန်းလူမျိုး
များ ဘဝအခြေမလှ နေထိုင်ရတဲ့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်နဲ့ ပတ်သက်
တဲ့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စရာ အဖြစ်မှန်ကို သိမြင်နေတဲ့
ထိုအင်ဒိုယန်းလူမျိုးများအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးချင်တဲ့ စိတ်ကူးများ
ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတယ်။

ထိုနှစ် အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံ သမ္မတ အာဏာရှင် ပီရွန်မှ
ဆရာဝန်တိုင်းကို ချွေးတပ်ခွဲကာ စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်စေခဲ့တယ်။

အတင်းအဓမ္မ သွတ်သွင်းနေချိန် ဖြစ်တဲ့အခါ ကျွန်တော်
ချွေးတပ်ခွဲ မခံရစေရန် မိသားစုကို ခွင့်တောင်းပြီး အာဂျင်တီးနား
နိုင်ငံမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာရန် စီစဉ်ခဲ့ရပါတယ်။

ငွေကြေးအကူအညီ မတောင်းဘဲ မြို့နယ်အစရှိပြီး မီးရထား
ဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ ဗိုလ်စီးယားနိုင်ငံ ရောက်ရှိပြီး ရက်အနည်း
ငယ်နှင့် တက်ကြွထက်သန်နေကြသော လူငယ်လက်ဝဲသမားတို့
နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆွေးနွေးခွင့် ရရှိခဲ့ပါတယ်။

အီကွေဒေါနိုင်ငံမှာ ရှေ့နေ “ရီကာဒိုရိုဂျီ” က ဂြိုဟ်မာလာ
နိုင်ငံသို့သွားရန် ညွှန်ပြပြောဆို၍ နိုင်ငံတစ်ချို့ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး
ဂြိုဟ်မာလာသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။

ဂြိုဟ်မာလာမှာ ပီဂျူးနိုင်ငံသူ ဟစ်လ်ခါမှာ နယ်နှင့်မင်းနဲ့
ထွက်ပြေးခဲ့သူအဖြစ် အားကိုးရာ မဲ့နေတယ်။ သူ့ရဲ့စိတ်သဘော
ထားများကို လှေလာ အကဲခတ်ရင်း ခင်မင်မှုတွေကတစ်ဆင့် တရား
ဝင် လက်ထပ်ခဲ့ကြပါတယ်။

မကြာသေးခင်အချိန်မှ လက်ထပ်ခဲ့ရသူ “ဟစ်လ်ခါ”
ထားရစ်ခဲ့ရတာ ကျွန်တော်ရင်ထဲ မကောင်းလှပါ။

သူ့ရဲ့ ချောမောလှပတဲ့ မျက်နှာလေးကို ပြန်တွေးနေမိပါတယ်။

၁၉၅၆-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ(၂၅)ရက်နေ့မှာ ဖိအပ်လှည့်ကန်စီတီရီ ခေါင်းဆောင်သော အုပ်စုနဲ့ ဂရုန်မာ့့ကလေးကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေပါတော့တယ်။



(၅)

ကျူးဘားအရေးနဲ့ကျွန်တော်တို့

အဲဒီအတွက်တော့ ကျေနပ်မိပါတယ်။ အခြားလူတွေကိုတော့ ကျွန်တော် မသိတာ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တော့ ကျွန်တော် သိနေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာလုပ်လုပ် အောင်မြင်မှုရမယ် ဆိုတာကို တွေးထားမိလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ အမှန်တရားပဲ။

အခု ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပွဲဝင်တာက အခြားအရေးမဟုတ်၊ ကျူးဘားနိုင်ငံအရေး ဖြစ်ပါတယ်။

ကျူးဘားနိုင်ငံကို ၁၉-ရာစု အစပိုင်းက ကြေညာခဲ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး နိုင်ငံရေးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ် ဆိုတဲ့အချက်က ကျူးဘားနိုင်ငံကို စပိန်တွေက ထိန်းချုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြည်သူတွေက မကျေနပ်နိုင်အောင်ပဲ ဖြစ်ရပါတယ်။

အဆိုးဆုံးက ၁၉၅၂-ခုနှစ်မှာ စစ်တပ်က သမ္မတ ဘာတစ္ဆတာကို ရာထူးချုပ်လိုက်တာက စခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူကြိုက်များတဲ့ ဒီမိုကရက်တစ်အဖွဲ့က အင်အားတောင့်တင်းလာတယ်။ ပိုမိုကောင်း

က- ဘာကံမရှိသူများကို ပိနှိပ်လွန်းနေ၍ ကျူးဘားတော်လှန်ရေးက ပြိုပြိုဖြုန်လာပါတယ်။

ကျူးဘားကို နှောင့်ယှက်ပေးနေသူမှ အဆရိကန်အပါအဝင် အင်အားကြီးနိုင်ငံများသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ကြောင့် ကျူးဘားနိုင်ငံ စည်းလုံးမှုကို ဖျက်ပြားစေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မက္ကဆီကိုရဲ့ အေးချမ်းတဲ့ ညတစ်ညမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဒီဒယ်လီကက်စ်ထရီကို ကျူးဘားအစုအဖွဲ့ကို အေးဆေးစွာ စကားပြောနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ခဲဒီအချိန်က ၁၉၅၄-ခုနှစ်ကဖြစ်ပါတယ်။

ဆိုသလိုက ကောင်းတာက ဒီအချိန်မှာ ဒီမိုကရက်တစ်အစိုးရများ အာဏာလေ့လာနည်းကုန်ကြပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တော်လှန်ရေးအောင်မြင်မှု လမ်းစဉ်ဟု ထင်မှတ်နေမိပါတယ်။

“ဂျက်ကိုဘိုအာဘင်ဂွစ်မန်” ခေသမှာ နောက်ဆုံးတော်လှန်ရေးနဲ့ အဆရိကန်ဒီမိုကရေစီ အညွှန်းတလူသူ တက်နေချိန်မှာ အဆရိကက်တစ်တိုက်လုံး (အရင်းရှင်စနစ်အယောင်ဆောင်) ဒီမိုကရေစီနဲ့ ငါဒဖြန့်ချိရေး သွေးအေးအေးနဲ့ ဝင်ရောက်ကျူးကျော်မှု နိုင်ငံရေး ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မှုကို နိုင်ငံငယ်တွေက လက်မြှောက်အရုံးပေးနေချိန် ဖြစ်တယ်။

ကျူးကျော်မှုတွေကို ဦးဆောင်နေခဲ့သူမှာ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး “ဥန်တော်စတာဒါးလက်” ဖြစ်ပြီး နယ်ခွဲတို့ အဓိကလုပ်ငန်းဖြစ်သော၊ ယူနိုက်တက်သစ်သီးကုမ္ပဏီ၏ အခုဝင်မြင်ပြီး ကုမ္ပဏီရဲ့ ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။

ပီဒယ်လီလည်း သူ့အကြံအစည်တိုင်း ရိုးချစ်ရဲတော်တွေ အသင့်ပြင်ဖို့နဲ့ ကြားနေနယ်မြေ ရှာဖွေရန် မက္ကဆီကို ရောက်နေကြပါတယ်။

ခင်ဒီယာဂိုဒီ ကျူးဘားရှိ မွန်ကာဒါ၏ စစ်တန်းလျားကို ဝင်ရောက်စီမံခန့် ဝိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အရှုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး စစ်တိုက်ရာတွင် မပိုင်ဘဲ မတိုက်ရန်နဲ့ ပိုင်မှသာ တိုက်ခိုက်ကြရန် အဖွဲ့ဝင်အားလုံး လိုလားကြသည်။ နောက်ထပ်စုဆောင်းသော လူသစ်တွေကို စုလိုင်လ ၂၆ ရက် လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့သစ်တွင် ပါဝင်စေခဲ့တယ်။

“ဇူလိုင် ၂၆ လှုပ်ရှားမှု” ဆိုတာ ၁၉၅၃-ခုနှစ်မှာ မွန်ကာဒါ စစ်တန်းလျားကို ဝင်ရောက်စီမံခန့် ဝိုက်ခိုက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ပေးသော နာမည်ဖြစ်တယ်။

လူသစ်များကို မက္ကဆီကိုနိုင်ငံမှာ လျှို့ဝှက်ထားပြီး စစ်သင်တန်း ဝေးရာတာဟာ မလွယ်ကူလှပါ။ မက္ကဆီကိုအစိုးရ၊ အက်ပ်ဘီအိုင်သူလျှို့၊ အာတစ္စတာရဲသူလျှို့၊ ဘိန်းမှောင်ခိုနဲ့ လူကုန်ကူးအဖွဲ့များ၊ မီယာမီအပေါ့စား ထရူးဂျီလို သူလျှို့များကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေရတယ်။

ပီဒယ်လီကက်စ်ထရီမှာ သူ့ရဲ့လူစုများနဲ့ ကျူးဘားကျွန်းသို့ လက်နက်ဝင်ရောက်ရေးကို အင်တိုက် အားတိုက် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိခဲ့တယ်။

စစ်သင်တန်းမှာ အချိန်နည်းလွန်းလို့ စစ်ရေးနည်းပရိယာယ် ဆိုင်ရာ သင်ခန်းစာ မပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြတယ်။

ရုပ်နှံရယ်အယ်ဘာတိုတာယိုထံမှ အမိုးတန်သင်ခန်းစာတွေ လေ့လာသင်ကြားကြရတယ်။

ပထမသင်ခန်းစာပဲ စိတ်ကူးယဉ် မေါင်းစပ်ပြီး အောင်ပွဲခံ နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ထင်ခဲ့တယ်။

ခရီးနှင်သန့်စင်သော ရည်မှန်းချက်နဲ့ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ သေလျှင် သေရာကိုရယူပြီးလျှင် သေယိုကြည့်ချက်နဲ့ ရုပ်နှံရယ်အယ်ဘာ တို့နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ရင်းနှီးလာကြတယ်။

ကျွန်တော် သေနတ်ဝန်လေ့ကျင့်မှု ပိုမိုတိုးတက်လာနေမှန်း သိနေခဲ့တယ်။ လက်ပြောတိုင်းသားများ ပေါ်ထွက်လာ၍ ဝမ်းသာအားရ ပြစ်ကြတယ်။

ရုပ်နှံရယ်အယ်ဘာနဲ့ လက်အောက်မှာ လစ်လျူမှုကို တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြတယ်။

၁၉၅၆-ခုနှစ် မတ်လအတွင်း ထွက်ခွာဖို့ အစီအစဉ်ပြုလုပ်ရန် ခြိမ်းခြောက်ကြီး တစ်ခြံကို ရှာဖွေတွေ့ရှိကြတယ်။

ကျွန်းသားအားသာရှင် ဘာတစ်ခုစာ ငှားရမ်းထားသော မက္ကဆီကိုဂုလိပ်အဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့၊ မိဒယ်လ်အဖွဲ့ကို အမဲလိုက်သလို လိုက်နေကြတယ်။

ပုလိပ်အဖွဲ့က မိဒယ်လ်အဖွဲ့ကို ခြိမ်းခြောက် ခြိမ်းခြောက်မှုမှာ ဖမ်းဆီးမိကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထောင်တွင်းရောက်သောအခါ "မိဒယ်လ်" မှာ ကျွန်တော်ဟာ မက္ကဆီကိုမှာ တရားမဝင် ရောက်ရှိနေသူ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ အမှုတို့ကို ဖြေရှင်းပေးတယ်။ ကျွန်တော်က ထားရစ်ခဲ့ပါဟု မိဒယ်လ်ကို ပြော

ခဲ့တယ်။ မက္ကဆီကို အစိုးရမှ ကြိုက်နှစ်သက်သော ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးရန် အသင့်ဟု ပြောလိုက်တယ်။

မိဒယ်လ်မှာ ကျွန်တော်ကို ငွေကြေးများစွာကို သုံးစွဲကာ လွှတ်မြောက်ရေးလမ်းစကို ရှာဖွေကယ်တင်ခဲ့တယ်။

ပြုစုနေသော သူပုန်တပ်မတော်အဖြစ်နဲ့ ပန်းအောင်းလျှို့ဝှက်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြတယ်။

အပြင်ဘက် သွားလာခြင်း မပြုလုပ်ကြဘဲ သင်တန်းတွေ ဆည်းပူးခဲ့ကြတယ်။ ဂရုမာသင်တန်းကို အကောင်းဆုံးဖြုတ်သူ အဖွဲ့များလည်း သူ့ဂျူတီနှင့်သူ ပြုလုပ်ခဲ့ကြတယ်။

ဂရုမာလေ့ကြီး ပင်လယ်အော်အတွင်း ဆားဒဏ်၊ ပျဉ်ပြားအစပ်များ နေရာကို ပြင်ဆင်ပြီး စခန်းလေပြုပြင်၍ အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေကြတယ်။

အားလုံးရဲ့ အသိစိတ်မှာတော့ ဘယ်လိုတိုက်ခွဲကိုမဆို တိုက်နိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်နေပါတယ်။



(၆)

အသက်လှပွဲ

ခရီးတစ်ခု ထွက်ရင် ချောမွေ့တယ်ဆိုတာ အင်မတန်ရှားပါးနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ "ဂရုန်မာ" ရွက်လှေသင်္ဘောကြီးနဲ့ ချေပြင်ခရီး ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ သင်္ဘောပေါ် ပါလာသူ (၈)ယောက်မှလွဲပြီး ကျန်အားလုံးနီးပါး လှိုင်းမူးတဲ့ဒဏ်တို ခံစားနေကြရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးအတွက် စိတ်ပြေစေရန် တေးသီချင်းများကို သီဆိုနေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသံများမှာ အမှောင်ထုတို့ လွှမ်းမနေပါဘူး။ အဲဒီလို သီဆိုလိုက်ရ၍ ချောမွေ့နေမိပါသည်။

ကံဆိုးတယ်လို့ ပြောရတော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ စီးနင်းလိုက်ပါလာတဲ့ ရွက်လှေကြီးဟာ ဖျဉ်ပြားအထက် ထွဲအက်သွားပြီး ချေတွေ့စိန်ဝင်လာပါတယ်။ လှေပေါ်မှာ တစ်ယောက်ကွာတွေနဲ့ လှေတွေတစ် နှစ်လုံးလောက်အထက် ရေတွေက ဝင်လာတာ ပိုပြီးမြန်လာပါတယ်။ ဝန်တွေ ပေါ့ပါးစေရန်အတွက် အချို့ရိက္ခာနဲ့ အပိုပစ္စည်းတွေ ရေထဲကို ပစ်ချလိုက်ကြရပါတယ်။

လှေကြီးကို လေသင့်ရာ ကျမေလာခဲ့ ဂရင်းတောမင်းကျွန်းဘက်သို့ ဦးတည်ရွက်လွှင့်နေပြီး ကျူးဘားတောင်ဘက်မှ ဝေးဝေးလံလံ ကွေ့ပတ်သွားနေရတယ်။ နိဂိုယင်တောင်ပြည်နယ်၊ နိဂိုရိုမြို့အနီးတစ်ဝိုက် လှေဆိုက်ကပ်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ပါတယ်။

ရေဒီယိုအသံဖမ်းစက်မှ ဆန္ဒပြ ဆူပူမှုကြီး (၃၀)ရက်နေ့မှာ "စင်တီယာဂိုဒီ" ကျူးဘားမှာ ဖြစ်ပွားနေသည်ကို သတင်းလွှင့်နေတယ်။

ဖရန်ပေး(၆) စည်းရုံးလှုံ့ဆော်သော ဆန္ဒပြ ဆူပူမှုများ ဖြစ်တယ်။ ဆန္ဒပြ ဆူပူမှုတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဗီဒယ်လ်တို့ တိုက်ဆိုင်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ထားကြတယ်။

ဒီစင်ဘာလ(၁)ရက် ညဘက်ရောက်လာတော့ ကူးတို့ရွက်လှေကြီးပေါ်မှာ ရိက္ခာတွေပြတ်၊ ရေတွေပြတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကာအိုကရစ်မှ မီးပြတိုက်နေရာကို တွေ့အောင်ရှာဖွေနေကြတယ်။

နံနက်(၂)မှာရိုဆိုတော့ ညအမှောင်က သိပ်သည်း။ နက်သထက် နက်မှောင်လာတယ်။ ကင်းသမားမှ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီက အလင်းရောင်ပျံ့ မြင်ရနိုး ရှာဖွေနေရတယ်။

ရိုကေး ရုတ်တရက် ခြေချော်ကျတော့ လှေပေါ်ပြန်ဆယ်တင်ရင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အလင်းရောင်ကို ခပ်ပျံ့ မြင်တွေ့လိုက်မပါတယ်။

လေတိုက်နှုန်း သိပ်မကောင်းလို့ ရွက်လှေမှာ မှေးလွန်းတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ရောက်ခါနီးလေ စိတ်စောနေမှန်း သိကြပါတယ်။ လာဘ်ကိုလိုရောဂါစကမ်းဖြေဖိလစ်အမည်ရှိ နေရာကို ဆိုက်ရောက်လာကြတယ်။

ကမ်းခြေလှည့် ကင်းထောက်သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ ပက်ပင်း တိုးမိလို့ သူတို့က ဘာတစ္ဆေတစ်တပ်ကို ကြေမှုန်းပို့လိုက်ပုံရ တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကမ်းခြေမှ နွဲအိုင်တစ်ခုထွင်းသို့ မပူမဖြစ် သော ဝစ္ဆည်းများ သယ်ယူနေစဉ် ရန်သူလေယာဉ်ပျံဆဲကြားပြီး ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်တော့တယ်။

ကမ်းခြေမှာ လမုပင်များစွာ ရှိနေပြီး ထိုအပင်တို့က အကာ အကွယ်ပေးနေကြတယ်။ ရန်သူ့ခြေလှုပ်သံသည် နောက်ကြားခင် လိုက်လာမှာ အမှန်ပါပဲ။

နွဲအိုင်တောကို ပြတ်သန်းရန် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာမှာဖြစ် တယ်။ အတွေ့အကြုံမရှိကြတော့ ခက်ခဲပင်ပန်းနေကြတယ်။

ရဲဘော်တစ်ဦး တာဝန်ပေးအတွက် များစွာနှောင့်နှေးကြန့် ကြာနေခဲ့တယ်။ မြေမာရောက်တာနဲ့ ကိုယ်ချွေးကပ်တစ်တပ်ကိုသို့ စက်ပိုင်းသတ္တန် ပိုင်းပတ်၍ ပြေးဆင်းကြရတယ်။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ က ခုနစ်ရက်အကြာ ဝင်ယံနွဲအိုင်ထဲ အထွက် လူအားလုံး ခြေလှမ်းတဲ့ နှေးကွေးလာသလို ဖြစ်ကုန်ကြ တယ်။

မက္ကဆီကိုမှ ခရီးစတင်ပြီး (၁၀)ရက်အကြာ ဒီဇင်ဘာလ (၅)ရက် အရက်တက်ချိန်မှာ အလက်ကျရီယာ (ဟော်ရှင်ခြင်း)ဒီပီယို အမည်တွင် နေရာသီကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာခဲ့ကြတော့ တယ်။

အလက်ကျရီယာဒီပီယိုမှာ ကာဘိုကရုအနီး၊ နိုက်ရိုနဲ့အိုရို ယင်တေး ပြည်နယ်အတွင်း တည်ရှိနေတယ်။

၁၉၅၆-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ(၅)ရက်နေ့မှာပင် ဘာတစ္ဆေတပ် များ သဲသဲခဲခဲကြီး ခြေရာခံ လိုက်နေကြတယ်။

လူနည်းစုလောက်သာ ခြေကုန်လှမ်းနိုင်တဲ့ အဆင့်လောက် သာ ကျန်တော့တယ်။ ကြိုခင်းကြီးရှေ့ဘက်မှာ ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်လို့ ရပ်နားကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ကြိုခင်းကြီးအစွန်ဘက်မှာ အရိပ်ကောင်းသစ်ပင်ကြီးအောက် မှာ ခရီးကြမ်းဒဏ်ကြောင့် နံနက်ပိုင်း အိပ်စက်လဲလျောင်းလိုက် တော့တယ်။

နေ့စွန်းတည့်ချိန်မှာ သစ်ရိပ်အောက်မှ ထူးခြားသော အခြေ အနေကြောင့် လမ်းနီးလာသောအခါ ကောင်းကင်ယံမှာ ပိုက်ပါကပ် လေယာဉ်၊ စစ်လေယာဉ်၊ အရပ်ဘက်လေယာဉ်တို့ အနိမ့်ဘက် ပျံဝဲပြီး လာနေကြတယ်။

လေယာဉ်မှာ မြေပြင်မှ လူတို့ကို ရှာဖွေနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားတွေမှာ နွဲအိုင်အတွင်း ဖြတ်ခဲ့စဉ်က အပူ အပိန် ထွက်နေသူတို့ကို ဆေးကုသပေးနေပြီး ကျန်လူများ ကြိုခင်း ထွင်းမှာ ကြံစားနေကြတယ်။

သေနတ်သစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ပြီး စက္ကန့် ပိုင်းအတွင်းမှာ ကျည်ဆန်တွေ ပလူပုံလာပြီး အားလုံးမှာ လိမ့်ဆင်း ဝပ်မှောက်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် သေနတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့မကွာ ရှိသူဖြစ်လို့ ရိုင်ဖယ် ဆွဲယူပြီး ပြန်ပစ်ရတယ်။ ဝေဟင်လေယာဉ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေတဲ့အခါ ကထုတ်အဆင့်ရှိသော အယ်လ်မေဒါ ရောက်လာခဲ့ အမိန့်တောင်းတယ်။

အဆိန်ပေးသူ မရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဖိဒယ်ကပ်ထဲထဲမှာ အနီးရှိ ကြံခင်းအတွင်းမှာ သူ့ရဲ့လူအများ ပြန်လည်စုစည်းကြရန် ကြိုးစားနေတယ်။ ကြီးပမ်းမှုမှာ အရာမရောက်ပါ။ ကြံခင်းခွဲ ထွက် လုပ်ကလေး အနည်းငယ် ခြားနေတယ်။

ရန်သူအလစ်ဝင်တိုက်ခြင်းမှ ပြင်းထန်လွန်းတယ်။ ကျည် ဆန်တွေ မိုးရွာသလို ပစ်နေတယ်။

အယ်လ်ဗေးဒါ ကပ္ပတိန်မှာ ကျည်ဆန်တွေကြားက ရှောင် ကွင်းပြေးထွက်တယ်။ ရဲဘော်တစ်ယောက် ကျည်ဆန်သေတ္တာကို ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်အနားအရောက် လာပေးသွားတယ်။

ခံစစ်နှင့် ပြန်လည်ပစ်ခတ်နေကြတာ တပန်းနှုန်းခဲပြေဟု သေနတ်ကျည်ဆန်သေတ္တာပေးသူ ရဲဘော်လေးမှာ ပြောချင်နေပုံ ရတယ်။

ကျွန်တော့်အထွက် ပထမဦးဆုံး တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံဖြစ် နေ၍ အကျပ်အတည်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဆေးသေတ္တာအပြည့်နဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ်၊ နောက် ကျည်ဆန်သေတ္တာ ရှိနေတယ်။ ပစ္စည်းတွေ ဆွဲယူသွားရန် အတွက် ရွေးချယ်နေရတယ်။

လေးလံလှန့်တဲ့ ကျည်ဆန်သေတ္တာကို ယူဆောင်ပြီး ဆေး ပစ္စည်းတွေ ထားခဲ့လိုက်တယ်။

သတ်ထွင်းဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်တို့မှ ကြံခင်းဆီသို့ ဖြတ်ပြေး လိုက်တယ်။

ဖော်စတီနိုပီရက်ရဲဘော်က ကွင်းဝယ်မှာ နူးထောက်ပြီး ခောင်း ပြန်ပစ္စုတ်နဲ့ ပစ်ခတ်ပေးနေတာကို တွေ့နေရတယ်။

အဘင်တို့စာ ရဲဘော်လေးမှာ စိုက်ခင်းဘက် ပြေးထွက် သွားတာနဲ့ ကျည်ဆန်တို့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ရဲဘော်လေးကိုပါ ထိမှန် သွားကြတယ်။

ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ပိုင်းနဲ့ လည်ပင်းကို မီးစတိုးသလို မီးပူ တိုက်ခံလိုက်ရတယ်။ ရဲဘော်လေး ပါးစပ်နဲ့ နှာခေါင်းက သွေးတွေ မှန်းထွက်နေကြတယ်။

ပွိုင့်-၄၅ ကျည်ဒဏ်ရာမှာ ဝေဒနာ ပြင်းထန်လွန်းတယ်။ ကျွန်တော် မြေပြင်မှာ လဲကျနေရင်း အားယူပြီး တောအုပ် ဘက်ဆီ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်သေးတယ်။

ဘေးအနီးအနားမှာ “ဖော်စတီနို”က ပစ်ခတ်နေရင်း ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာကို လှမ်းကြည့်ကာ စိုးရိမ်ပူပန်နေရှာပါတယ်။

ကျွန်တော့်နားသို့ ရဲဘော်တစ်ဦး မြေပြင်ထွားသွားတက်လာ ပြီးနောက် “လက်နက်ချလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”ဟု အော်ဟစ် ပြောလိုက်တယ်။ အခြားတစ်ဦးမှာလည်း “ဘယ်တော့မှ လက်နက် မချဘူးဟေ့”ဟု ပြန်အော်လိုက်တာ ကြားရတယ်။

ထိုအသံရှင်မှာ လိမ့်ခင်ဖြူရိတ် အသံဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့် နားကို ပွန်ခံ ရောက်လာတယ်။

သူ့အဆုတ်မှာ ကျည်ဆန်တစ်ချက် ဖောက်ဝင်ပြီး အသက် ရှည် ပြင်းထန်နေပြီး ဒေါသမာန် ထွက်နေတယ်။ သူ ဒဏ်ရာရနေ သလို ကျွန်တော်လည်း ဒဏ်ရာရနေကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြော လိုက်ရသေးတယ်။

ပွန်စီမှာဒဏ်ရာမရရှိသူတို့နဲ့ ကြံခင်းကြီးဘက်ဆီသို့ ကွန်ထရို ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဒေယူဆွဲကာ ထွက်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်မှာ ပက်လက်လန်ပြီး တစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့ပြီး သေရမယ့် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်တယ်။

မကြာခင် အယ်လ်မေဂါ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်ကို ဝိုင်းမလျက် နေရာရွှေနေ့စဉ် ကျည်ဆန်တွေ ဒလဟော ပစ်ခတ်မှုနဲ့ အတူ သတ်ကွင်းထဲက အသည်းအသန် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရပါတယ်။

ရဲဘော်လေးဆော့ရက်မှာ ကျည်ကျယ်သစ်ပင်တစ်ပင် ကွယ်နေရာမှာ ရဲဘော်စတီနိုက သူ့လက်မဒဏ်ရာကို ချည်နှောင်ပေးနေတယ်။

အပျေါ့စားလေယာဉ်တို့ ဖြဲလျက် စက်သေနတ်နဲ့ ပစ်ခတ်နေဆဲဖြစ်တယ်။ ကြိမ်းခင်းကွင်းမှာ ရဲဘော်တွေ ပြေးလွှားနေဆဲပါ။ ကျည်ဆန်များအထွက် လှေကားတိုက်တို့ ကြိတ်တစ်ပင်၊ တစ်ချောင်းတို့က ကာကွယ်မပေးနိုင်ကြပါ။

ရဲဘော်တွေ မရှိပဲရဲ့ ဖြစ်နေချိန်မှာပင် ကပ္ပတိုက်အယ်လ်ဆော့က အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ပေးလိုက်တယ်။

လက်ဖက်ခင်းရာမိရိုဖယ်သက်၊ ရဲဘော်ချို၊ ရဲဘော်အီနက် တက်ခံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပါဝင်ကြတယ်။

အကာအကွယ်ကောင်းသော တောအုပ်တစ်ခုသို့ ကူးရန် ကြိုပင်ခင်းများဆီ ရောက်အောင်ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် "ဝစ်" ဟူသော အသံနဲ့ မီးခိုးလုံးကြီး ကြီးခင်းကြီးပေါ်မှ ပေါ်လာပြီး ရဲဘော်တို့ ပြေးတက်သွားတော့တယ်။

မီးခိုးခုံးများ အကာအကွယ် သူပြီးနောက် အကာအကွယ်ကောင်းတဲ့ တောအုပ်ဆီသို့အရောက် ဆုတ်ပြေးလာခဲ့ရာ ညအမှောင်ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။

သူပုန်တပ်မတော် နိုင်ငံအစဦးပိုင်းမှာပင် ကြမ်းတမ်း အရေးနိမ့်တဲ့ တိုက်ပွဲက ကြိုဆိုခြင်း ခံလိုက်ရပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီဇင်ဘာလ(၅)ရက်နေ့ဟာ သူပုန်တပ်မတော်အဖွဲ့ကို အရည်အချင်းစာမေးပွဲကို စစ်လိုက်သလို စမ်းသပ်တာလို့ ခံယူထားပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဤစစ်ပွဲဟာ ကျွန်တော်အတွက်တော့ နုနုနုယူစရာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရန်သူဆိုတာ စစ်မြေပြင်မှာ အချိန်မရွေး ရောက်လာတတ်တယ်ဆိုတာ ကောင်းစွာသိလိုက်ပါတယ်။



(၇)

ပတ်လုံးရေခဲဒုတိယတိုက်ပွဲ

ဘာတစုတတတ်များရဲ့ အလစ်တိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတဲ့ အတွက် အလှူအလှိုမို့ ခံခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တိုက်ရင်း ပြေးရင်းနဲ့ ဒေသတစ်ခုကို ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်မှာ စပိန်ပြည်တွင်းစစ်မှ စစ်ပြန်ကြီးတစ်ဦး ပါလာပါတယ်။

သူ့မှာမည်က ရဲဘော်ရှိဟု ခေါ်ကြတယ်။ သူ့ကို အားကိုး တာလည်း ရှိပါတယ်။ သူက လူတွေ့ဖူးသွားရင် ရှိသူတိုက်ခိုက် မှုကို ခံရမှာ သေချာတယ်ဟု ပြောပါတယ်။

ညအမှောင်ကို အကာအကွယ်နဲ့ သွားကြရန် အကြံပေးပါ တယ်။ ဒီအကြံကို လက်ခံပါတယ်။ သူ့ပြောတဲ့အတိုင်း စီစဉ်ကြ ပါတယ်။

နက်စောက်တဲ့ လိုဏ်ခေါင်းငယ်တစ်ခု ရှာတွေ့ပြီး ဝဲ ရောက်မှာဆိုကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်(၅)ယောက်တို့ သေတဲ့ အထိ တိုက်ပွဲဝင်ကြရန် ကတိသစ္စာ အဲဒီလိုဏ်ခေါင်းတွင်းမှာ ပြန်ကြပါတယ်။

ရာမီရိုဒယ်လ်ဒက်၊ ဂျူအန်အယ်လ်မေဒါ၊ ချို၊ ဘီနက်တက်စ် နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ညဘက်မှာ ဝှစ်ကြယ်အမှတ်အသားနဲ့ပဲ လမ်းကြောင်းရှာ ခွေသွားတဲ့ လမ်းမှန်ပြီး ကမ်းခြေအနီး ကမ်းပါးစောင့်ရှေ့မှောက် ရောက်လာကြတယ်။ အရုဏ်ဦးမှာ သာယာလှပတဲ့ ရေကန်နဲ့ ပင်လယ်ကမ်းတွေကို တွေ့တော့ အရှေ့ခွာပြီး စားကြတယ်။

ရေသောက်ရန် မရှိကြတော့ ခွေးသွားကျောက်တုံးအခေါင်း ပေါက်ထဲက တင်ကျန်ရစ်တဲ့ မိုးရေအချို့ကို သောက်ခဲ့ကြတယ်။

ပင်လယ်ဘက်ဆီက လေယာဉ်ပျံဝဲသံ ကြားနေသေးတယ်။ ကမ်းညါအတိုင်း မသွားဘဲ ကျောက်ဆောင်ကြားက လျှောက်ရတာ ခက်ခဲပင်ပန်းလို့ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသလို ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အမှောင်ရောက်ချိန်မှာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်လေးမှာ ရေချိုး ရေကူးပြီး ဂဏန်းဖမ်းစားကြပြန်တယ်။ ညဘက်အချိန်မှာ ဂရုန်မှာ ရွက်လှေက ရဲဘော်သုံးယောက်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ကြလို့ အံ့သြဝမ်းသာဖိတယ်။

မီလိုဆင်ဖြူရို၊ ပန်ချီဂွန်စာလေးနဲ့ ပက်ဘလိုဟာတာဒိုတို့ သုံးယောက် ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့မှာ ပါလာတဲ့ ကြီးရောင်းတွေ ပေးလို့ ချိုမြသော ကြံရည်နဲ့ ပင်လယ်လေအေးတို့က လန်းဆန်း ကြည်လင်စေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး(၈)ယောက် အသက်ရှင်နေတဲ့ အကြောင်း ပင်လယ်ကမ်းစားရင်း တွေ့နေတယ်။

ဇောက်ထပ် အသက်ရှင်သူတွေကို လိုက်ရှာကြရန် အမှောင် ကျပေါက် သစ်တော်သီးစားရင်း ပြောကြပါတယ်။

လူမှုဦးဆောင် ကျောက်ဆောင်တွေကြား ပင်ယန်းခဲယဉ်းစွာ ခရီးဆက်ခဲ့ရင်း ကုံလုံပြည့်စုံတဲ့ လယ်သမားတစ်ဦးလိုပင် သစ်သား အိမ်ကြီးတစ်လုံးဆီ ရောက်သွားခဲ့တယ်။

ဘီနီတက်ခါတ သံဆူးကြိုးကာထားတဲ့ နေရာမှ အပေါ်ကို တက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က အပြင်ဘက်မှ နေရာပြီး ဆောင်းပေး လိုက်တယ်။

ဘီနီတက်ခါမှာ အိမ်အနီးရှိ မွေးနှိုင်းနေတဲ့ အလင်းရောင်ကြား မှာ အမ်(၁)အရိုးအဆား ဝိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုပင် ယှဉ်ဖောင်ဆတ်တစ်ဦး ကို တွေ့ကြောင်း သတင်းပေးနေတယ်။

အားလုံး ကမ်းပါးပေါ် ပြန်တက်နေဆဲ နေလင်းရောက်ကွယ် သွားလို့ လိုက်ဥက္ကဋ္ဌတွေပြန်တယ်။ တောင်ပေါ်မှ ပင်လယ်တက်ဆီ မှာ သံဘော်ငယ်တစ်စင်း လာနေတာ တွေ့လို့ ကယ်ဆယ်ရေး လုပ်ငန်းအတွက် လာနေတာလို့ တွေ့ဆုံကြသေးတယ်။ (နောင်အခါ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူသတ်သမား လောရင့်ရဲ့ လူစုတွေလို့ သိကြရပါတယ်)။

ကျွန်တော်တို့ သူပုန်တပ်မတော်အဖွဲ့ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ လောရင့်ရဲ့ လူ(၃၀)ခန့် ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ သူတို့လေ့သဘောနဲ့ ရင်မဆိုင်ချင်လို့ ကေ့ ရှောင်ချီတက်ခဲ့ကြတယ်။

ပင်လယ်ထဲ စီးဝင်နေတဲ့ မြစ်တစ်စင်းဆီ ရောက်လာကြ တော့ ရေအဝသောက်ပြီး ရေဘူးတွေထဲ ရေအပြည့်ဖြည့်ပြီး ခရီး ဆက်ရတယ်။

အရုဏ်တက်ချိန်ရောက်တော့ သစ်ပင်တွေ ဆုံဆိုင်းနေတဲ့ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုဆီ ရောက်ခဲ့တယ်။ ပြန်လည်ခုခံမှုနဲ့ ပုန်း ကွယ်စရာကောင်းတဲ့ နေရာမှာ လူစုခွဲပြီး ခခန်းချပါတယ်။

လေယာဉ်တွေကတော့ ပျံစနေတုန်းနဲ့ အသံချဲ့စက်အသံ ကြားနေရတယ်။ လေယာဉ်ပျံထဲမှ လက်နက်ချရန် ဖြစ်တယ်။ ညဘက်မှာ မြေဦးတည့်ရာ ခရီးဆက်လာပြီး အိမ်တစ်လုံးဆီ ရောက် သွားတယ်။

ထိုအိမ်အတွင်းမှ တူရိယာတီးမှုတ်တဲ့ အသံကြောင့် ဝင် ရောက်သင့် မသင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြရာ ဝင်သင့်တဲ့သူ ပျားနေပြီး ဝင်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

သို့သော်လည်း တူရိယာသံရပ်ပြီး အာဏာပိုင်စစ်သားတွေ ထံ ဂုဏ်ပြုနေတဲ့ စကားသံ ပေါ်လာလို့ ထိုအိမ်က နောက်လှည့် ရှောင်တိမ်းခဲ့ကြရတယ်။

ခရီးပန်းလွန်းလို့ ဗြူကုတ်-ဂေါ်ခါးနယ်လမ်းမအနီးက လယ် သမားအိမ် တစ်အိမ်ကို တံခါးခေါက်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကို လယ်သမားက ပျူငှာစွာ ဧည့်ခံကျွေးမွေး ခဲ့တယ်။ အရုဏ်တက်ချိန် ကျော်လာတဲ့အထိ ခရီးမဆက်သေးဘဲ အဲဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိနေတုန်း ကျွန်တို့လယ်သမားတွေ နံနက်ခင်းမှ ထင်ရောက်လာပြီး အသိပွဲ ကျွေးမွေးဧည့်ခံရာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ကျင်း ပရာ နေရာလို ဖြစ်လာတယ်။

လယ်သမားတို့က သူတို့ရရှိထားတဲ့ ဒီဒယ်ကက်စတရီ အသက်ရှင်နေသေးပြီး ကရက်ဆင်စီယိုပီရက်တို့ တွေ့လောက်တဲ့ နေရာဆီကို ကျွန်တော်အဖွဲ့ကို ခေါ်ဆောင်မယ်လို့ ပြောတုန်း

သူတို့က လက်နက်တွေနဲ့ ယူနီဖောင်းတွေ ထားခဲ့ ချွတ်ခိုင်းကြ ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီလယ်သမားတွေကို ယုံကြည်နေကြ တော့ အယ်လ်ဆေးဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တော်စီဂန်းနှစ်လက်ပဲ ယူဆောင် ပြီး ကျန်လက်နက်တွေကို လယ်သမားတဲအိမ်မှာပဲ အာမခံပစ္စည်း အဖြစ် ထားရစ်ခဲ့တယ်။

လယ်သမားများနဲ့ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး သွားဖြိုခိတ်တယ်။ တစ်စွဲ မှာ သုံးဦးပါဝင်ပြီး ကျန်တစ်စွဲမှာ လေးဦးပါဝင်ပါတယ်။

မကြာခင် 'လယ်တောအိမ်ရှင်မိတ်ဆွေတွေ သစ္စာဖောက်ခြင်း ကို ခံလိုက်ရပါတယ်။ ရန်သူတွေ ရောက်လာပြီး ပက်ဘာလိုဟာတာ ခိုကို ဖမ်းဆီးပြီး လက်နက်တွေ သိမ်းဆည်းလိုက်ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ကတော့ ကံကောင်းခြင်းအတူ ဥပုသ် တော်အသင်းဆိုလားနဲ့ပဲ အာဂီလိုယိုဆိုတာဘယ်နဲ့ ရှိနေခဲ့တယ်။

သတင်းဆိုးကို ကြားရတဲ့အခါ ဒေသအနေအထား ကျွမ်း ကောင်သူပီပီ ကျွန်တော်တို့ သူပုန်တပ်မတော်ကို လိုလားတဲ့ တခြား လယ်သမားတို့နဲ့ ချက်ချင်း ဆက်သွယ်ပေးပါတယ်။

ဖိုပြီး လုံခြုံတဲ့ နေရာဆီ ဆက်ပြီးထွက်ခွာခဲ့ရတယ်။ ထို လယ်သမားက (ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ခေါင်းဆောင်ပိုင်း မှာ ပါဝင်နေသူ) ဂယ်လ်မိုဂါဖီယာ ခြံခံတယ်။

ကာလို့ရာသီနဲ့ ပိရူချို အပါအဝင် ရဲဘော်အနည်းငယ်လည်း သူပုန်တပ်မတော်ထဲ ဝင်လာကြတယ်။ လယ်တဲများ ဖြတ်တိုင်း သူတို့ ခရီးကြို ပြကြပါတယ်။ နံနက်ခင်းတစ်ရက်မှာ ခွန်ဂိုပီရက်

ပိုင်ဆိုင်သော ယာတဲတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားရာ ပင်လယ်မှာ မသောဘဲ လွှတ်ကြောက်ကျန်နေတဲ့ ရဲဘော်တွေကို တွေ့ရတော့တယ်။

သူတို့က ဖိဒယ်လ်ကက်စ်ထရို၊ လူနီဇာဆိုဆန်ချေခဲ၊ ဖော် ဇေဒီမိုရက်စ်၊ ရောလ်ကက်စ်ထရို၊ ဒီရိုရီဒန်နို၊ အက်ပီဂျိုအမိဂျရပ်၊ ရေခိုရော့ဒရစ်နဲ့ အာမဒိုရော့ဒရစ်တို့ အားလုံး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ပြီး လှမ်းခရီးနဲ့ တိုက်ပွဲအကြောင်း ပြန်ပြောကုန်ကြတယ်။

ထိုယာထဲမှာ ရက်အနည်းငယ် နေကြပြီး မိုရန်၊ ဂျူလီတို့ ခိုက်ခံ၊ ကလစ္စတိုဖီယာ၊ ကလစ္စတိုဖိုရေနဲ့ ဘာမုဒက်စ်တို့ ရောက် လာကြတယ်။

လက်နက်နှစ်လက်နဲ့ ယူနီဖောင်း မပါတော့ဘဲ ရောက်လာ ကြတယ်။ ဖိဒယ်လ်က လူအားလုံး ပြတ်မသွားတာ ကံကောင်း တယ်လို့ ယူဆနေတယ်။

နောက်ပြီး ဖိဒယ်လ်ကက်စ်ထရိုက လယ်တဲမှာ လက်နက် နဲ့ ပက်ဘိုလဟာတာတို့တို့ ဖမ်းဆီးခံခဲ့ရတဲ့ အရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ လုပ်လာခဲ့တဲ့ အမှားအကြားတွေ ခင်ဗျားတို့ ပြန်မပတ်ရသေးဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလိုအခြေ အနေ၊ ဒီပတ်လန်းကျင်မျိုးမှာ လက်နက်တွေ ထားရစ်ခဲ့တဲ့ အတွက် ပေးရမယ့်တန်ဖိုးက ခင်ဗျားတို့ အသက်ပဲ။ စစ်တပ် နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးရင်၊ ခင်ဗျားတို့အသက်ကို ကယ်တင်မှာ ခင်ဗျားတို့ လက်နက်ပဲ၊ လက်နက်စွန့်ခဲ့တာ မိုက်မဲပြစ်မှုကို ကျွမ်းလွန်လိုက်တာပဲ”

ဟု ဖိဒယ်လ် ပြောစကားက ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ နှလုံးသားကို စွဲဖောက်စူးဝင်သလို ဖြစ်သွားကြပါတယ်။

ဒီစကားရပ်ဟာ တော်လှန်ရေးကာလ တစ်လျှောက်လုံး မပေ့သင့်တဲ့ မပေ့နိုင်တဲ့ စကားရပ်ကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီစကားရပ်ဟာ တော်လှန်ရေးကာလ တစ်လျှောက်လုံး မပေ့သင့်တဲ့ မပေ့နိုင်တဲ့ စကားရပ်ကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်အပါအဝင် အားလုံးသော ရဲဘော်ချစ်ဟောင်းများက ကက်စထရိုရ်၊ စကားကို ရင်ထဲမှာ မှတ်သားထားခဲ့လေသည်။



(၈)

ကျွန်တော်နဲ့ လာပတာတိုက်ပွဲ

တိုက်ပွဲတွေကို ဝင်ရောက်လာတဲ့အခါ အောင်မြင်မှုတွေကို မြင်နေရပြီဟု ထင်မှတ်နေမိပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ တင်ပြချင်တာက ကတော့ စစ်ပွဲတစ်ပွဲဟာ အထင်သေးလို့ မရတာတော့ သေချာပါတယ်။

တကယ်ကို သတိထားရပါတယ်။

သတိတစ်ချက် လွတ်သွားတာနဲ့ ရန်သူရဲ့ ကျည်ဆန်ကြားမှာ အသက်ပျောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တိုက်ပွဲတစ်ခုကို ဆင်နွဲမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်တက်က အသင့်ပြင်ပြီး ဝင်တိုက်ရင် အောင်မြင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပထမအောင်ပွဲက “လာပတာမြစ်ဝ” စစ်ခန်းတစ်ခုကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပါတယ်။ တစ်ဖက်ရန်သူများ အကျအဆုံး များသွားပါတယ်။ စခန်းကိုစွန့်ပြီး ပြေးကြပါတယ်။ အဲဒီအောင်ပွဲက ဝေးလံတဲ့ အရပ်ဒေသအထိ ဂယက်ရိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်လိုပုံဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီမှာ ရက်ပေါင်း ၃၀ ကျော် အမှားယွှားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို အဖွဲ့ဝင်တွေကို ဖိဒဿ်လ်က စစ်သင်တန်းပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒေသနတ်မကိုးပေးသူတွေကို သေနှုတ်ပစ် လေ့ကျင့်ပေးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ လက်နက်(၂၃)လက်သာ ရှိတယ်။ တယ်လီကော်မီယံတို့ ရှိင်မယ်ကဲ့သို့လက်၊ မောင်းပြန်ပစ်လို့ရတဲ့ သေနှုတ်(၅)လက်၊ မောင်းတင်ပစ်ရတဲ့ နိုင်မယ်(၄)လက်၊ သွန်ပင်ဆင်စက်ကလေးနှစ်လက်၊ မောင်းပြန်ပစ္စည်းနှစ်လက်၊ (၁၆)ဂီတံပြောင်းတို့ တစ်လက်တို့သာ ဖြစ်တယ်။

လယ်သမား အယ်လီယာ မောက်ထွင်းတာတွေ တောထွင်း သွားလမ်းလေးအတိုင်း အမြဲတမ်းသွားကြ၊ လျှောက်ခြစ်ကြတယ်။

ဒေသခံ လယ်သမား အယ်လီယာဟာ သူ့ပုန်တပ်အတွက် အားကိုးခံပြုလောက်တဲ့ လယ်သမားဖြစ်တယ်။

စန့်နုဝါရီလ(၁၅)ရက်နေ့မှာ ဆောက်လတ်စံ လာပလာတာ စစ်တန်းလျှား သွင်းပိုးတို့ကို တွေ့ရပြီး ရန်သူပုန်တပ်အစား သိရတယ်။

နေဝင်ချိန်မှာ သင်္ဘောတစ်စင်း ဆိုက်လာပြီး လူအချို့ဆင်းလာလျက် တချို့ ပြန်လိုက်သွားကြတယ်။

(၁၆)ရက် အရက်တက်ချိန်မှာ စစ်တန်းလျှားကို အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်ကင်းသမားက ကမ်းခြေစောင့် တပ်သားတိုင်း ညဘက် အချိန်တိုင်း အမှားယူတတ်လို့ စစ်သား မတွေ့ရပါလို့ အကြောင်း ပြန်ကြားတယ်။

ညအမှောင်ဝင်လာချိန်မှာ လာပလာတာဖြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး လမ်းကြောင်းမှာ နေရာယူလိုက်ကြတယ်။ မိနစ်အနည်းငယ်မှာ လယ်သမားနှစ်ယောက် ဖြတ်သန်းလာလို့ ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းဆီးလိုက်ကြတယ်။

နှစ်ဦးမှ တစ်ယောက်မှာ သတင်းပေးသူဖြစ်လို့ ထိုသူထံမှ သတင်းစစ်မေး ရယူခဲ့ရတယ်။ ရရှိသော သတင်းမှာ စစ်တန်းလျှားထွင် စစ်သား(၁၅)ယောက် ရှိနေပြီး သူ့ပုန်တပ်မတော်အတွက် နားမည်အဆိုးဆုံး သတင်းကြီးသူ “အိုဆိုရီယို”လည်း ပါဝင်ခဲ့တယ်။

အိုဆိုရီယိုမှာ မကြာခင် ရောက်ရှိလာတော့မှာလို့ သတင်းပါ ရရှိခဲ့တယ်။ အိုဆိုရီယိုမှာ လူဆိုးလူမိုက်တို့ အကူအညီနဲ့ ဖွင့်လှစ်လုပ်ကိုင်နေတဲ့ လာပီတိုက်ခင်းလုပ်ငန်းကြီးမှာ အလုပ် လုပ်နေသူ ဖြစ်တယ်။

အချိန်အနည်းငယ်မှာ အိုဆိုရီယို ရောက်လာပြီ။ သူဟာ လားတစ်ကောင်စီးလာပြီး အရက်အလွန်အကျွံ သောက်ထားပုံရတယ်။ စီးလာတဲ့ လားပေါ်မှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းထိုးပြီး အဖော်အပြစ် နှိပ်ရိုးလှေငယ်လေးတစ်ယောက် ပါလာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့က ယူနိုဗာဆိုက အစိုးရကျေးလက်ကာကွယ်ရေးအမည်ကို သုံးစွဲပြီး ရပ်တန်းခိုင်းလိုက်ကြတယ်။ အိုဆိုရီယိုမှာ “မြင်ပါ” ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်စကားနဲ့ ပြန်အော်လိုက်တယ်။

အမှားလွန်နေသူ အိုဆိုရီယိုကို ဖိဒဿ်လ်မှ အကြောင်းရှိခေါ် တစ်ပတ်ရိုက်နဲ့ သိလိုရာမေးခွန်းတွေ မေးမြန်းတယ်။ အချက်မှား ချွေးပေါ်ခကားအတိုင်း မေးသမျှဖြေပြီး မေးဘဲလှည့်မပြန်တယ်။

အဖူးလွန်နေသူ အိုဆိုရီယိုကို “ကျုပ်ဟာ တပ်မတော်က ကာနယ်ပဲ။ သူပုန်တွေကို ဘာလို့ အပြုတ်မပြုတ်နိုင်သေးတာလဲ။ ဒါကို နုံစမ်းရို့ လာခဲ့တာ။ တောတောင်တွေကြား မုတ်ဆိတ်တွေ တောင် မရိတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ တပ်မတော် လုပ်ပုံကိုပုံပုံတွေ အလားပဲ” ဟု ဖိဒယ်လ်က ဟန်ဆောင်လုပ်ကြံ ပြောကြားလိုက်တယ်။

မှူးနေသူ အိုဆိုရီယိုမှာ ဖိဒယ်လ်ကကပ်စင်ရိုကို အနီးရောင် ဘက်မှ ကာနယ်တစ်ဦး အထင်ရောက်ပြီး ရိသလေးစားသွားပြီး သူ ပြောလိုက်သည်မှာ...

“ကာနယ်စကားတွေ သိပ်မှန်တာပဲ။ အစောင့်တွေက တန်း လျားဆဲမှာပဲ စားလိုက် သောက်လိုက်နဲ့ အချိန်တွေ ပြုန်းနေကြတာ ပါ။ သူပုန်တွေကို ပိခိခီးစီးသာ ပြုခွင်းရင် ရတာပေါ့”

ဖိဒယ်လ်က “ဒီဒေသမှာ သူပုန်နဲ့ မိတ်ဆွေ ဘယ်လိုခွဲခြား မလဲ၊ ပြောပါဦး”

ဖိဒယ်လ်တို့မှာ သူ့စကားကို ပြောင်းပြန်ယူလိုက်လျှင် သူ လူကိုယ့်ဘက်သား ခွဲခြားရာသွားတယ်။

“ဟေ့... ဖိဒယ်လ်ကို မမ်းမိရင် ဘာလုပ်မလဲကွ”

ဖိဒယ်လ်က ကက်စင်ရီဖ် မေးလိုက်ရာ...

“သူ့ကို မမ်းဆီရင် ခေါင်းဖြတ်ပြီး သတ်ပစ်မယ်” ဟု ပြန် ပြောခဲ့တယ်။

နောက် ကရုဏ်ဆင်စီယိုကို ထိုအတိုင်း ပြောခဲ့တယ်။ အိုဆိုရီယိုမှာ သူ့ခြေထောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး “ဒီ ဖိနပ်ကလည်း သူ့ဖန်ကောင်ကို သတ်ပြီး ယူစီးထားတာ” ဟု ရုတ် ယူစွာ ပြောနေသေးတယ်။

ဖိဒယ်လ်မှ သူတို့ကို စစ်တန်းလျားကို ခေါ်သွားခိုင်းတယ်။ အိုဆိုရီယိုကို ထိပ်တက်ပိုင်းတင်လျက် ရောက်လာပြီ။ တန်းလျား ဘန်း တစ်နေရာမှာ ရဲဘော်လူးဝစ္စကရက်စပိုအား ကြိုတင်ထောက် လှမ်းစေရန် လွှတ်လိုက်တယ်။

ဖြန့်ရောက်လာပြီး အခြေအနေကို သိရှိတင်ပြလိုက်ပါတယ်။ ထို့နောက် ဖိဒယ်လ်တို့အုပ်စု ခရီးဆက်ရန် မိန့်ပိုင်းမှာ မြင်းစီးသမား ဘုံဦးကို တွေ့ရှိပြီး ပုန်းအောင်းလိုက်တယ်။ မြင်းစီးသမားများက အ အစောင့်တွေ ခြံစံတယ်။ အစောင့်ဘုံဦး အရှေ့ဘက်မှာ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ကို လားတီရစ္စနဲ့ တစ်ကောင်ပမာ ခေါ်ဆောင်လာ တယ်။

“ငါလည်း မင်းတို့လူပါကွာ။ မညှဉ်းခဲပါနဲ့လို့” အောက်မှ သူက ပြောလိုက်ရာ “တိတ်စမ်း... ကြာပွတ်နဲ့ တီးလိုက်ရ မလား” ဟု ထိုသူတို့က ဟိန်းဟောက်ကြတယ်။ သူတို့ မမ်းဆီး ခေါ်လာသူမှာ လယ်သမားတစ်ယောက်သာဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ တွင် ရုတ်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။

လက်နက်(၂၂)လက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်ကြတယ်။ ကျည်ဆန်အလွန်နည်းလွန်းပြီး ပြုန်းတီးတာမလုပ်ကြဖို့ မှာခဲ့တယ်။

လက်ဖတင်နင်ဂျူလီယိုဒိုက်ယက်စ်၊ ကမီလို၊ ဘီနက် တက်စ်၊ ကလစ္စတိုရီရော့တို မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်တို့နဲ့ လက်ယာဘက် ခုခူးဆီမှ “အိုစာမီယာ” အိမ်ကို ဝိုင်းထားကြတယ်။ (အိုစာမီယာ အိမ်အနီးမှာ ကင်းဆတ်ခန်းရှိတယ်။)

ဖိဒယ်၊ ဟူနီဇာဆိုး၊ လူးဝစ်ကရက်စပို၊ ကလစ္စတိုဂါမီယာ၊ မာဂျာဒို(ယခု မေဂျာ)နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အလယ်ပဟိုမှ ဝင်တိုက်ကြ

မယ်။ ရော်လ်ကက်စ်ထရိုနဲ့ သူ့လူများ၊ အယ်လ်မေဒါနဲ့ သူ့လူများက စစ်တန်းလျားကို လက်ဝဲဘက်က ဝင်တိုက်ကြမယ်။ ညမှအမှောင်ကြီးနိုးနေတယ်။ မီးဒယ်စ်ကက်စ်ထရိုက စက်သေနတ် နှစ်ချက်ဆင့်ဆွဲပြီး ပစ်ခတ်လိုက်တဲ့အခါ တိုက်ပွဲခေါ်သံနဲ့အတူ သေနတ်ဖျံ့ဆုံ ဝှစ်ခတ်သံတို့ စတင်ကြွေးလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က စစ်တန်းလျားကို ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ပြီးခဲ့၍ သူတို့ကို လက်နက်ချနိုင်လောက်တယ်။ သေနတ်သံ စတင်ကြွေးခြင်းမှာ အိုဆိုရီယိုဆိုသူကို ပစ်သတ်လိုက်ကြပါတယ်။ သူ့ဘဝ ဒီမှာတင် အဆုံးသတ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

နံနက်(၂)နာရီ မိနစ်(၄၀)အချိန်က တိုက်ပွဲစတင်ခဲ့ပြီး တန်းလျားအစောင့်များမှ ပြန်လည်ခုခံပြီး ပြန်ပစ်ကြတယ်။ သေနတ်ကိုင် ဆာဂျင်တစ်ယောက်မှာ လက်နက်ချရန် အော်ဟစ်ပြောဆိုတိုင်း သေနတ်နဲ့ ပြန်လည်ပစ်ခတ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘရာဒီနိုင်းသုံး လက်ပစ်နန်း စစ်တန်းလျားထဲ ပစ်သွင်းရန် အမိန့်ရလို့ လက်ပစ်ခုံး ပစ်ထည့်လိုက်ပေမယ့် ခေါက်ကွဲခြင်းမရှိ။

ရော်လ်ကက်စ်ထရိုက ဒိုင်းနမိုက်ပစ်သွင်းပြန်လည်း မကွဲရှိနေတယ်။ လူအားလုံး ဒေါ်မာနိုပွားဖျံပြီး စစ်တန်းလျားအနီး ချဉ်းကပ်ထွားတက်ပြီး မီးရှို့လိုက်ကြရာ သုံးကြိမ်သုံးခါ မီးမသောင်ပါ။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်နဲ့ လူ့ဝစ်ကရက်စပို ရှိလိုက်မှသာ မီးလောင်တော့တယ်။ မီးရောင်နဲ့ အုန်းသီးသို့လှောင်ရုံ တစ်ခုပါ ကူးစက်လောင်ကြတယ်။ စစ်သားတို့ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးကြတယ်။

ထွက်ပြေးလွတ်သူ စစ်သားတစ်ယောက်ကို လူ့ဝစ်က အောင့်တိုင်းလှဲသိပ်ချပြီး စစ်သားနဲ့ သေနတ်ကို သိမ်းယူတယ်။

ကမီလိုက သစ်ပင်တစ်ပင် အကာအကွယ်ယူပြီး ပြေးလွှားနေသူဆူဂျင်ကို သေနတ်ကူညီနေ နှုတ်အထိ ပစ်ခတ်နေတယ်။

ရန်သူစစ်သားတို့မှာ မီးလောင်စစ်တန်းလျားကြား ရုတ်ရုတ်သံသံ ပြေးလွှားနေပြီး လက်နက်ချမယ့် အကြောင်း အော်ဟစ်နေကြတယ်။ တိုက်ပွဲမှာ ပြီးဆုံးခဲ့တယ်။ လက်နက်တွေ ရေတွက်ကြည့်တဲ့အခါ စပရင်းဒီလ်ရိုင်းမယ် (၈)လက်၊ သွန်ပဆင်စက်ကလေး (၁)လက်နဲ့ ကျည်ဆန်ထောင်ပေါင်းများစွာကို ရရှိခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ကျည်ဆန်(၅၀၀)ခန့်သာ သုံးခဲ့ကြတယ်။ ကျည်ခါးပတ်၊ ဓာတ်ဆီ၊ ဓားများစွာ၊ အဝတ်အစား၊ ရိက္ခာတွေ အားလုံးရရှိလိုက်တယ်။

ရန်သူဘက်က နှစ်ယောက်ကျ၊ ငါးယောက်ဒဏ်ရာရပြီး သုံးယောက်မှာ အမိမ်းခံတယ်။ ကျန်စစ်သားတို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်တုန့်ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဒဏ်ရာရသူ မရှိ၊ ရန်သူဘက်မှ ဒဏ်ရာရသူတွေကို ဆေးကုသပေးကြပါတယ်။ ရန်သူစစ်တပ်တို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ သုံးပန်းမှန်သမ္ဗူ သတ်ပစ်တာ များတယ်။

ရန်သူ့သုံးပန်းတို့ နားလည်သဘောပေါက်ကာ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ပြောင်းဝင် ရောက်လာကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အောင်ပွဲခံခြင်း ရလဒ်မှာ စည်းရုံးရေးကောင်းလို့ ဖြစ်တယ်။ အရပ်သားတွေကိုလည်း ပညာပေး ဟောပြောပြီး ပြန်လွှတ်ခဲ့ရတယ်။

(၁၇)ရက်နေ့ နံနက်(၄)နာရီ(၃၀)မိနစ် အချိန်မှာ ပင်လယ်
မာမိုချ်မြို့ကို ရောက်ကြတယ်။ အဲဒီဒေသက ကြော့စတုရန်းမြင်ကွင်း
တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

လေတပ်က ငုံ့ကြေချလိမ့်မယ် သတင်းတွေကြောင့် ရွာလုံး
ကျွတ် နယ်လုံးကျွတ် ကမ်းခြေဘက်ကို အပြေးအလွှား ပြောင်း
ရွှေ့နေကြသူများကို အရူးဖီးဝိုင်းပမာ မြင်ရတယ်။

ရန်သူ့စစ်တပ်က မဟုတ်မမှန် သတင်းလွှင့်တင်လို့သာ
ရွာသားတို့ ပြေးကြခြင်းဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဘုရားတို့ကို တား
လည်းမရ၊ ဆီးကာလည်း မရဘဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

တိုက်ပွဲမှာ လယ်သမားတို့ ပါဝင်လာကြခြင်း မရှိသေးသော်
လည်း လူထုပင် လက်ဖက်က များလွန်းလျက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့
ဆက်လက်စစ်တိုက်ရပါတယ်။ အောင်မြင်မှု ဓမ္မဆော်ဦးရခဲ့တဲ့
တိုက်ပွဲကို "လာပလာတာ" တိုက်ပွဲလို့ ခေါ်ကြတော့တယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တိုက်ပွဲအောင်မြင်မှု ရရှိ
လိုက်တဲ့အတွက် ဖျော်ရွှင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပထမဆုံး
အောင်မြင်တဲ့ တိုက်ပွဲက "လာပလာတာ" တိုက်ပွဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီအောင်မြင်တဲ့ တိုက်ပွဲကြောင့် ဆက်လက်ဆင်နွှဲမယ့် တိုက်ပွဲ
တွေအတွက် ရွန်အားများ ဖြစ်စေပါတယ်။



(၉)

အနီးဆုံးရန်သူ

ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တာတွေက များလွန်းလို့ ခက်ခဲ
တဲ့တိုက်ပွဲများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မှတ်တမ်းရေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအလဲက
အခုရေးမယ့် အခန်းက ပင်ပန်းစွာနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တာကို မှတ်တမ်း
ရေးခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရန်သူများကို ရှာဖွေတိုက်ခိုက်ရန်အတွက်
ခရီးတွေ ဆက်နေကြရပါတယ်။ ခရီးဆက်နေရင်းက ပယ်လ်မာမို
ချာနယ်ကို မြတ်ကျော်စီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်ကျဉ်းလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီမြစ်ကျဉ်းလေးအတိုင်း ခရီးဆက်လာ
ခဲ့ကြတယ်။ ဆက်ကြတဲ့ခရီးဟာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလွန်းလှပါတယ်။
တောင်ကုန်းတောင်တန်း ခရောင်းလမ်းကို လျှောက်လှမ်းနေရတဲ့
အတွက် ဝင်ပန်းမှုတွေလည်း ရှိလာပါတယ်။ အဲဒီလို ခရီးဆက်ရင်း
က မြေပြန့်တစ်နေရာရှိ လယ်တဲလေးတွေမှာ စခန်းချ အနားယူ
ကြတယ်။

အဲဒီလို ခန့်ချင်က ကျွန်တော်နဲ့ ဖိဒယ်တို့က နောက်
ဘက်မှ စစ်တပ်လိုက်လာကြမယ်ဆိုတာကို ခန့်မှန်းမိကြတယ်။
ကျွန်တော်နဲ့ ဖိဒယ်က တိုက်ပွဲအတွက် ကြိုတင်စီစဉ်ကြပါ
တယ်။ အဲဒါက ချုံခိုတိုက်ပွဲ ဆင်နွဲရန် ဖြစ်ပါတယ်။

(၂၂)ရက်နေ့ အရှင်တော်က ဖယ်လ်လာဒီရာခြံစံဘက်မှ
သေနတ်သံတွေ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီနေ့အတွက်
မနက်၊ နေ့လယ်စာတွေကို မစားရသေးခင် ကြတည့်တွေ့ ရခဲ့လို့
ကျွန်တော်နဲ့ ထရက်စပိုတို့မှ ခွဲစေပူလိုက်ပါတယ်။

မွန်းတည့်အချိန်မှာ လယ်တဲတစ်ခုခုခုမှာ လူရိပ်မြင်တွေ့
လိုက်ရတယ်။ အားလုံးကို တံနားမသွားရန် အမိန့်ထုတ်ထားပါ
တယ်။

အမိန့်ကို မနာခံသူကို ဖိဒယ်က ပစ်သတ်ရန် အမိန့်ပေး
ထားပါတယ်။ ရန်သူစစ်သားများ ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။

ဖိဒယ်လ်ကက်စ်ထန်မှာ ရန်သူများကို သေချာစွာကြည့်ပြီး
ပစ်ချလိုက်ပါတယ်။ ရန်သူစစ်သားမှာ သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့်
လဲကျသေဆုံးသွားတယ်။ ကျည်ကွယ်တဲ့ တံတားလုံးအားမှာ ပုန်း
အောင်းနေတဲ့သူ တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်မှာ
လှမ်းပစ်လိုက်ပါတယ်။ ခုန့်သူမှာ ဝင်ညွှန်ထိမှန်ပြီး လဲကျသွားပါ
တယ်။

တိုက်ပွဲပြင်းထန်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကျည်
(၉၀၀)ခန့် ပစ်ခတ်ခဲ့ပြီး ရန်သူကျည်ဆန် ခုနစ်ဆယ်နဲ့ နိုင်ပယ်တစ်
လက် ရလိုက်သေးတယ်။ ထိုရိုင်းပယ်သေနတ်မှာ အကောင်းစား
ဖြစ်လို့ မေဂျာအက်စ်ဂျီနီယိုကိုသာ ပေးအပ်လိုက်ကြတယ်။

တိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အားတက်ပြီး ပိုတိုတက်
ကြွလာခဲ့ရပါတယ်။ ရန်သူ မလိုက်လာစေရန် မလွယ်ကူသော
နေရာများဆီမှ တစ်နေ့လုံး ချီတက်နေကြရတယ်။ ဘာတစ္ဆေတတ်
များမှလည်း မျဉ်းပြိုင်ပမာ ချီတက်နေချိန် ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ဖက်
နှင့်တစ်ဖက် မသိကြတဲ့ ချီတက်နေကြခြင်း ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့အပူအိတ်တဲ့ လယ်တဲနဲ့ ရန်သူခန့်ချနေရာမှာ
မြစ်ငယ်၊ လမ်းချိုး အကွေ့အကောက်လေး တစ်ခုသာ ခြားနေပါ
တယ်။

ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့ကို ဦးစီးသူမှာ လက်ဖက်ခင်းမိုရာ
စက် ဆိုသူဖြစ်ပြီး ဆီယာရာတောင်တန်းဒေသ တစ်ခုမှ နာမည်
ဆိုးလွန်းသူတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ တိုက်ပွဲမဖြစ်ခင် နာရီပိုင်းအတွင်း
ကျွန်တော်တို့ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ပုန်းကွယ်ရာဘက်သို့ လိုက်ပြသပေးရန်
အတွက် ငြင်းဆိုနေသူ လယ်သမား ဟောတီအဖွဲ့တစ်ဦးကို ရန်သူ
စစ်တပ်မှ ပစ်သတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တယ်။

သေနတ်သံကို အားလုံးမှ အသံအနေအထား ဖြစ်သွားကြ
ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ထက် အင်အားသာလွန်သော ရန်သူအဖွဲ့
စစ်ကြောင်းကိုလည်း အနိုင်ရခဲ့ပြန်ပါတယ်။

တပ်ဦးကို ချေမှုန်းဖျက်ဆီးနိုင်ပါက စစ်တပ်တစ်တပ်အဖို့
ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ထိုအချက်များကို သိနားလည်
စေရန် ပညာပေး လမ်းညွှန်ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဝိုရာစက်တပ်ကို အောင်နိုင်လိုက်ကြပြီ ခြေ
တာနဲ့ လာပလာတာဖြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် ချီတက်ခဲ့ကြတယ်။

ရဲဘော်များ စစ်တန်းလှားကာ ရရှိခဲ့သော ငွေစည်းအချို့ကို ယူဆောင် ထမ်းပိုးလာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မိဒယ်လ်ကက်စထရို တို့ တိုက်ပွဲအားသာချက်တို့ကို ပြန်လည်ဆွဲနွေးပြီး လာခဲ့ကြ တယ်။

မက်ဒါလ်မှာဖြစ်ကို အားလုံး ဖြတ်ကျချပြီးတဲ့အခါ ကာရာ ကုန်ဒေသကပ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ပထမအခေါက် ထွေတာ ဒေသခံအားလုံး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ထောက်ခံအားပေး ကြပြီးမှ ယခုအချိန်မှာတော့ ရန်သူစစ်တပ်က ဒေသခံများကို ညှဉ်း ပန်းနှိပ်စက်သွားခဲ့လို့ ထိုနေရာမှာ လယ်သမားတို့ မရှိတော့ပါ။ သူတို့ နေထိုင်ခဲ့သော တံအိမ်များနဲ့ တီရက္ခရန်အချို့တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြပါတယ်။

ထိုတီရက္ခရန်တို့ကို သူပုန်တပ်မတော်အဖွဲ့အတွက် ဂိုဏ္ဍာများ ပြုလုပ်ပါတယ်။ တဲတွေမှာ စခန်းချထားနေတာကို ရှောင်ရှားပြီး ရေတံခွန်ငယ်တစ်ခု အနီးအပါး နေရာယူလိုက်တယ်။

စခန်းချထားနေချိန်မှာလည်း မိဒယ်လ်ကက်စထရိုမှ အဖွဲ့ သားတို့ကို အမိန့်ပေးခဲ့သလို၊ စည်းကမ်း မလိုက်နာသလို၊ ထွက်ပြေးသွား ခဲ့အရှုံးပေးဝါဒ ရှိသူတို့အပေါ် မိန့်ခွန်းအတိုချုပ် ပေးလာပြန်ခဲ့တယ်။

စစ်တပ်ထစ်တပ် စွဲစည်းရာမှာ တပ်သားတွေ စည်းကမ်း ရိုကြရန်နဲ့ အမိန့်ကို မနာခံသူကို သေဒဏ်ပေးခိုင်းတဲ့ အမိန့်(၃)ရုံး ပြစ်မှုတို့ကို ကြေညာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်အသစ် တည်ပြုရေး၌ စစ်ပွဲအတွေ့ အကြုံက ပေါ်ထွက်လာခဲ့တဲ့ ဝိတ်ဓာတ်မှာ ညီညီညွတ်ညွတ် မရှိ ကြသေးပါ။

နံနက်ဝါရီလ(၃၀)ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင်ယူမိတီယိုကာ နေ မကောင်းဖြစ်နေသူ မိခင်ကြီးထံ သွားပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းပါ တယ်။

မိဒယ်လ်ကက်စထရိုမှာ ယူမိတီယိုကို နေရပ်ပြန်ခွင့်ပေး လိုက်ပါတယ်။ ဖေဖော်ဝါရီလ အတွင်းမှာ ယူမိတီယို သူပုန် တပ်မတော်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ယူမိတီယို နေရပ်ပြန်ချိန်မှာ အနီးရ တပ်က ဖမ်းဆီးမိသွားပြီ။ သူ့ကို ကက်စထရိုတို့တပ်အကြောင်း မေးပြီးနောက် ယူမိတီယိုကို မက်လုံးပေး အနီးကပ်လွှတ်ထားခဲ့ တယ်။

မိဒယ်လ်တို့ အနီးကပ်လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ စေခိုင်းလိုက် ခြင်း ဖြစ်တယ်။ နံနက်ဝါရီလ(၃၁)ရက်မှ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာထ၊ ထခြင်းမှာ လေယာဉ်ပျံသံတွေ ကောင်းကင်ထက်မှာ ကြားနေလို့ ထိတ်လန့်တကြား ရှိကုန်ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အောက်ခြေဘက် မိတာ ၂၀၀ လောက် အထွားအဝေးနေရာမှာ ရှေ့တန်းရိုက်လေး ရှိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ချုံကြီးများကြား ဝင်နေတော့ လေယာဉ်ပျံ တစ်စင်း ထိုးဆင်းလာပြီး စက်သေနတ်နဲ့ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်တော့ တယ်။ နောက် ခုံးတွေ ကြံချသွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အနီးကပ်ရန်သူ စစ်တပ် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် လာတာလို့ အထင်နဲ့ ချုံတွေကြားကနေ ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်နေရ တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ စပ်နီပြည်တွင်းစစ်မှ စစ်ပြန်ရဲဘော်အချို့အဖွဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ရှေ့တန်းကင်းစခန်းကို စောင့်ပြီးခေါ်လည်း ပေါ်မလာခဲ့ပါ။
 ဆုတ်သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဆုတ်လာတယ်။
 ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေ သယ်ဆောင်လာရတော့ တပ်ဆုတ်ခရီး
 ဟာ ခက်ခဲပင်ယန်းလွန်းကြတယ်။ ဆားကင်းလုံခြုံတဲ့ နေရာလောက်
 ရောက်ပြီးမှ နားကြည့် ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ မကြာခင် ရှေ့တန်းကင်း
 စခန်းဘက်မှ အသံဗလံတွေ ကြားပြီး ဂီလာရီဂါစီယာနဲ့ ဆာဂျီယို
 အကူမှာတို့ ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။
 စခန်းချခဲ့ရာ နေရာကို ပြန်ကြည့်ကြရာ အဖျက်အဆီးနဲ့ ဖရို
 ဖရဲ ပြန်ကြည့်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရှောင်တိမ်းတာ မြန်သွားခဲ့
 လို့ မသေမရောက် ကျွန်ရစ်ကြခြင်း မြင်ပါတယ်။



(၁၀)

ဟာကမင်းထံပို့ခံရသူ

ကျွန်တော်တို့ဟာ လေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်ခံရပြီးနောက်
 ဆေးမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး ခရီးဆက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ လမ်းခရီးက
 ကြမ်းတမ်းလို့ အလွန်ပင်ယန်းခဲ့ကြပါတယ်။ တချို့နေရာတွေဟာ
 လမ်းဖရိုလို့ စားဖျားနဲ့ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ရပါတယ်။
 ဒီနေရာမှာ တင်ပြချင်တာက ကျွန်တော်ရဲ့ အကြောင်းလေး
 မြင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ငယ်စဉ်က ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါ
 ရွဲကပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခု တော်လှန်ရေးထဲရောက်တော့ ငှက်ဖျား
 ရောဂါဝေဒနာကို ခံစားရပြန်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရဲဘော်
 ချောက် အပေါင်းတို့က လက်တွဲခေါ်ယူရတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။
 ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဟာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်
 နေတဲ့ အချိန်မှာ အဖွဲ့ကို ကွဲသွားအောင် လုပ်ဆောင်သူတွေလည်း
 ပါလာပါတယ်။ လုပ်ကြံသူတွေလည်း ပါလာတယ်။
 အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဖိဒယ်ယံက အဓိကပစ်မှတ် ဖြစ်ခဲ့
 နေပါတယ်။ တစ်နေ့ ယူတီမီယို ပြန်လည်ရောက်လာပါစေခိုယ်။

သူဟာ မိဒယ်လ်ကို အခြေလုပ်ကြံရန် ရှောင်မြောင်းနေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက် အနည်းငယ်ကလည်း ယူတီမီကိုမှာ အကောက်ကြွယ်နဲ့ မိဒယ်လ်နဲ့ စောင်တစ်ထည်တည်းမှာ အတူတူအိပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စခန်းမှာ အစောင့်တွေ အမြဲမပြတ် ရှိနေလို့ အခွင့်မသာဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

၁၉၅၇-ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ(၉)ရက်နေ့မှာ လိုမာာရီကို ရန်သူလေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်ခံရမယ်လို့ ယူတီမီယိုမှ ကြိုတင်ဟော ကိန်းထုတ်နေတယ်။

သူပြောသလိုပင် ဖြစ်လာခဲ့သဖြင့် ဂုဏ်ယူခဲ့ကြွားလို့နေပါ တော့တယ်။

နံနက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့တပ်ကို လူသစ်အဖြစ် ဝင်လာ ခဲ့တဲ့ လက်အာဒါမှ အနီးတစ်ပိုက်မှ လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီး ခေါ်အောင်လာတယ်။

သူက ခင်ပျော်လက်စတီဒီအိမ်တွင် ရန်သူစစ်သား(၁၄၀) ရှုကုန် ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းပေးခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ရက် ထိုနေရာဒေသကိုလည်း ဝင်ကြိုမယ်လို့ အစစ်ခံခဲ့တယ်။

စစ်သားတွေ အရာရွာသွားတာ ဘယ်အရပ်မှန်း မသိပါလို့ စစ်ဆေးခံခဲ့တယ်။ မိဒယ်လ်ကကပ်စိထရိုမှာ သူတပ်အတွက် မယုံ သက်ာတွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ “ယူတီမီယို”ရဲ့ ထူးခြားတဲ့အပြု အမူတွေကို ကျွန်တော် သတိပြုမိ၊ သတိထားတတ်လာတယ်။

ရှေ့လယ်ခင်းမှာ စခန်းချတဲ့နေရာကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ဆုံးဖြတ် ခဲ့တယ်။ တောင်ကုန်းပေါ် ပြန်တက်လာတဲ့ ကင်းထောက်ကို စောင့် ချောတယ်။

မကြာခင် ကင်းထောက် ဖရိုယားနဲ့ ကရက်စပီတို့ ရောက် ပြီး ထူးခြားဖြစ်စဉ် မရှိပါလို့ သတင်းပို့ပါတယ်။

လှုပ်ရှားမှု အရိပ်အရောင် တွေရကြောင်း ရဲဘော်ရိဒွန်ဒို ပြောလာတယ်။ အားလုံး တိုက်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နေကြပြီးနောက် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး နောက်ထပ်သေနတ်သံများ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံသွားပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စခန်းဟောင်းနေရာကို စုပြုတိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ယာယီစခန်းသစ်နေရာကို ဖျက်သိမ်းပြီး ဂျာစွဲ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက်တော့တယ်။

ဂျူလီယိုဒီဂိုစတာ ရဲဘော်တစ်ယောက်သာ စခန်းသစ် တောင်ကုန်းထိပ်မှာ ကျဆုံးခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောပိုးအိတ် မသယ်နိုင်ဘဲ စောင်တစ်ကည် ကိုသာ အပါဆွဲလာခဲ့တယ်။

ရဲဘော်တွေနဲ့ တွေ့ပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့နေရာ အခြေအနေကို မသိရသေးသော်လည်း ခြေရာခံမယုံ လမ်းကြောင်းကို ဖျက်ခဲ့ ရတယ်။ ရန်သူများ လိုက်လာနိုင်တယ်လို့ တွက်ဆမိကြတယ်။ ညနေ၁၂နာရီကျော်လောက်မှာ တောအုပ်အဆုံးကို ရောက်ခဲ့ကြ တယ်။

ဖရိုယားရဲ့ မရေရာ မသေချာတဲ့ လမ်းပြမှုနဲ့ ခရီးဆက်ခဲ့ရ ပြန်တယ်။ လီမိုနက် အမည်တွင်တဲ့ နေရာတစ်ခု ရောက်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်တယ်။

အယ်လ်ဗွန်ဘက် ခရီးဆက်ရန် အယ်လ်မေဒါက အစီအ စဉ်ပေးတယ်။ ထိုနေရာမှာ သစ္စာဖောက် ယူတီမီယို သိထားကြောင်း

ရဲဘော်တချို့ ပြောလည်း အယ်လ်မေဒါ အမိန့်မှာ ဖိဒယ်လ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပင် ဖြစ်တယ်။

သုံးရက်လောက် လူချင်းကွဲကွာကြပြီး ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၂) ရက်နေ့မှာ အယ်လိုဗွန်နဲ့ မနီးမဝေးမှာ ကရိဒက်အမည်ရှိတဲ့ ဒေသမှာ ဖိဒယ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်တွေ့ဆုံကြတယ်။

ထိုအခါ ဖိဒယ်လ်မှာ ယူစီတီယို တစ်ယောက် တပ်တွင်း သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်မှန်း သိလာတယ်။

၁၉၅၇-ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၂)ရက်နေ့မှ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းခဲ့သော တပ်မတော်ဖြစ်ခဲ့လည်း ရဲဘော်အချို့မှာ ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲနေတုန်းပဲ ဖြစ်တယ်။ အာမင်ဒိုမှာ တပ်ပြေးဖြစ်နေပြီး သူနဲ့ သွန်ပဆင်စက်ကလေးတစ်လက် ပါသွားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ အယ်လ်ဗွန်ဒေသကို စွန့်ခွာပြီး နေရာသစ်ပြောင်းရွှေ့ရန် ဆုံးဖြတ်တယ်။ လမ်းမှာ လယ်သမားတို့ အကူအညီရယူရေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ အခြေခံစခန်းများ တည်ဆောက်ကြတယ်။

လွင်ပြင်ဒေသကို ချီတက်ရာ “လွမ့်နီထရီယာ အမည်ရှိတဲ့ ကျေးရွာတွေကို ဗြိတိသန်းခွဲပြီး စမ်းချောင်းဘေးမှာရှိ တောအုပ်များမှာ စခန်းချဖြစ်တယ်။ “အယ်ဖီဖာနီယို” က ကျွန်တော်တို့အတွက် စားနပ်ရိက္ခာတွေ ပို့ခဲ့တယ်။

သူ့ရဲ့သားတွေလည်း တော်လှန်ရေးအတွက် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နေကြတယ်လို့ ပြောပြတယ်။ ဇူလိုင်လ(၂၆) လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့နဲ့ အဆက်အသွယ် ရရှိရန် ကြိုးစားကြတယ်။ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ကွဲနေပြီး ပရိယာယ်၊ သေနင်္ဂဗျူဟာတို့ ခြားနားနေတယ်။

ညီညွတ်ရေးအသွင် ဖြစ်စေရင်လည်း လေးနက်ကွဲလွဲမှုများ မပေါ်ပေါက်ဘဲ ခံယူချက် ကွဲပြားနေတာကို ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်။

လယ်ကွင်းထဲရှိ ဆင်ခြေပိုးဒေသ လှုပ်ရှားမှုတွင် အရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးယောက်နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ဆုံဖြစ်တယ်။

သူတို့က ဝီလ်မာအက်စပင်၊ ဟေဒီစန္ဒမာရီယာနဲ့ ချက်ရဲဘော် စီလီယာဆန်ချေတို့ ဖြစ်တယ်။

နောင်အခါမှာတော့ “ဝီလ်မာအက်စပင်” မှာ ကျူးဘား အမျိုးသမီးအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ရောလ်ဇနီး ဖြစ်လာတယ်။

ဟေဒီမှာ ကာစာဒီလာအမေရိကအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်ပြီး အာမင်ဒိုဟတ်မရဲဇနီး ဖြစ်လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့စခန်းကို နောက်ထပ်ရောက်လာသူ တစ်ဦးမှာလည်း ဖော်စတီနီရက် ဖြစ်တယ်။ သူ့မှာ ဂရမ်မာဂျက်လှေမှ မိတ်ဆွေဟောင်းဖြစ်ပြီး မကြာခင် အဖမ်းခံသွားရသူ ဖြစ်တယ်။

စင်တီယာဂိုမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဖရန့်ပေး(စ်)နဲ့ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဆုံကြုံလိုက်ရတယ်။

သူတို့တွေ့ရင် မလေးစားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်။ သူဟာ လုပ်ဆောင်နေကျ အရေးအရာမှန်သမျှ ပိုင်နိုင်စွာ နားလည်နေသူဖြစ်မှန်း မျက်လုံးအစုံမှာ လေးလေးနက်နက် ရှိနေတယ်။

ထူးချွန်ပြောင်မြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သလို မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ဖရန့်ပေး(စ်)လို့ ခေါ်ကြသလို ကျွန်တော်လည်း နီရိုခံစားရပါတယ်။

ပရန့်ပေး(စ်) အသက်မတိုခဲ့ပါရင် ဆိုရယ်လစ်တော်လှန်ရေးရဲ့ ဘုံလုပ်ငန်း တာဝန်မှန်သမျှကို အစွမ်းကုန် ထမ်းဆောင်နေမယ့် ရဲဘော်တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ သူက အမိန့်နဲ့ စည်းကမ်းအရာမှာ သင်ခန်းစာတစ်ခု ပေးခဲ့တယ်။

ညစ်ဆေးနေတဲ့ ရိုင်ဖယ်တွေကို တိုက်ခွာတဲ့ရန် ကျည်ဆန်ကို ရေထွက်ပြီး အပျောက်အရှု မရှိအောင် ထုပ်ထွေးထားရန် ဖြစ်တယ်။

မိုင်ငံခြားသတင်းစာဆရာ နှစ်ဦးကလေး “ဟာဘတ်မက်သရူး” ရောက်လာတယ်။ ကင်မရာတွေနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ယူသွားတယ်။ သူရိုက်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေဟာ နောင်တစ်ချိန်တစ်ခါမှာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပြီ။ ဘာတစ္ဆေတာ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ ခိုကွယ်သော မိန့်ခွန်းများမှာ ပြင်းထန်တဲ့ ပီဝါဒကွဲခဲ့ခြင်းသာ အဖတ်တင်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေသာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

စကားပြော လုပ်ပေးခဲ့သူမှာ ပါမီ ဖြစ်ပြီး သူ့ဟာ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ကို ဝင်ရောက်ပြီး အချိန်အတန်ကြာ အထူနေသွားခဲ့တယ်။

တော်လှန်ရေးကို ထောက်ခံတဲ့ သတင်းစာဆရာ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်နက်များနဲ့ ပြည်သူများကို မိန့်ခွဲမှုပြုတဲ့ တိုက်တစ်တိုက်လုံး ကာကွယ်ရေးမှာသာ အသုံးပြုကြရန် တိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။ သတင်းစာဆရာ မက်သရူး ပြန်သွားတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ စခန်းရွှေ့ရန် ပြင်ဆင်တော့တယ်။

နောက်ပြီး သစ္စာဖောက် “ယုတီမီယို” ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာရန် အယ်မေဒါကို တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့တယ်။

ရဲဘော်များပါဝင်တဲ့ အရကလေးများ ကင်းလှည့်ကြတယ်။ ရက်တစ်ရက်မှာတော့ “ဆီယိုဖရီယာ” က သစ္စာဖောက် “ယုတီမီယို” ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့တယ်။

သူ့ထံမှ ပျိုင့် ၄၅ ပစ္စုတိုတစ်လက်၊ လက်ပစ်ဗုံးသုံးလုံးနဲ့ အစိုးရတပ်က ထုတ်ပေးတဲ့ လုံခြုံရေးထောက်ခံစာ တစ်စောင် ရှာတွေ့တွေ့ခဲ့ရတယ်။

ဖီဒယ်လ်ကက်စ်ထရီမှာ “ယုတီမီယို” ကို အလွန်ဒေါသထွက်နေခဲ့တယ်။ အနီးကပ်လုပ်ကြံမှုတွေကိုလည်း စွဲချက်တင်နေတယ်။ ဖီဒယ်လ်မှာ ကျွန်တော် သိရသလောက် ဒီတစ်ကြိမ် အလွန်ဒေါသဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ယုတီမီယိုက သူ့မှားခဲ့သမျှ ဝန်ခံပါတယ်။ လူသားတွေ အားလုံး ဘယ်သူမှ မသေချင်ကြတာ သဘာဝပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း အပြစ်အတွက် သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါလို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။

သစ္စာဖောက် ယုတီမီယို နိဂုံးကတော့ ကြေကွဲစရာနဲ့ အဆုံးသတ်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့သားသမီးတွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မှာကြားခဲ့ပါတယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် တောအုပ်အတွင်းမှ လေမုန်တိုင်း ကျလာခဲ့ပြီး လျှပ်စစ်တို့ ဝင်းလက်ကာ မိုးချွန်းသံကြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မြည်ဟီးတဲ့ အချိန်မှာပင် သူ့ထံပစ်တဲ့ သေနတ်သံမှာ တိုးတိတ်ပြီး လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့တယ်။

ယုတီမီယို အလောင်းကို မြှုပ်နှံပေးပြီး ဖာဂျူနီနဲ့ ဖမ်းခေါ်လာခဲ့သူ ဆီယိုဖရီယာတို့က သစ်ကိုင်းချိုးပြီး မြေပုံပေါ် ထိုးနှစ်ပြီး ငေးခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်မှာ ဒီဒယ်လီကက်စ်ထရိုရုံ စည်းကမ်းရှိရုံ မိန့်
 ခွန်းတို့နဲ့ သဒ္ဓါအောက်တို့၊ သွားရလမ်းကို ပြန်သတ်ရနေပါတယ်။
 ထွက်ပြေးသွားခဲ့သူ မိုရန်ကိုလည်း တပ်ပြေးလို့ ယူဆထား
 တယ်။ ထွက်ခွာကာနီး သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ပြီး ကြည့်
 ရှုကြရာ သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ လဲနေသူ မိုရန်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။
 တကယ်တော့ ဒီဒယ်လီဟာ အကြောင်းမဲ့ လူတစ်ယောက်
 ကိုသတ်ရန် အလွန်ဝန်လေးပါတယ်။ သူဟာ အင်အားများတာကိုပဲ
 အလိုရှိနေပါတယ်။ အခု သတ်ပစ်လိုက်သူတွေဟာ ကျွန်တော်တို့
 အားလုံးအတွက် အဓိကရန်သူများသာ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီအတွက်
 ကြောင့် အခုလို ရှင်းလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။



(၁၁)

ကျွန်တော်နဲ့လယ်သမားများ

တော်လှန်ရေးကာလဖြစ်နေတဲ့အတွက် စစ်သားအင်အားတွေ
 လိုအပ်နေပါတယ်။ အဲဒီအတွက် စစ်သားသစ်များကို အဆင့်ဆင့်
 ခုဆောင်းနေပါရတယ်။

စုဆောင်းမိတဲ့ စစ်သားတွေဟာ အကောင်းဆုံး တာဝန်ထမ်း
 ဆောင်ကြသလို တချို့မှာ ထွက်ပြေးကြတယ်။ အလားတူ ကျွန်
 တော်တို့ဆီမှာ မူလတပ်မတော်မှ ရောက်လာကြတဲ့ တပ်သား(၁၇)
 ယောက်လည်း ရှိနေပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဟာ နေရာတစ်ခုတည်းမှာ နေသူတွေ
 မဟုတ်။ အစိုးရကလိုက်ရင်လည်း ထွက်ပြေးခဲ့ရသေးတယ်။ ကျွန်
 တော်တို့ အခုရောက်ရှိနေတဲ့ ဆီယာရာဟာမိုရာသီ ဖြစ်နေလို့ အမြဲ
 တမ်း စိုဗွတ်နေပါတယ်။ အဲဒီနေရာဟာ အစိုးရတပ်တွေ ခြေကူး
 လိမ့်နေတဲ့နေရာ ဖြစ်နေလို့ အတော်ကို ဂရုစိုက်နေရပါတယ်။

ကျွန်တော်မှာ ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါ ပြန်ထလာတာပဲ။
 ရောဂါဆေးနာ အတော်ကို ပြင်းထန်လွန်းလှပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ

ကော်မီတီပင်တွေကြားထဲမှာ အိပ်စက်ပြီး ရေဒီယိုက သတင်းတွေကို နားထောင်နေရတယ်။

ထူးခြားတဲ့ အချက်တစ်ခုမှာ ရေဒီယိုက ကျွန်တော်တို့ကို အကြမ်းဖက်သမားများလို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်။ ပြီးတော့ ဖီဒယ်လီနဲ့ မက်သရူးတို့ အကြောင်းတွေကိုလည်း ပြောဆိုနေကြ တယ်။

အလားတူ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးက နာမည်ကျော်မိန့်ခွန်း ကို ပြောဆိုတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ သတင်းစာခရာ မက်သရူး ယူ လာတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့ရင် အရေးယူမယ်လို့ ကြေညာ လိုက်ပါတယ်။

ဖေဖော်ဝါရီလ(၂၈)ရက်နေ့မှာ လွှတ်ထားတဲ့ဆက်သွား ပြန် မလာသေး၍ ဖီဒယ်လီက ဘာတွေဆက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မသိတာနဲ့ သတိနဲ့ ဆုတ်ခွာပြီး လမ်းမကြီးတွေပေါ် မြင်နိုင်တဲ့ နေရာတွေမှာ နေရာယူထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ထိုနေ့ ညနေ(၄)နာရီမှာ လမ်းမပေါ်မှာ စစ်သားအမြောက်အမြား လာနေတာကို တွေ့ရ ပါတယ်။

သူတို့မှာ လာဗီးဂါဗ်လက်ကို သိမ်းပိုက်ဇိုးမိုးရန် ပြင်ဆင် နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဟာ သူတို့အပိုင်မခံရမီ တခြား တစ်ဖက်ဆီကို ခြွင်းကြတော့တယ်။ ကြီးထွားမြင်၍ ရှောင်တိမ်းနိုင် ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်ကို ဘာတစုတာတပ်တွေက သိနေ ပြီအထင်နဲ့ စက်သေနတ်တွေနဲ့ ပစ်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ခရီးဆက်ရကနေ လယ်တဲတစ်ခုဆီကို ရောက်သွားတယ်။

အဲဒီအခါ ဖီဒယ်လီက အစိုးရစစ်တပ်က မေ့ကုန်ခဲ့တာအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြီး သူပုန်လိုက်ရှာနေဟန်ဆောင်တယ်။

လယ်သမားမှာ တည်းခိုခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မယုံ။ သူပုန်တွေလို့ပဲ ထင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တည်းခိုခွင့်တော့ ပေးလိုက် တယ်။

ရေဒီယိုကြေညာချက်မှာ အကျဉ်းချစ်ရတဲ့ အာဗင်ဒိုဝက် ကို တော်လှန်ရေးလှုပ်ရှားမှု ဒုတိယဦးစီး သူပုန်ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တရားစွဲဆိုတယ်။ ထိုနေ့မှာ ဖေဖော်ဝါရီ(၂၈)ရက်နေ့ ဖြစ်တယ်။ ဆီယာရာဒေသ တိုက်ပွဲကာလနေ့ရက်မှာ အခါးသီးဆုံး ရက်ပေါင်း(၁၀)ရက်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့တယ်။

ကျွန်တော့်ရောဂါနဲ့ ရိုင်ဖယ်ကို တောင်မှေးပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ မှေးလိုက်နေရတယ်။ တစ်ရက်သာ သွားရတဲ့ အိမ်ဆီကို (၁၁)ရက် မှ ရောက်ကြတယ်။

အိမ်သားတွေက အယ်လ်တိုဒီမိုရီနိုင် အရပ်မှာ စစ်တပ်က တိုက်တော့မယ် ထင်ကြကာ ဖီဒယ်လီရဲဘော်(၁၈)ဦးမှာ နှစ်ပိုင်း ကွဲသွားတယ်။ ဖီဒယ်လီနဲ့ လူ(၁၂)ယောက်ပါပြီး ဆီယိုဖရီယာနဲ့ ခြောက်ယောက် ပါသွားကြတယ်။

ဆီယိုအရာကို ရန်သူတပ်မှ နှောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ခံရလည်း တစ်ယောက်မှ ဒဏ်ရာရခြင်း မရှိကြပါ။

အားလုံး အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ပြန်ဆုံစည်းပြီး သတင်းစုံကို ကြားကြရတယ်။ လူသစ်ငါးယောက် ရောက်လာရင် လိုအပ်တဲ့ ပြင်ဆင်မှုတွေ ကျွန်တော်တို့ ပြုလုပ်ထားကြတယ်။

မတ်လ(၁၃) ရက်နေ့မှာ ရေဒီယိုမှ ရန်သူတို့က ဘာတစု တာရဲအသက်ကို လုပ်ကြံရန် ကြိုးပမ်းကြောင်း ကြေညာတယ်။

လုပ်ကြံသူတွေကို ကြေညာလိုက်ပြီ၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ဂျိမ်းအင်တိုနိုနိုနဲ့ မိမိလိုမိုရာတို့ကိုလည်း မေဝင် မပတ်သက်ဘဲ အသတ်ခံသွားကြရတယ်။

အမြင်မှန်ပါတီက တပ်သားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သူ နာဗာရိုလည်း သတ်ခံထိပြီး အလောင်းကို ခြားရတက်ရန် ကွက်မှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့ သတင်းကိုလည်း ကြားသိရတယ်။

နောင်အချိန်တွင် ကျွေးဘားနိုင်ငံကို စက်ဆုပ်စရာ ကွန်မြူနစ်လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက်ဆိုကာ အရေးမလှဖြစ်ခဲ့သော ဝက်ပင်လယ်အော် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်မှုမှာ နာဗာရိုကို သတ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်သမားတွေနဲ့ သေဆုံးခဲ့သူ နာဗာရိုရဲ့သားမျိုးလက်တွဲပါဝင်ခဲ့ကြတာ အလွန်မှတ်သားစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

မတ်လ(၁၆)ရက်နေ့၊ စစ်ကူတို့ ရောက်လာလို့ ယင်ဖန်းသမ္မု အနားယူရတယ်။ ရောက်လာသူ (၅၀)ဦးမှာ လူ(၃၀)ဦးသာ လက်နက်ရှိကြပါတယ်။

ကပ္ပန်တော်တို့ တပ်ကို ဆယ်ဦးစီ ခွဲပစ်လိုက်ကြတယ်။ အဖွဲ့ဆယ်ဖွဲ့ကို ရဲဘော်အိုမင်းခဲ၊ ရဲဘော်လာတိုး၊ ဝက်ဒရင်ဆိုတို့၊ ရဲဘော်စီပီမှာ၊ လက်ဖက်တင်နှင့်ဟာမိုတို့ ဖြစ်တယ်။

ထိုတပ်တွေကို ကျွန်တော် ဦးဆောင်ရန် အမိန့်ရထားသော်လည်း သူတို့မှာ ဖိဒယ်လ်ကက်စ်ထရီမှလွဲလို့ မအပ်နိုင်ကြောင်း ပြောကြတယ်။

ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြား(အာရှင်တီး)က ဖြစ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူတို့ကို ဘာမှ မဆေ့စန့် မပြောမိဘဲ အထူးဂရုစိုက်ခဲ့ရပါတယ်။

တပ်သားသစ်တွေကို အကောင်းဆုံး သင်ကြားပေးပြီး ရှေ့တန်းကင်းအဖွဲ့မှာ ကမီလို ဦးဆောင်သော လေးယောက်အဖွဲ့ ဖွဲ့ပေးတယ်။

လိုက်ရမယ့်တစ်စုကို ရေလဲကက်စထရီမှ ဦးဆောင်ပြီး တစ်စုမှာ တပ်စိတ် သုံးစိတ် ပါဝင်တယ်။ တပ်စိတ်တွေကို ဦးစီးတဲ့ လက်ဖက်တင်နှင့် သုံးယောက်တို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ယက်၊ ရာမီရိုဗယ်လ်ဒက်နဲ့ နာနိုဒိုင်ယက်တို့ ပါဝင်တယ်။

နောက်ထပ် တပ်စုတစ်စုကို အယ်လ်မေဒါမှ ကွပ်ကဲပြီး သူ့လက်အောက်မှာ လက်ဖက်တင်နှင့်ဟာမို၊ လက်ဖက်တင်နှင့်ဂီလာမိုဒိုမင်ဂျီစီနဲ့ လက်ဖက်တင်နှင့်ပီနာတို့ ဖြစ်တယ်။

လက်ဖက်တင်နှင့်အက်ဖီဂျီနိုယို ဦးစီးတဲ့ ရဲဘော်သုံးဦးက နောက်တန်းကင်းတပ်အဖြစ် လိုက်ပါရတယ်။

တပ်ဖွဲ့စည်းပုံအရ တပ်စိတ်အလိုက် ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြပြီး ရိက္ခာ၊ ဆေးဝါးနဲ့ လက်နက်တွေကို တပ်စိတ်အလိုက် ဝေငှပေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လာဒီရီအယ်လ်ဖရိုနိုနဲ့ အယ်ယူစီရိုတို့ကြားရှိ ကားလမ်းတွေမှာ လှည့်ချိုကြာအောင် သတိကြီးစွာထားပြီး မြေလျင်လျှောက်ကြရတယ်။

၁၉၅၇-ခုနှစ် ဧပြီလလယ်မှာ ကျွန်တော် အလုပ်သင်တပ်မတော်အဖွဲ့ အယ်လ်ဘာကီနိုအနီးရှိ ပယ်လ်မာမိုချေဒသကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

ဒီနေရာ ဒီဒေသတွေက လယ်သမားတွေက နယ်မြေကျွန်းကျင်မှုနဲ့ သတင်းရေးရာ အဖြာဖြာတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီကြပါတယ်။

ကျွန်တော် လယ်သမားတစ်ဦးထံက ရော့ယိုကြီးတစ်လုံးကို ငှားရမ်းခဲ့ကြပြီး ခဲတော်များ ကျော့ကုန်းပေါ်မှာ တင်ဆောင်လာခဲ့ ကြပြီး မြို့တော် ဟာစားနားကလွင့်တဲ့ သတင်းများကို တိုက်ရိုက် ကြားနိုင်ကြတယ်။

ဖီဒယ်လ်မှာ သတင်းများကို နားစွင့်ရင်း အလွန်စိတ်ပါဝင် စားနေပါတယ်။ ဧပြီလ ၂၃ ရက်မှာ သတင်းစာဆရာ “ဘော့ တက်ဘာ” နဲ့ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ စခန်းဆီကို ရောက်လာပါတယ်။

သူတို့ကို မာဒီနိုက စတာပြန်အဖြစ် ကြားဆင်ကူညီပေး တယ်။ ခြောက်အမေရိကန်ပိုင်သားတွေကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အင်အား တွေ ပြသခဲ့ပြီး သူတို့ မဖေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းတွေကို ရှောင်ကွင်း ပြီး ပြောကြရတယ်။

ရဲဘော်နိုက်တာရာဂျီက နန်းတော်တို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ကြရာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လက်နက်ဈာနဲ့ ဆင်တိယာရီပို ရှိနေသေးကြောင်း သတင်းပေးတယ်။

သူတို့ပြောစကားအရ စက်သေနတ်(၁၀)လက်၊ ဂျွန်ဆင် နိုင်ဖယ်(၁၁)လက်နဲ့ ကာဘိုင်းပြောင်းတို(၆)လက် ရှိတယ်။

မိရန်ဒါကို သကြားစက်ဒေသကို စစ်မျက်နှာသစ်ဖြင့်ချင်ကြ တယ်။ ဖီဒယ်လ်ကတော့ ကန့်ကွက်ပြီး ဒုတိယစစ်မျက်နှာအတွက် လက်နက်အနည်းငယ်လောက်သာ ပူးဆောင်ခွင့်ပြုပြီး ရသယူလက် နက်။ ကျွန်တို့ လက်နက်တွေတို့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အားဖြင့် ယူဆောင်လာရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ကြပြန်ရာ ကျေးလက်ကာကွယ်ရေး တပ်တွေနဲ့ ဆေးဝေးမှ ရှောင်ရှားခဲ့ကြတယ်။

အယ်လ်တာကီနီတောင်ပေါ်သို့ တက်ကြရာ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လာကြတယ်။ ဘော့ထက်ဘာနဲ့ သတင်းစဉ်ရိုက်ကူးမှုမှာ လည်း ပြီးဆုံးသွားတယ်။ ရုပ်ရှင်ကားကို အမေရိကန်ပြည်စုမှာ ပြသခဲ့ကြတယ်။

ဖီဒယ်လ်ကို ရန်သူစစ်တပ်မှ သတ်ချင်နေလို့ လုပ်ကြံရေး သမားတွေကို မက်လုံးပေးပြီး စေလွှတ်နေကြတယ်။

ဖီဒယ်လ်အတွက် လုံခြုံရေး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ရှိခဲ့စေ တယ်။ နောက်ဘက်မှ ရန်သူတပ်ခွဲတစ်ခွဲ ကပ်ပြီးလိုက်လာနေလို့ သူတို့ကို ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ရန် ဂီလာမိုနဲ့ ရဲဘော်တစ်စုကို စေလွှတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ပန်နာဝေဒာမှာ ပြင်းထန်နေတော့ နောက်ဆုံးက လိုက်ရတယ်။ သွန်ဆင်လက်နက်ကို မထွမ်းရတော့ပါ။ ၁၉၅၇-ခုနှစ် မေလမှာ သတင်းရိုက်ကူးခြင်း လုပ်ငန်းတွေ ပြီးဆုံးသွားလို့ ဘော့တက်ဘာနဲ့အတူ မြောက်အမေရိကသား လူငယ်နှစ်ယောက် ပြန်လိုက်သွားကြရာမှ ဂွမ်တနာမိုသို့ ရောက်သွားပြီလို့ သတင်းရပါ တယ်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲကတော့ မမှုထရာတောင်တန်းရဲ့ တောင်ခါးပန်းတွေအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ချီတက်ကြတယ်။ အဆက်အသွယ်များ လုပ်ဆောင်ပြီး ဒေသသစ်တွေကို ရှာဖွေကြရ တယ်။

လယ်သမားတွေမှာလည်း ယခင်ကလောက် ရန်သူအစိုးရ စစ်တပ်ကို မကြောက်ရွံ့ကြတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ သူပုန်တပ်တွေကို လာပြီး နှုတ်ဆက်ခင်းကြီးခဲ့ကြတယ်။ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ အပြန်အလှန် ရှိလာပြီးနောက် ဆင်အားခိုင်မာလာပြီ ဖြစ်တာနဲ့ ဘယ်ရန်သူ ဝစ်တပ်များကိုမဆို ခုခံတွန်းလှန်နိုင်ပြီလို့ ယုံကြည်လာခဲ့တယ်။ ထိုကြောင့် အာဏာသိမ်းပြီး ကျူးဘားကျွန်းမှာ ကြီးစိုးချယ်လှယ် ကြတဲ့ ဘာတစ်ခုတစ်ခုကို မောင်းထုတ်နိုင်တော့မှာ ဖြစ်တယ်။

သူဟာ ကျူးဘားနိုင်ငံအတွက် တန်းဖိုးရှိသူ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်မိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် မောင်းထုတ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။



(၁၂)

အစိုးရကိုစစ်ခင်းကြပယ်

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စည်းရုံးမှုတွေက အလွန်ကို အောင်မြင်လာကြတယ်။ ဗစ်ချိန်က ကျွန်တော်တို့ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ လယ်သမားတွေ ယုံကြည်လာကြတယ်။ အစိုးရစစ်တပ်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့စိတ် မရှိအောင် သတ္တိတွေ ပေးထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း လယ်သမား ပြည်သူတွေကို ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ပါလာအောင် စည်းရုံးကြရပါတယ်။

အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရေးစရာတွေ များလွန်းလို့ အကုဉ်းသဘောဖြင့် တင်ပြချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အရှေ့ရုးများကို (၁၅)ရက်ကြာ ခရီးဆက် ချီတက်ခဲ့ကြတယ်။ လမ်းခရီးမှာ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ထက် လမ်းပြကို အားကိုးအားထားပြုတာ ပိုခရီးတွင်စေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်တဲ့အခါ လမ်းမှာရှိတဲ့ ကျေးရွာတွေကို ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီရွာတွေမှာ စခန်းချတဲ့အခါ ကျေးရွာတွေမှာ ရှိတဲ့ လူများတွေကို ဆေးကုသပေးရန်အတွက် ဆေးကုဌာန စေခိုပေး

ပေးထားပါတယ်။ အခု ဆီယာရာရွာမှာရှိတဲ့ ဝေဒနာရှင်တွေမှာ အရွယ်မတိုင်မီ အိမ်ထောင်ရေး၊ သွားများမရှိတဲ့ရောဂါ၊ ဗိုက်ဗိုက်ကား ရောဂါများ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီရောဂါတွေကို မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးငယ်တွေက ပိုများပါတယ်။

ဒီကြားထဲမှာ ပိုမိုများကုန်နေရသူများ၊ အဖိုးပျော့ရောဂါများ ရှိတဲ့ ကလေးငယ်များ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တာဘီခွမ်း သမ္ဗု ဂိုဏ်းဆေးပစ္စည်းများနဲ့ ကုသပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီလို ကုသပေးတဲ့အတွက် လယ်သမားလူတန်းစားနဲ့ သွေးသားပမာ ဖြစ်လာခဲ့ကြပါတယ်။

“ဂီလာနိုဂါစီယာ” ကို ကပ္ပတိန်ရာထူးပေးပြီး ကျွန်တော်တို့တပ်ထဲ ဝင်လာကြတဲ့ လယ်သမားရဲဘော်တွေကို အုပ်ချုပ်စေခဲ့တယ်။

ဖီဒယ်လ်ထံမှ ဆက်သွယ်ချော့ညှိကြားချက်တွေနဲ့အတူ ဖော်ဒီစင်တာမှာရိယာ ပြန်သွားခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ နိုက်ကရာဂျါမှာ ဖမ်းဆီးလိုက်တဲ့သတင်းရောက်လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆီကို လက်နက်တွေ ယူဆောင်လာမယ့်သူက နိုက်ကရာဂျါ ဖြစ်တယ်။ အခု အခက်အခဲတွေနဲ့အတူ ဝီဒိုဒယ်လ်အဂျါ အနီးသို့ ချီတက်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ အနီးမှာ ဇွန်ဝစ်တေးခွဲကြတဲ့ သစ်ခုတ်ခန်းနဲ့ တံနစ်လုံး တွေကြည့်။ အနီးအနားမှ ကားလမ်းမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ ကင်းတပ်တွေမှ စစ်တပ်က ကော်ပိုရယ် တစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးရမိခဲ့တယ်။

ကော်ပိုရယ်မှာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တဲ့အရာမှာအလွန်မှာမည်ကြီးလွန်းသူဖြစ်လို့ ရဲဘော်တွေ သူ့ကို ကွပ်မျက်စေချင်ကြတယ်။ ဖီဒယ်လ်ကတော့ သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထားခိုင်းတယ်။

စာနပ်ရိက္ခာတွေ ဝယ်ယူပြီး ပြန်လာချိန်မှာ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရတယ်။ ကင်းထောက်ရဲဘော် ပီယာလိုက ရန်သူကာကွယ်တပ်နဲ့ ပစ်ခတ်ခဲ့တာလို့ ပြောတယ်။ လမ်းမှာအလောင်းတစ်လောင်းနဲ့ ကာကွယ်ရေးတပ်ဟာ သူတို့အင်အားရတွေရှိရာ “ပီဒီဒယ်လ်အဂျါဘက်” ဆီ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားတာ သတင်းပို့လာတယ်။

လမ်းခရီးမှာ အလောင်းတစ်လောင်းမှာ ဂီလာနိုဒိုမင်ဂိုရစ် ဖြစ်နေတယ်။ သူက ရှေ့ကို ကြိုတင်သွားခဲ့တဲ့ လက်ဖက်ရည်ပင်ဂီလာနိုဒိုမင်ဂိုရစ် အမှန်ဖြစ်တယ်။ ရန်သူကျေးလက်ကာကွယ်ရေးတပ်တွေက ကော်ပိုရယ်ကို လိုက်လံရှာဖွေနေကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့က ကော်ပိုရယ် စီးလာတဲ့မြင်းကို သတ်စားလိုက်ကြတယ်။

ရေဒီယိုမှာ ဂရန်မာရွက်လှေကြီးနဲ့ ရောက်လာတဲ့ သူပုန်တွေကို ဖြစ်ဒဏ်အသီးသီးပေးကြောင်း ကြေညာနေတယ်။ တရားသူကြီးတစ်ဦးက ကန့်ကွက်ခံ ပေးခဲ့တယ်။ (နောင်အခါ ထိုတရားသူကြီးမှာ ကျူးဘားသမ္မတနိုင်ငံရဲ့ ယာယီသမ္မတ အဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်းခံရတဲ့ “ယူဂျတ်ယာ”ဖြစ်တယ်။

လက်နက်တွေကို ဘာတွန့်ညီအစ်ကိုပိုင် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်နေရာရှိ သစ်ခွဲခန်းတစ်ခုမှာ သွားရောက် ယူဆောင်ရန် ဆန္ဒရှိသား အင်ဒရီမှ ပြောတယ်။

ထိုစဉ်အခါက လူများစွာတို့မှာ မျောင်းတက်လာမယ့် နှုတ်ပုဒ်
ဘဝမှ အစိုးရအဖြစ် အာဏာရလာခဲ့ရင် ဆုလာဘ်နဲ့ လုပ်ပိုင်
ခွင့်များ ရယူဆောင် ကြိုတင်မျက်နှာလို့ မျက်နှာရလုပ်ပြီး ကူညီ
ဟန်ဆောင် အခွင့်အရေး ရယူရန် ကြိုးစားကြသည်။

ယုံကြည်မှုဆိုတာလည်း မရှိ၊ တော်လှန်ရေးကို မီးပွားထွက်
နည်းနဲ့ပဲ ကြိုတင်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ ကူညီနေကြတာပါ။

ဘာဆွန့် ညီအစ်ကိုတို့မှာ ထိုလူနို့တို့ အမျိုးအစားထဲမှပင်
ပါဝင်ခဲ့တယ်။ မျောက် မြောက်အခေါ်ကသား သတင်းစာဆရာ
ဟန်ဂေါ်အမျိုးအနွယ်ဖြစ်တဲ့ "အင်ဒရူးစိန်ဂျော့" ရောက်ရှိလာပြန်
တယ်။

ယန်တီးသတင်းစာဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကိုသာ ဖော်
ပြခဲ့တဲ့ အက်ဖ်ဘီအိုင် သူလျှိုတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ သူ့က ပြင်သစ်
စကားတတ်တဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားတွေ ပြောကြတယ်။

ဒုတိယအကြိမ် ဆွေဆွေတုန်းလည်း သူလျှိုတစ်ယောက်ဖြစ်
မှန်း ပိုပြီးပေါ်လွင်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကိုလည်း အန္တရာယ်တွေ
အလွန်များဆဲသူလို့ တွေးထင်မိတယ်။

နေ့ဘက်မှာ သစ်ဝင်ရိပ်အောက်မှာရှိပြီး သတိကြီးစွာ ဆုထိုင်
ကြရတယ်။ ဘော့တက်တာ နိုက်ယူသွားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကို အခေါ်ကန်
မှာ ပြသကြရာ အထူးအောင်မြင်တယ်လို့ ပြန်ကြားရတယ်။

ထိုအချိန်မှာ ရဲဘော်တစ်ယောက် ထွက်ပြေးမှုသတင်းနဲ့
လက်နက်များ ရလာတဲ့သတင်းကို ကြားရပါတယ်။

ရဲဘော်ကို ရှာဖွေရန် ကင်းဆတ်ကမ်းမှ စေလွှတ်လိုက်တယ်။
ထိုရဲဘော်မှာ စင်တီယာဂိုသို့ သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ ထွက်ပြေးသွား

မှန်း သိကြတယ်။ ထိုညဘက်မှာပဲ လက်နက်တွေ ရောက်လာလို့
နော်ရွင်ကြရတယ်။ စက်ဆန်တံသုံးလက်၊ မောင်းပြန်ရိုင်ဗယ်သုံး
လက်၊ အမ်ဝမ်းကာဘိုင်ကိုးလက်၊ ဂျွန်ဆင်မောင်းပြန်ရိုင်ဗယ်ကိုး
လက်၊ ကျည်ဆန်ခြောက်ထောင်တို့ ဖြစ်တယ်။

လက်နက်တို့ကို ရဲဘော်များ သက်တမ်းအရည်အချင်းတို့ကို
ကြည့်ရှု ခွဲခြား ပေးဝေကြရပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ မောင်းပြန်ရိုင်ဗယ်
တစ်လက် ရခဲ့တယ်။ စစ်ဦးစီးဌာနမှ တာဝန်ရှိ ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်
တော်ဟာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အသင့်ဖြစ်နေပါတယ်။

မေလ(၂၃)ရက်နေ့မှာ ဖိဒယ်လ်က အဖိန်တာဝန်သစ်များကို
ထုတ်ပြန်တယ်။ လူအင်အား(၁၂၇)ယောက်ကို လျှော့ချပြီး အများစု
ကို သာမန်လက်နက်ပေးကြရာ လူပေါင်း(၈၀)ခန့်ကို လက်နက်
ကောင်းများ တပ်ဆင်ပေးတဲ့ အစီအစဉ်များ ပါဝင်ပါတယ်။

ကရူဆီကိုက တိုက်ခိုက်ရေးမှာ ကျွမ်းကျင်သလို ကဗျာစပ်
တာလည်း ပါသနာထုံသူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့တောင်တန်းပေါ်က
သိန်းငှက်အို ကဗျာကို ရေးစပ်ခဲ့တယ်။ ကဗျာဆရာ စစ်သူကြီးလို့
ခေါ်ကြတယ်။

သစ်တောစခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကို အများဆုံးကူညီသူမှာ
အင်ရီကောလိုပက် ဖြစ်တယ်။ ဒေသတစ်ခုလုံးကို အန္တရာယ်ကင်း
စင်သွားစေရန် သူ ဖန်တီးပေးတတ်တယ်။

မေလ(၅)ရက်နေ့မှာ ကလစ္စတိုဆန်ချေစ် ဦးဆောင်တဲ့ တင်
တစ်တပ်မှာသင်္ဘောနဲ့ ရောက်လာတယ်။ မာယာရီယာမှာ ရဲဘော်
ကြတယ်။ တိုက်ပွဲမှာ အရေးနိမ့်တယ်လို့ ကြားရပါတယ်။

ဖိဒယ်လ် ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ ဆွေးနွေးပြောဆိုမှုမှာ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရရစ်ကားတွေကို ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ပြီး ကားတစ်စီး ရယူရန် အကြံပေးခဲ့တယ်။

ဖိဒယ်လ်ကတော့ အယ်လ်ယူစီရိုကို တိုက်ရန် စီစဉ်ထား တယ်။ အစောင့်ကင်းစခန်း၊ အနေအထား၊ ဆက်သွယ်ရေးစနစ်များ၊ အသုံးပြုနေကြတဲ့ ဝင်ထွက်လမ်း၊ ဆက်သွယ်နေထိုင်ကြတဲ့ အရပ် သားများနဲ့ တိုက်ခိုက်ရမယ့် ညွှန်ကြားမှု အသေးစိတ် စီစဉ်ကြတော့ တယ်။

ထိုတိုက်ပွဲအတွက် ချောင်းကလီဒီရိုမှ အလွန်အံ့ဩ လေး စားစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဆောက်လုပ်ပေးရန် စီစဉ်ပေးခဲ့ ပါတယ်။

ရန်သူသတင်းပေးခဲ့သူ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်း ဆီးမိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်အနေအထားကို စုံစမ်းရန် ကာဖီ လှာစံမှ နေလွတ်တာလို့ ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့တယ်။

ရန်သူဘက်မှလည်း ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေကြ တာ ထင်ရှားပါတယ်။ သတင်းပေးနှစ်ယောက်ကို မသတ်ချင်ဘဲနဲ့ သတ်လိုက်ကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် သူတို့ဟာ အလွန် အန္တရာယ်ကြီးပါတယ်။

မတ်လ(၂၇)ရက်မှာ စစ်ဦးစီးဌာန အရာရှိတို့ကို ဖိဒယ်လ်မှ တွေ့ဆုံပြီးနောက် လာမယ့် (၄၈)မှာရီအတွင်း ကျွန်တော်တို့ သူပုန် တပ်တွေနဲ့ အစိုးရတပ်တွေ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ရန် အမိန့်ပေး ခဲ့တယ်။

ကာလီဒီရိုမှ လမ်းပြအဖြစ်နဲ့ ထိုညမှာ ကီလိုမီတာ(၁၆)ခန့် အထိ ခရီးခိုတက်ကြတယ်။ အန္တရာယ်စက်ကွင်းအတွင်း ရောက်ခဲ့ ကြတာလည်း ရှစ်နာရီ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်တယ်။

အမိန့်အသစ် ရောက်လာပြီး ကင်းစခန်းတွေအားလုံး သိမ်း ပိုက်၊ စစ်တန်းလျားတွေကို ကျည်ဆန်ဖြူးပြီး ဆန်ကာဖောက်ပေါက် အောင် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်တဲ့ အမိန့်ဖြစ်တယ်။

စစ်တန်းလျား အနီးအပါးမှာ အကာအကွယ် မရှိတာ ကျွန် တော်တို့ သိထားတယ်။ အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ခဲ့တာကတော့ ကင်းစခန်းတွေ ဖြစ်တယ်။

ကင်းစခန်းတိုင်းမှာ အစောင့်သုံးယောက်စီရှိပြီး တန်းလျား အပြင်ဘက် အရေးကြီးနေရာတွေမှာ ရှိတယ်။ တန်းလျားကို စီး ကြည့်ရန်အတွက် မြင်ရသော တောင်ကုန်းငယ် တစ်ခုအပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကွပ်ကဲရေးစစ်ဦးစီးဌာန ရှိတယ်။

သစ်တော ချုံပုတ်တွေ ရောက်တဲ့အထိ ချဉ်းကပ်သွားခဲ့ရ တယ်။ အပြင်ဘက် အဆောက်အအုံမှာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးခန်း အပါ အဝင် မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေ ရှိနေတဲ့အတွက် ပစ်ခတ်မှု မပြုရန် ညွှန်ကြားထားခဲ့တယ်။

သုံးဖက်သုံးတန်းမှ ပိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ရန်နဲ့ ကမ်းခြေကျော ဘက်မှ ရန်သူဖောက်ထွက် မရနိုင်အောင် ပြုလုပ်ကြတယ်။

ကမ်းခြေတိုင်း ပီလာဒီယိုဘက်မှလာတဲ့ လမ်းမှာလူသွားလာမှု ကင်းစခန်းရှိတယ်။ ထိုကင်းကို တိုက်ရန် ဆိုတယ်နဲ့ ဂါစီပုတ်တို့မှ တာဝန်ယူခဲ့တယ်။

တောင်တန်းချွန်တော်ကို ကင်းစမ်းကို အယ်လ်အေဒါ ဦးဆုံး တဲ့တပ်မှ ချွန်တန်းရန်နဲ့ ဇီဒယ်လ်မှ တောင်ကုန်းထိပ်ဦးစီးစခန်းနဲ့ ရောလင်ကက်စ်ထရီမှ ရှေ့တပ်ဘက်ဆီ တိုက်ခိုက်ရန် တပ်စွဲပြီး နောက် ကျွန်တော်နဲ့ ရော်လင်ကက်စ်စီစီ အကြားမှာ ကမိလိုနဲ့ အင်မတန်ရပ်စဲတို့ရဲ့တပ်စုက ရှေ့တန်းတိုက်စစ်စွင့်ရန် ဖြစ်တယ်။

အမှောင်ထုက သိပ်သည်းလာပြီး ကျွန်တော်ဘက်က စတင် ပစ်ခတ်ရမယ့်အစား လက်စဲဘက်က စတင်ပစ်ခတ်လိုက်သံ ကြား ရတယ်။

ချီမဖိုကိုသွားတဲ့ ကားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကရက်ဆင် စီယို ဦးစီးတဲ့ တပ်စုမှာ ဆောင့်ဆိုင်နေပြီး ရန်သူခံတပ်က စစ်ကူ လာရင် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရန် တာဝန်ရှိနေတယ်။

တိုက်ပွဲမှာ မကြာခင် အချိန်လောက်တွင်သာ ပြီးဆုံးလိမ့် မယ်လို့ ထင်ခဲ့ကြလည်း မှန်းထားတဲ့ အဓိကနေရာတွေကို သိမ်းမယူ နိုင်သေးတဲ့အတွက် တိုက်ခိုက်ရေးတပ်တွေမှာ ဖရိုဖရဲ ခြစ်ကုန်ပြီး တိုက်စစ်က မထိရောက်ခဲ့ပါ။

ဇီဒယ်လ်မှာ တယ်လီစကော့တပ် ဂိုဏ်းပယ်သေနတ်နဲ့ စတင် ပစ်ခတ်ပြီး ပြန်လည်ပစ်ခတ်လာမှုကို ကြည့်ရှုနေကာ စစ်တန်းလျား နေရာတွေကို အမှတ်အသား ပြုနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း မှန် ပြောင်းတစ်လက်နဲ့ ရန်သူတွေကို ကြည့်ရှုနေရုံ ခြင်ထွေနေရတယ်။

ကျွန်တော်တ ရန်သူတွေနဲ့ ဝေးလွန်းသဖြင့် ပိုပြီးချဉ်းတပ် ခိုင်းရတယ်။ ပစ်ခားခြင်းတင်ခိုင်းလိုက်တယ်။

အယ်လ်အေဒါမှာ စစ်တန်းလျား တစ်ခုဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပစ်တက်၊ တက်သွားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ဘေးမှာ လက်ကိုင်ပဝါချည်နှောင်ကာ ပစ်တက် တက်နေသူ “ကမိလို” ကို တွေ့ရတယ်။ တိုက်ပွဲမှာ အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်နေပြီး သတိကြီးစွာ ထားကြရတယ်။

ရန်သူခုခံမှုမှာ ပြင်းထန်လို့ ရှင်းလင်းနေတဲ့ ကွင်းပြင်ဘက် မှာ ရန်သူသံသယပဲ ပစ်ခတ်မှုအတွက် ရှေ့သို့သာ တစ်ဟုန်ထိုး တက်ရတော့တယ်။

ကျွန်တော်ဘေးဘက်မှ ဒလကြမ်းပစ်နေတဲ့ ရန်သူကူညီဆန် ထိခိုက်သူတွေရဲ့အသံကို ကြားရတယ်။ ရှေ့သို့တိုးတက်သွားကြည့် မှသာ ရဲဘော်လီယက် ဒဏ်ရာပြင်းထန်နေပါတယ်။

စက္ကူတစ်ရွက်နဲ့ ဒဏ်ရာကို အုပ်ဆည်းထားခဲ့ပြီး အဂ္ဂလိစီ ယာကို အစောင့်ထားခဲ့ပြီး ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရတယ်။ အကုန်မှာ ဆိုသူလည်း ကူညီဆန်သင့်ပြန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဘက်ဆက် မတက်သေးဘဲ ရှေ့နားရှိ ကတုတ်ကျင်းဆီကို ပစ်ခတ်ကြတယ်။

ကတုတ်ကျင်းတွင်းမှ ရန်သူကျဆုံးတဲ့အခါ ကုန်လောင်ရုံကို ဦးဆွာသိမ်းပိုက်တာနဲ့ တိုက်ပွဲမှာ ရပ်စဲပြီးဆုံးသွားခဲ့တယ်။

ရန်သူတွေအားလုံး လက်နက်ချကြတယ်။ တိုက်ပွဲမှာ နှစ် နှာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ် ကြာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်လက်စဲဘက်က ရဲဘော်တွေမှ နောက်ဆုံးခုခံကြ တဲ့ စစ်သားတွေကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာတယ်။ ကတုတ်ကျင်း တစ်ခုမှ စစ်သားမှာ ခေါင်းပေါ်သေနတ်တင်မြှောက်ပြီး ထွက်လာ ခဲ့တယ်။

လေးဖက်လေးတန်က လက်နက်ချသံတွေ အော်သံတွေ ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စစ်တန်းလျားဘက် ပြေးထွက်စဉ်

သေနတ်သံနှစ်ချက် ကြားရပြီး လက်ဖက်ခင်းနှင့်နက်နက်ခိုင်းယက်ခဲမှာ ကျဆုံးသွားခဲ့တယ်။

ကန်ရှိမှာ စစ်သားနှစ်ယောက်၊ ခမ်းဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထောက်တစ်ယောက်တို့ ဖမ်းဆီးရခဲတယ်။

လူနာများစွာကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းမှ တာဝန် မယူနိုင်လို့ ဖမ်းမိထားသော ဆရာဝန်ကိုပါ ကုသခိုင်းရတော့တယ်။

ဆရာဝန်မှာ အသတ်ခံရမှာကို ကြောက်ရွံ့နေပြီး အလှုပ်သင် ဆရာဝန် ပြစ်တယ်လို့ ပြောလာတယ်။

လမ်းခြေတော် မင်ဒိုဇာမှာ သူ့ရဲ့အဆောင်လက်ပွဲကောင်းကို ယုံကြည်စွာနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တာကို ပြောပြခဲ့တယ်။

တိုက်ခိုက်ရင်နဲ့ ကျဆုံးသွားသူတွေ ရှိကြတယ်။ အရပ်သူ အရပ်သားတွေ ထိခိုက်မှု မရှိခဲ့ကြပါ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ဘက်က ခြောက်ယောက် ကျဆုံးခဲ့တယ်။ ရန်သူဘက်မှ (၁၉)ယောက် ဒဏ်ရာရပြီး (၁၄)ယောက် ကျဆုံးခဲ့တယ်။

လက်ဖက်ခင်း တစ်ယောက်နဲ့ စစ်သား(၁၄)ယောက် အဖမ်းခံရတယ်။ သူ့ပုန်တပ်မှ အင်အား(၈၀)ယောက်နဲ့ ရန်သူဘက်မှ (၅၃)ယောက်တို့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

ရန်သူစစ်သားတို့ အင်အားကြီးတပ်မတွေနဲ့ ဆေးဥက္ကဋ္ဌနဲ့တဲ့ “အယ်လ်ယူဒီရီ” အရပ် စခန်းဖျိုးမှာ အတိုက်ခံလိုက်ရတဲ့ တိုက်ပွဲတွေသာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပွဲစတင်ချိန်မှပင် စင်တီယာရိုနဲ့ အဆင်အသွယ် ပြုနေခဲ့တဲ့ တယ်လီဖုန်းတွေကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက်ပစ်ခဲ့ပါတယ်။

တပ်တွေအားလုံး စုစည်းနေစဉ် လေယာဉ်ပျံသံ ကြားခဲ့ရလည်း တပ်တွေ တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်တဲ့အထိ လေယာဉ်တွေ ပေါ်ထွက်မလာတော့ပါ။

ကျွန်တော် ရန်သူဘက်က လူတွေကို ဆေးကုနေရတယ်။ နောက်တစ်ရက်မှာ လေယာဉ်တွေ ပျံလာလို့ ခြေရာဖျောက်ကြရတော့တယ်။

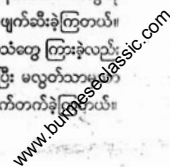
ထရပ်ကားသွားလမ်းမှာ ကားသွားယူနေတဲ့ လိုပက်ကို စောင့်နေကြတယ်။ နံနက်လင်းချိန်မှာ ဆက်သားရောက်လာပြီး ပိုပက် အကူအညီ မပေးနိုင်ဘဲ သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် ဆောင်ရွက်နေပြီး လူအချို့နဲ့သာ ကားလွှတ်ပေးမယ့်အကြောင်းပြောတယ်။

ဒဏ်ရာပြင်းထန်တဲ့သူတွေကို ပုခက်နဲ့ သယ်ကြပြီးရှုပ်ထွေးနေကြတယ်။ အစိုးရတပ်တွေ မရောက်လာခင် ပြီးစီးစေရန် လုပ်ဆောင်နေကြရတယ်။

လျှို့ဝှက်လေးကြား ဆင်းကြသူတွေ ရှိသလို လူသွားလမ်း ကျဉ်းသာရှိတဲ့ အစွဲရေးအမည်ရှိသူရဲ့ လယ်သမားတဲဆီ ရောက်သွားကြတယ်။

အစွဲရေးလယ်သမားမိသားစုမှ ကူညီခဲ့တယ်။ အလေးချိန်များတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လျှော့ပစ်ပြီး လက်နက်ကောင်းတွေကို ဖွတ်ခဲ့တယ်။ ခြေရာလက်ရာ မကျန်စေရန် ဖျက်ဆီးခဲ့ကြတယ်။

တခြားတစ်ဖက် တောင်ကြောဆီမှ အသံတွေ ကြားခဲ့လည်း ကျွန်တော်တို့ ရန်သူနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာ ရောက်ပြီး မလွတ်သာပေမယ့် ပြန်တိုက်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ရှေ့ကိုသာ ဆက်တက်ခဲ့ကြတယ်။



စကားပြောသံ ထပ်မံကြားရပြန်၍ တော်မိဂန်းကို မောင်းတင်ပြီး အစောင့်ဖမ်းကြရာ အယ်လီသုစီရီမှာ ဖမ်းမိတဲ့အခါက ဖိဒယ်လ် ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့တဲ့ အကျဉ်းသား ဖြစ်နေတယ်။ ဖိနပ်ဖပါတဲ့ ကော်ဖိုရယ်ကြီး တစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်။ တောထွင်းက ထွက်ရန် လမ်းစရာနေသူတွေ ဖြစ်တယ်။ ပြန်လွှတ်ပေးပြီး ပြန်မလာကြရန် သတိပေးလိုက်တယ်။

ညရောက်ပြီဖြစ်လို့ လယ်တဲတစ်ခုမှာ တည်းခိုကြတယ်။ အရုဏ်တက်ချိန်မှာ ကြက်သွားယူတဲ့ တဲရန်မှာ စစ်သားတွေ ဖမ်းမိသွားလို့ ကျွန်တော်တို့ရိုရာ အရပ်သို့ လမ်းပြအဖြစ် မီးဆီးခံရတယ်။

သစ်သီးသစ်ရွက်တွေနဲ့သာ စားနပ်ရိက္ခာနဲ့ အလက်ဆက်ကြရတယ်။ မိုးကြီးသံသံမဲမဲ ရွာသွန်းနေတဲ့ကြားမှာ “ပါဒီ”ရဲ့အိမ်ရောက်အောင် ကြိုးကြိုးတားတား ချီတတ်ခဲ့ကြရတယ်။

ခရီးတိုလေးမှာ (၁၂)ရက် ကြာခဲ့တယ်။ အသုံးဝင်ဆုံးလူမှာ ရဲဘော်တောရက် ဖြစ်တယ်။ သူ့မှာ လမ်းညွှန်ကျွမ်းကျင်ပြီး ဒေသခံတွေနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မာနယ်ကို ခင်တီမှာရိုပြုပြီး ဆေးကုမှု ခံယူရန် ရဲဘော်တောရက် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်။

၁၉၅၅-ခုနှစ် ဇွန်လ တစ်လလုံးမှာ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့တဲ့ ရဲဘော်တွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးရင်း ဖိဒယ်လ် စစ်ကြောင်းရှိရာ ပြန်ရမယ့် တပ်ဖွဲ့တို့ကို စုဆောင်းပေးတာနဲ့ အချိန်ကုန်နေတယ်။

တပ်ထဲကို လူသစ်(၄၀)ခန့် ဝင်လာပြီး ထွက်ပြေးသူတွေလည်းရှိနေတယ်။ တပ်မှာ လူ(၃၀)ထက် မပိုတာတော့ အမှန်ဖြစ်ပါတယ်။

ကျားဘားကျွန်းကြီး တစ်ခုလုံးမှာ အကြမ်းဖက်မှုတွေ ပေါ်ပေါက်နေတယ် ဆိုတဲ့သတင်း ရေဒီယိုမှ ကြေညာနေတယ်။

တပ်မှာ အမာခံလူ (၂၈)ယောက်နဲ့ ခရီးအစမှာ လူသစ်နှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ချီတက်နေစဉ်မှာပဲ လက်နက်ကိုင် တွယ်ပုံတွေ၊ ပစ်ခတ်ပုံတွေကို သင်ကြားပေးလိုက်တယ်။

လမ်းခရီးမှာ ဥပယ်တော်အသင်းဝင်များ ပြေးကြရာ နိုဂရိုးမနှစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ စစ်ကာလအတွင်း ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို အပြည့်အဝ ထောက်ခံကူညီမှုတွေ ပေးခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ အယ်လ်တာကိုဒိုတောင်တန်း အနောက်ဘက် ဆင်ခြေချော့မှ ပါလ်မားခါးနားအတွင်း ချဉ်းကပ်ဝင်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်မှာ သွားနုတ်ဆရာလုပ်ငန်းအဖြစ်နဲ့ လယ်သမားတွေနဲ့ ချက်ချင်းအဆက်အသွယ် ရခဲ့တယ်။ ထိုနေရာမှာ အင်အားပြည့်တင်ပြီး အယ်လ်အင်ဟာဒို ရောက်အောင် သွားခဲ့ရတယ်။ ဇွန်လ(၁၅)ရက်နေ့မှာ ထိုဒေသကို ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ရန်သူတပ်တွေ ပါလ်မာမိုဆို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ကြလည်း ဖိဒယ်လ်တပ်တွေက လေးဖက်လေးတန်းပိုင်းတာ သိတာနဲ့ အယ်လ်တာကိုဒိုတောင်တန်းကို အမေ့ဖြတ်ကျော် ထွက်ခွာသွားရကြောင်း သိခဲ့ရတယ်။

သူတို့ထွက်သွားတဲ့ ခြေရာလက်ရာတွေ ကျန်ရစ်တာ သိရပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ အင်အားအခိုင်အမာ ကြီးမားလာတာကိုလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ဒါမေ့မဲ့ ကြေကွဲစရာ တစ်ခုကိုတော့ တင်ပြချင်ပါတယ်။ အကြောင်းမှာ မိုစ်တီရပ် ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ အလွန်အလွယ်နဲ့

ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်လွန်းတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ကာနယ် တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆီသာရာသေသမှာ လယ်သမားတွေကို သူ့စစ်တပ်နဲ့ လုယက်တိုက်ခိုက်တယ်။ လယ်သမားများကို သိမ်းယူ တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာလာတယ်။ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော် ကြားလာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ကတော့ အင်အား တိုးပွားလာအောင်သာ စုဆောင်းနေပါတော့တယ်။



(၁၃)

ကျွန်တော်တို့တိုက်ပွဲများ

အထက်က ပြောခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ငွေကြေး ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို နှစ်သက်သူ မဟုတ်ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုရင် ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ်မျိုး ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေရင် ဒီလောက်ပင်ပန်းခံ ပြီး စစ်လတိုက်နေစရာ မလို။

ဆေးယိုအပ်ကိုကိုင်းပြီး လူမှာတွေကို ဆေးကုပေးနေရင်ပဲ ငြိမ်းချမ်းနေပါပြီ။ အခုတော့ သေနတ်ကိုကိုင်းပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေတယ်။ စစ်သားအသစ်တွေ စုဆောင်းတယ်။ လမ်းခရီးမှာရှိတဲ့ လူမှာတွေကို အခမဲ့ ဆေးကုသပေးတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ ကျွန်တော့်တို့ တပ်ထဲမှာ အင်အား(၂၀၀)နီးပါး ရှိနေပါတယ်။ လက်နက်တွေကလည်း အသစ် တွေချည်းပဲ ဖြစ်နေ၍ ပျော်ရွှင်မိပါတယ်။

အလားတူ ကျူးဘားပြည်တွင်းရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တင်ပြ စရာ အနည်းငယ်ရှိနေပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် မှတ်တမ်းနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျားဘားနိုင်ငံမှာ မှာမည်ကြီးနှစ်ဦး ရှိပါတယ်။ သူတို့မှာ ဖိလစ်ပိုင်နဲ့ ရောလ်ချီဘာတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရှော်လ်ချီဘာမှာ သူ့အစ်ကိုလောက် မထူးချွန် အခြော်အဖြင့်နဲ့ လိမ္မာပါးနပ်နဲ့ မရှိ။ အစ်ကိုဖြစ်သူအက်ဒီချီဟာမှာ ကျားဘားခေတ်တစ်ခေတ်ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်တစ်ဦး ဖြစ်သွားတယ်။

ပါတီမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းနေတယ်။ ဖိလစ်ပိုင်မှာ အလွန်တော်တဲ့ ဘောဂဗေဒသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ အချားပြည့်သူလေးစားမှုတိုလည်း ခံရပါတယ်။ သူဟာ အမျိုးသားတစ်ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရှိသားခွာ အသိအမှတ်ပြု ခံထားရသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်နိုင်ငံလုံး အကျင့်ဖျက် ချစားနေချိန်မှာ ငွေတိုက်ကို လက်မမှိုက်သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

မိယာမီရှိ နူလိုင်(၂၆) လုပ်ကူးမှုအဖွဲ့၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် သူကိုယ်တိုင် ကြေညာကာ သမ္မတနိုင်ငံရဲ့ ယာယီသမ္မတအဖြစ် သူ့ကို လျှောက်ခံပါတယ်။

ယာယီအစိုးရ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှာ ဖရိုလ်ဒ်အတွက် ညာလက်ရုံးအဖြစ် အာမခံချက် ပေးခဲ့တယ်။

ဘုံတိုက်ပွဲအတွက် တော်လှန်ရေးတပ်ပေါင်းစု ဖွဲ့စည်းရန် ယာယီအစိုးရအဖွဲ့ကို ဦးစီးရေးအတွက် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ရွေးချယ်ရန် အချက်အလက်များ ရေးဆွဲကြတယ်။

နိုင်ငံရေးပါတီများနဲ့ စေ့စပ်မှုတွေ ပြုလုပ်နေကြလည်း တော်လှန်ရေး ကြီးထွားနေခြင်းက သူတို့ဆုစပ်မှုတွေကို ပျက်ပြားစေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့တပ်ရဲ့ စစ်အင်အား ဖိဒယ်လ်ရဲ့အပေါ် ပြည်သူတွေ ယုံကြည်မှုကို နိုင်ငံရေးပါတီများက မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး ကိုယ်နိမိတ်စီးပွားအတွက်သာ အသုံးချနေကြပြီး နယ်ချဲ့ဖန်ဆက်လက်အုပ်ချုပ်ရန်သာ ကြိုးပမ်းနေကြတယ်။

ကျားဘားအာဏာရ အပိုင်းအပိုင်းမှ ထင်ရှားကြသူတို့မှာ တော်လှန်ရေးတပ် ရှိရာသို့ ရောက်လာကြတယ်။

လွတ်လပ်ရေးကို ကာကွယ်ရန် ပြောက်ကျားအကြီးအကဲနဲ့ ပူးတွဲကြေညာချက် လက်မှတ်ရေးထိုးကြတယ်။

ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် ဖိဒယ်လ်ကက်စတရိုမှာ သူတို့လုပ်ကြံစာတင်နေတာကို လျင်လျင်မြန်မြန် တားဆီးလိုက်လေတယ်။ အလားတူ ပြောက်ကျားတို့ကို ဂိုဏ်းခွဲရေးသမားတွေအဖြစ် ခွပ်ခွဲလိုက်ကြတယ်။ နည်းပရိယာယ်တွေမှာ ကာရာကဘ်စာချုပ်နဲ့ ထောင်ချောက်အသစ်တွေနဲ့ ထပ်ဆင့်ခဲ့ပြန်တယ်။

ပြောက်ကျားတပ်ကြေညာချက်မှာ ၁၉၅၇-ခုနှစ် ဇူလိုင်လ (၁၂)ရက် နေ့စွဲဖြစ်ပြီး သတင်းစာတိုက် ဖော်ပြကြတယ်။

ပြည်သူကို ဖိနှိပ်နေတဲ့ စစ်တပ်ကို စစ်တလင်းမှာ အနိုင်တိုက်နိုင်ရေးသာ ပြောက်ကျားတို့ရဲ့တာဝန် ဖြစ်တယ်ဟု ဖော်ပြထားပါတယ်။

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဦးဆောင်တဲ့ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ဖွဲ့စည်းရာ ကျွန်တော်မှာ ကပ္ပတိန် ဖြစ်လာခဲ့ပြန်တယ်။

ဖယ်လ်ဒက်မှာလည်း ကပ္ပတိန်ဖြစ်လာပြီး သူ့တပ်စုက ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းထဲမှာ တပ်စု(၃)ခု ပါဝင်ပြီး ပထမအဖွဲ့မှာ "ဘာဒီမှာ" က ဦးဆောင်တယ်။ လူပေါင်း(၇၅)ဦးပါဝင်တဲ့

အပယ်ခံလယ်သမားအစုတို့ကို အဝတ်အစား အချိုးချိန်း ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ ဖိဒယ်လ်ရဲ့ ရာထူးတိုးပေးမှုအရ ပြောက်ကျား တပ်မတော်ရဲ့ ဒုတိယစစ်ကြောင်းမှာ မေဂျာတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။ ရာထူးအမှတ်အသားအဖြစ် ကြယ်ပွင့်လေးစာစိပွင့်နဲ့ လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးကို စီလီယာမှ “မင်ဇာနီပို” ရွာက မှာယူပေးခဲ့ပါတယ်။

မေဂျာဖြစ်လာတဲ့ ကျွန်တော့်တာဝန်မှာ မြစ်ကွေ့ရာကို ဝိုင်းဖမ်းရန်ဖြစ်သည်။ အဆိုတက့ထိပ်ခေါင် မြစ်ကွေ့ရာမှာ ထိုဒေသမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဖိဒယ်လ်က အစဉ်အရာရာ လှုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ပေးခဲ့ပါတယ်။

လှင်မြင်ဒေသက ရဲဘော်တွေ အရေးနိမ့်နေလို့ အင်အား ဖြည့်တင်းပေးရန် လိုနေတယ်။

မိရန်ဒါသကြားစက်ဒေသမှာ စစ်ချက်နာသစ်ဖြင့်ရန် စီစဉ်ထားတဲ့ လက်နက်သစ်တွေကို ပုလိပ်က ဖမ်းမိသွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေကို လူရုခွဲပြီးရေတာကို ဖိဒယ်လ်က ကန့်ကွက်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ပြောက်ကျားတပ်မတော် တိုးချဲ့ရေးအတွက် ပထမခြေလှမ်းအဖြစ်နဲ့ ဆီယာရာမစ္စတရာမှာ အခိုင်အမာစခန်း ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်တယ်။

ရဲဘော်အနည်းငယ်ကို ရာထူးအဆင့် တိုးမြှင့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒေသကျွမ်းကျင်ပြီး ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းတဲ့ အစွမ်းကို ကျွန်တော် အနီးအပါး အမြဲတမ်းနေစေပြီး အထူးတာဝန်ကို ထမ်းစေခဲ့တယ်။



ကျွန်တော်တို့ “အစ္စတရာဒါပယ်လ်မာ” ကို ညအချိန်မှာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ကြီးမားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ချခဲ့တယ်။

အနီးအပါးရှိ ယာရာနဲ့ ဗီစိတာရွာလေးတွေမှာ တပ်စွဲနေကြတဲ့ ရန်သူတပ်တွေကို တိုက်ခိုက်သွားပြီး ထိုလမ်းမှာပင် တောင်တန်းများဆီ ပြန်လည်ခိုအောင်းမယ်။ တစ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်တာနဲ့ ရန်သူ့စစ်ခန်း သုံးခုလောက် သိမ်းပိုက်နိုင်လိမ့်မယ်။

တိုက်ခိုက်ရာမှာ ရှောင်တောင်နည်းစနစ်နဲ့ တိုက်ခိုက်အသုံးပြုကြမယ်။ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကို ဖိဒယ်လ်ထံ သဘောထားကို မေးမြန်းခဲ့တယ်။

ဖိဒယ်လ်ထံမှ အဖြေတစ်စုံတစ်ရာ မရရှိခဲ့ပါ။ ဇူလိုင်(၂၇)ရက်နေ့မှာ အက်စတရာဒါပယ်လ်မာကို ရော်လ်တတ်ထေရို ဦးဆောင်တဲ့ လူ(၂၀၀)မှ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြကြောင်း ခေဒီထိုထုတ်လွှင့်နေတယ်။

အလားတူ ဘိုဟီးမီးယားမဂ္ဂဇင်းကလည်း ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် စစ်တန်းလျားများ မီးလောင်ပျက်စီးကုန်တယ်လို့ ပြောပြထားတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဖိဒယ်လ်နဲ့ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ နာမည်တွေကို သေသေချာချာ ဖော်ပြထားတယ်။ အခုတိုက်ပွဲက ကျွန်တော်တို့ဘက်က အင်အား ၂၀၀ ထက် မလျော့နည်းကြောင်း ဖော်ပြထားတယ်။

အဲဒီလို တိုက်ခိုက်မှုကို မေဂျာဂီလာမိုဂါစီယာက ဦးစီးတိုက်ခိုက်တာဟု ပြောပြထားပါတယ်။ ဒါ မှန်ပါတယ်။ ထောက်ခံပါတယ်။ အဲဒီတိုက်ပွဲက သူ့စွမ်းရည်ကြောင့် အောင်မြင်တာဖြစ်ပါတယ်။ အလားတူ ဆောက်တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပြောက်ကျား

တပ်၌ထဲက တစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရှောင်တခင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ရွာရဲ့ဗဟိုလမ်းအတိုင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့ တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျေးရွာကာကွယ်ရေးတပ်သားတစ်ဦးနဲ့ ပက် ဝင်းတိုးတယ်။ တပ်သားဟာ အနီးရှိအိမ်အတွင်းကို ဝင်ပြေးခိုခိုမှာ ကျွန်တော်က “ရပ်” ဟု ပြောဆိုပြီး သေနတ်နဲ့ အချိန်မှာ အနောက် ဘက်လမ်းကနေ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ထွက် ပြေးသွားတဲ့သူကို ပိုင်းပြီးလိုက်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူပစ် ကိုယ်ပစ်နဲ့ ခဏအကြာမှာ တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပါတယ်။ ရန်သူ တွေ လက်နက်ချလိုက်တယ်။

တိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ဆီက ရဲဘော်တစ်ယောက် ကျဆုံး သွားတယ်။ မနက်လင်းခိုခိုမှာ ရွာသားတွေက အအေးချိုးစုံ တိုက် ကျွေးကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းဆီးထားသူတွေကို ရွာသားတွေရဲ့ အာခံခံ နဲ့ ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့ကြတယ်။ ရွာသားများက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လုပ်ရပ် ကို ထောက်ခံလာကြတယ်။

အလားတူ ကျူးဘားတစ်ပြည်လုံးရှိ ပြည်သူတွေအားလုံး က ဆန္ဒပြ သပိတ်မှောက်ကြတယ်။ သမ္မတ ဘာတူးတစ်ရဲ့အောက် လိုက်တို့မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်နေကြ တယ်။

သူတို့ဟာ ကျူးဘားတစ်နိုင်ငံလုံးကို လိုက်လံသတ်ဖြတ် နေတယ်။ အဲဒီလုပ်ရပ်ဟာ ကျူးဘားပြည်သူ စစ်ပွဲကြီးဆင်နွှဲရန် ပြင်ဆင်နေတယ်ဟု ဖြေကြားကြတယ်။



ဖရန်ပေးစ် သေဆုံးသွားမှုနဲ့ ဂယက်လှိုင်းက တိုက်ပွဲအတွင်း အားအင်အသင့် ပါဝင်ပေါင်းစည်းပြီး တိုက်ပွဲဝင်စိတ်ဓာတ် တက်ကြွ ကြီးထွားလာခဲ့ခြင်းကို ပြသရာ ရောက်ခဲ့တယ်။

စတုတ္ထစစ်ကြောင်း တပ်မှူးမှာ ရိက္ခာရှာဖွေရေးအတွက် ဆီယာရာမန္တဓရာတောင်မြေမှ စင်ပက်ပလိုယိုကျေးရွာကလေးကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ပထမဦးဆုံး ရောက်သွားတဲ့အိမ်မှာ မုန့်ပိုပိုင် ရှင်မိသားစု ဖြစ်ကြတယ်။ ပိုင်ရှင် လိုင်ဒီယာမှာ အသက်(၄၅)နှစ် ခန့် ရှိနေပြီး သူ့သားမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့တပ်သား ဖြစ်နေတယ်။

လိုင်ဒီယာဟာ တော်လှန်ရေးအတွက် အသက်ကိုပင် ပေး ဆပ် စွန့်လွှတ်ခဲ့တဲ့ စံပြုထိုက်သူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ဆက်သားတာဝန်တွေနဲ့ လိုအပ်တာတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တယ်။

မိနားဝယ်ဖရိုလိုကို ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ ရွှေပြောင်းရတဲ့ အခါမှာ လိုင်ဒီယာ မှာလိုက်ပါတယ်။

ကျူးဘားလူမျိုးတို့မှာ မိန်းမသားမုန့်သဖျူရဲ့ အမိန့်ပေးမှုမျိုး ကို နာခံရိုး တုံးစဲမရှိကြပါ။

လိုင်ဒီယာဟာ အမိန့်ပေးသလိုမျိုး စကားသံကို မကြိုက် နှစ်သက်ပေ။ လိုင်ဒီယာ ဦးစီးကွပ်ကဲတဲ့ ခခန်းဟာ ဘာယာစိုရွာ နားမှာ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ခခန်းများမှ လိုင်ဒီယာခခန်းမှာ ရန်သူနဲ့ အနီး ကပ်ဆုံးနေရာမှာ ရှိနေပါတယ်။ လိုင်ဒီယာတို့ ခခန်းကို ရန်သူတွေ အကြိမ်ကြိမ် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ထိုခခန်းကို ကျွန်တော်တို့က အရောက်

ပူးပေါင်းရန် ပြောတာကို လက်မခံ စခန်းမှာသာ နေခဲ့တယ်။
လိုင်ဒီယာမှာ မကြောက်မရွံ့ ခုခံနေတယ်။

လိုင်ဒီယာမှာ ကျွန်တော်တို့ခရီးအတွက် စာရွက်စာတမ်း
တွေ ယူဆောင်ပေးနေတယ်။ ပြင်ပကမ္ဘာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်
သွယ်ပေးနေတယ်။ လိုင်ဒီယာနဲ့အတူ လိုက်ပါတာထက်ထမ်းဆောင်
နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှိသေးတယ်။ သူမက ကလိုဒိုဗီရာ
ဖြစ်ပါတယ်။ တပ်သားတွေတိုင်း သူ့ကို အမှတ်ရ သတိရစေတဲ့
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။

လာဇီဗီလာမှ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တာနဲ့ လိုင်ဒီယာကို
ပြန်ဆက်သွယ်ရန် ပြောထားတယ်။ လိုင်ဒီယာဟာ တိုက်ခိုက်အတွက်
ဟာဗားနဲ့ ဆီယားရှိ စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ကြားထွင် အဓိက အဆက်
အလွယ်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့အခါ လိုင်ဒီယာထံမှ
စာတစ်စောင် ရရှိပါတယ်။ စာမှာ သူပြန်လာရင် ရွေးတစ်ကောင်
ပါလာမယ်လို့ ရေးထားပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ လိုင်ဒီယာနဲ့ ကလိုဒိုဗီရာတို့ မလာဖြစ်တော့ပါ။
သတင်းပေးတစ်ယောက်က သူတို့ရှိတဲ့ နေရာကို ညွှန်ပြလို့ ရန်သူ
စစ်တပ်နဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် တပ်ခွဲဝင်တွေအားလုံး သေဆုံးခဲ့ကြ
တယ်။ ယနေ့တိုင် သူတို့တွေကို ကျွန်တော် သတိရနေတုန်းပါ။
သူတို့အတွက် လက်တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်နေပါတယ်။

“အို... ချစ်သောလိုင်ဒီယာ။ မင်းတို့ဟာ လူထုမြေခွဲပေါ်
မှာ ရိုးသားပွင့်ဖူးနေတဲ့ ပန်းကလေးတွေပါကွယ်”

“သူရဲကောင်းတို့ မှန်သမျှ ဘယ်သောအခါမှ ထာဝရ
မသေဆုံးတာ အမှန်ပါပဲကွယ်”

ကြေကွဲစွာ ဆုတောင်းမိပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ဟာ လူသတ်လက်နက်တွေကို ကိုင်ပြီး အသက်
ချင်းထပ် သတ်နေရပေမယ့် ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသားတွေရှိပါ
တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မပြီးဆုံးသေးတဲ့ ကျူးသားစစ်ပွဲကို ဆင်နွှဲ
နေရပါတယ်။



(၁၄)

ကျွန်တော်နဲ့ကျူးဘားလွတ်မြောက်ရေး

ကျွန်တော်ဟာ တိုက်ဖော်တိုက်ဖက် ရဲဘော်တွေအကြောင်း ဘယ်လိုပင် မြေပြောနေပေမယ့် မြီးဆုံးသေးတဲ့ ကျူးဘားလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲကိုတော့ ဆက်လက်ဆင်နွှဲရဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆီယာရာမစ္စထရာ အတွင်းကို ဝင်ရောက်လာသူများကို မောင်းထုတ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့တို့နေရာကို ကျူးဘားသွတ်မြောက်ရေးနယ်မြေဟု သတ်မှတ်ထားကြပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ တိုက်ပွဲစရန် အကြောင်းအမိလားပါတယ်။ ဩဂုတ်လ(၂၉)ရက်နေ့ ညနေမှာ အယ်လ်ဟွန်ဘာရီလမ်းအတိုင်း စစ်တပ်တွေ ချီတက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြတယ်လို့ လယ်သမားတွေက အကြောင်းကြားလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လယ်သမားကို သေချာစွာ စစ်ဆေးမေးမြန်းပါတယ်။

ရသချာတဲ့ အထောက်အထားတွေရလို့ ညအချိန်မှာ တပ်တွေအားလုံးကို နေရာယူကြရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်။

သူတို့တပ်တွေ ဂျူလီယိုဇာပါတီရိုယာခင်းကို ရောက်နေကြပြီဟု သတင်းရလာပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆာဒီနာတပ်စုက ရေညှိပင်မြောက်တွေအတွင်းမှ အရှေ့ဘက်တပ်ဆွယ်အဖြစ် နေရာယူထားတယ်။ စစ်တပ်က ရပ်တန့်တဲ့အခါ ပခံကြရန် ဖြစ်ပါတယ်။ ရိုမီရိုတပ်စုက အနောက်ဘက်တပ်ဆွယ်မှ နေရာယူထားကြတယ်။ အရေးကြီးရင် အယ်တီတလန်နဲ့ အသံလှိုင်းတိုက်ပွဲများ ဆင့်ခွဲရန် စီစဉ်ထားကြတယ်။

အလားတူ တောင်ကုန်းဘေးများမှ ခွေပတ်နေတဲ့ လူသွားလမ်းတွေမှာ ရန်သူရောက်လာခဲ့ရင် ကာလိနဲ့ ရဲဘော်တွေက ကိုယ်ရောင်ပျောက်နေကြရန် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီပွဲကို ကျွန်တော်နဲ့ လက်နက်ကောင်း တပ်ဆင်ထားတဲ့ ရဲဘော်တွေက စတင်တိုက်ခိုက်ကြရန် ဖြစ်ပါတယ်။

အကောင်းဆုံးတိုက်ပွဲကို လက်ဖတ်နှင့်ရေလဲမာကေဒါမှ ဦးဆောင်ပြီး မုန်တိုင်းတပ် အသွင်နဲ့ တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်ပါတယ်။

တောင်ဆောင်းအတိုင်း ခက်ခဲစွာ ဖြတ်သန်းနေကြတဲ့ ရန်သူစစ်ကြောင်းကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။

ရန်သူတပ်တွေ လာနေကြပြီ။ ရှေ့ဆုံးက ကင်းသမားနှစ်ယောက် သုံးယောက်တို့ ဖြတ်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လူ(၁၀)ယောက်အထိ ဖြတ်သန်းခွင့်ပေးရန် အချိန်မစောင့်ဘဲ အမိန့်ပေးသည့်အတူ မြောက်ယောက်မြောက် စစ်သားကို စတင်ပစ်ချလိုက်ပါတယ်။

မောင်းပြန်နိုင်ဖယ်အရှိန်နဲ့ စစ်သားမြောက်ယောက် လဲကျသွားခဲ့ပြီး ဗုဒ္ဓြိပစ်ခတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။

ရောမကောဒါတပ်ဖွဲ့က သူ့ရွှေတက် ရောက်လာသူတွေကို ဝမ်းမိန့်ပေးပြန်တယ်။ ရန်သူမှာ နေရာပေါင်ဆုံမှ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံနေရတယ်။

ကျွန်တော်တို့မှာ လက်နက်ငယ် အဟောင်းအစုတ်ကလေး တွေနဲ့ ပစ်ခတ်ပြီး ချွေ့ကို အတင်းတက်ကြရတယ်။ ရန်သူတပ်တွေ ကြား မညှပ်မိရန် တပ်စု နှစ်စု ဆုတ်ခွာရန် အမိန့်ပေးလိုက် တယ်။

နောက်ရန်တပ်စု တစ်စုကသာ ဝစ်ကျွန်စေခဲ့တယ်။ လီဇာ ကျဆုံးတဲ့သတင်း ရောက်လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်စုနှစ်စု ဆုတ်ခွာရာလမ်းမှာ ဖိဒယ်လ် လွတ်လိုက်တဲ့ တပ်စုတစ်စုနဲ့ ဆုံတွေ့ရတယ်။

မူလစစ်မြေပြင်နဲ့ မီတင်(၁၀၀)လောက် ဆုတ်ခွာလာပြီး ချုံခို တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် စီမံကြတယ်။

ရန်သူစစ်သားတို့မှာ အထိတ်ကလေးနဲ့ တိုက်ခိုက်လိုက်သဖြင့် သူတို့အားလုံး ဒေါမာန့်ပွားကာ “လီဇာ” အသောင်းကို တောင် ကုန်းထိပ်မှာ မီးရှို့ပြသကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ စိတ်တွေ မဝမ်း နိုင်ကြတဲ့ တာဆေးပစ်နဲ့ ပစ်ခတ်ကြတယ်။ အလားတူ ရန်သူမကျရာ စစ်ကြောင်းကို ရုပ်တန်ဆုတ်ခွာသွားစေခြင်းမှာ အောင်ပွဲရလိုက် တာပဲ ဖြစ်တယ်။

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးပြီးနောက် ရဲဘော်အချို့ကို ရဲစွမ်းသတ္တိအတွက် ရာထူးတိုးမြှင့် ပေးခဲ့တယ်။ သူတို့တပ်မှ လက်ဖက်တင်နင်ရုံသား အော်လီဗာမှာ သတ္တိဗျတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခိုက်တဲ့ပွဲမှာ ချုံခိုတိုက်ခိုက်တာ မဟုတ် သဲ တိတိကျကျ သေသေချာချာနဲ့ တပ်ဖွဲ့ထားတဲ့ စစ်တပ်ကို ဝင် ရောက်တိုက်ခိုက်ရတဲ့ တိုက်ပွဲမျိုးသာ ဖြစ်တယ်။

ရန်သူတပ် မဖျက်ဆီးသွားပေမယ့် ကျဆုံး ဒဏ်ရာအများ အပြား ရခဲ့စေတယ်။ နောက်တစ်ရက်မှာ စခန်းမှ ဆုတ်ခွာသွား ကြတယ်။

စစ်တပ်မှ ထုတ်ပြန်တဲ့ ပြန်တမ်းမှာ ဖိဒယ်လ်တို့ဘက်က ခြောက်ယောက် ကျဆုံးသတဲ့ လိမ်ညာစကားတွေနဲ့ ဆိုထားခဲ့တယ်။

အလားတူ ဘာတစ္ဆတာရဲ့ စစ်အကြီးအကဲမှာ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ပြီး လူပေါင်းများစွာကို သတ်နိုင်ဆုံးလူအဖြစ် သတ် ဖတ်ကြပါတယ်။

အခါရတင်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး ဆီယာရာမှ ပြန်ဆုတ်ခွာလာ ကြပြီး ကျွန်တော်တို့ အနားယူနေကြတယ်။

ဩဂုတ်လ(၂၉)ရက် ရောက်တော့ ဖိဒယ်လ်နဲ့ တွေ့ဆုံပြီး တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ ပိနီဒယ်လ်အဂျီသစ်စက်ကို ရောက်ရန် ချီတက်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ စင်ပက်ဘလိုစီယိုအထိ ဆင်းခဲ့ကြတယ်။ ဒေသခံပြည်သူတွေက လက်ကမ်းကြိုဆိုကြပြီး ရန်သူစစ်သားမရှိတဲ့ ရွာငယ်တစ်ရွာမှာ ဒေသခံလူတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ယူကာ ဆွေး နွေးညှိနှိုင်းကြတယ်။

ကန်သည်တို့ဆိုမှာလည်း အကြွေးစနစ်နဲ့ ဝယ်ယူပြီး သာယာ ပျူပို့ဆောင်ရန် ဖြစ်တယ်။ လမ်းခရီးမှာ မတ်စောက်တဲ့ ချိန်ခဲး၊ တောင်တက် တောင်ဆင်းလမ်းတွေ ပေါများတယ်။ လက်ခံစက်

မှာ ကားဆက်ပြီး မသွားနိုင်လို့ ကားပေါ်က ပစ္စည်းတွေ ပြန်ချရာ ပြန်တယ်။

အရက်အလွန်အကျွံ သောက်တတ်တဲ့ ရဲဘော်တို့ကို တပ်မှ ထုတ်ပစ်ရသေးတယ်။ ပီနီဒယ်လ်အဂ္ဂါကို စက်တင်ဘာလ(၁၁)ရက် နေ့မှာ ရောက်ရှိတယ်။

ရွာကလေးကို သိမ်းပိုက်ကြပြီး ရွာသူရွာသားတို့ကို ဓုဒေး ပြီး ဖိဒယ်လ်မှ သူ့အကြံအစည်တွေကို ထုတ်ပြောတယ်။

စစ်ရေးအသွင်နဲ့ နည်းစနစ်မှန်တွေကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပြင်ဆင်ခဲ့ကြတယ်။ ဖိဒယ်လ်မှာ စစ်ကြောင်းအားလုံး ရှေ့ မှောက်မှာပင် စင်္ကြာတိုက်သလို ဆက်လက်ချီတက်သွားတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့က ညဘက်အချိန်မှာ ပြန်လှန်ပြီး ချုံရိုတိုက်ခိုက်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေရတယ်။

ယိုအရပ်နဲ့ ဗာဒီအထိ သွားနိုင်တဲ့လမ်း၊ ထရပ်ကားများ မသွားနိုင်တဲ့ မစ္စထရာတောင်တက်လမ်းကြောင်းမှ အသိသီး နေရာ ယူထားတယ်။

ဗာဒီသွားလမ်းမှာ ဆုတ်ခွာရန် အကောင်အထုံးလမ်းကောင်း ဖြစ်တယ်။ ထိုနေရာမှာ ရဲဘော်နည်းနည်းလောက် ချထားပြီး ရိုင်ဖယ် တွေ ပေးထားတယ်။

ဗာဒီဘက်လမ်းဆီကို လာနိုင်တဲ့ နေရာမှာ နောက်တန်း ကင်း အမီဂျဲရပ်စ်တပ်ဖွဲ့ကို ချထားပြီး စောင့်ကြပ်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့က ဗာဒီဘက်လမ်းက လာကြတဲ့ ရန်သူတို့ကို အငိုက်ဖမ်းပြီး စုပြုပစ်ခတ်ရန်အတွက် စောင့်ဆိုင်းနေကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရှိတဲ့နေရာမှာ ထရပ်ကားတွေ တက်လာရင် အဝေးက လှမ်းမြင်နေရတဲ့နေရာ ဖြစ်တယ်။ တောင်တက်လမ်း တောအုပ်အတွင်းထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ပထမဆုံး ထရပ်ကားကို နံ့သား တစ်ဖက်တစ်ချက်များမှ စတင်ပစ်ခတ်ပြီး နောက်မှတက်လာခဲ့တဲ့ ကားတွေအားလုံး ရပ်တန့်ပစ်ပြီး ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည် ထားပါတယ်။

ခုနစ်ရက်အချိန်ကြာ ချုံရိုစောင့်ဆိုင်းခဲ့တယ်။ ရန်သူတွေ ရောက်လာပြီ သတင်းနဲ့ ထရပ်ကားသံတွေ မတ်စောက်တဲ့ တောင် တက်လမ်းအတိုင်း ဆူညံစွာ ကြားရတယ်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ တောအုပ်ထဲမှာ မိုးကြိုးသည်ထန်ပြီး ရွာချရာ အားလုံးရွံ့ရွံ့စိုကုန်တယ်။

ရန်သူတို့မှာ မိုးရွာတဲ့ စိုးရိမ်သောကနဲ့ ထရပ်ကားတွေကို မောင်းနှင်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဦးဆုံးမှ ထရပ်ကားတွေ ကို တော်မီဂနဲနဲ့ စတင်ပစ်ခတ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ အော်ဟစ်သံ ဆူညံကြပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ထရပ်ကား ရပ်တန့်ပြီး လူတွေစုပြုံရန်ဆင်း ပြီး တောင်ခါးပန်းဖျောက်ဘက်ဆီ ပြေးဝင်ပုန်းကြတယ်။

သူတို့တက်လာလည်း ပြန်ပစ်ကြရာ ကဗျာခပ်၊ စာခပ်၊ တိုက် ခိုက်ရေးသမား ကရူဆီ ထိမှန်ကျဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ထရပ်ကားအောက် ရောက်နေသူတို့ ခေါင်း မဖမ်းဝံ့အောင် သံသံမဲမဲ ပစ်ခတ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်ပြန်ဆုတ်ရင်း တိုက်ခိုက်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်မှာ မူလနေရာသို့ ပြန်တက်သွား နေရန် အမျိုးပေးရပြန်တယ်။

ဆီဒီနာအမိဂျရပ်စ်တို့ ကျွန်တော်တို့ တပ်သားတွေမှလည်း ဝင်ရောက်ကူညီ တိုက်ခိုက်ပေးနေရတယ်။

ထရပ်ကားငါးစီးဖြစ်ပြီး တပ်ခွဲတစ်ခွဲကို လိုက်လံပို့ဆောင် ငြင်းဖြစ်တယ်။ အင်ဒိုတိုယိုပက် တပ်စုတစ်ခုမှ ရန်သူတစ်ယောက်မှ ဖြတ်သန်းခွင့်မပေးဘဲ အတိအကျ ဆောင်ရွက်နေတယ်။

လာလို့နဲ့ အက်စဖီဂျီတို့မှ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို အားပြည့် ရန် ရောက်လာကြတယ်။ အားပြည့်သူ ရဲဘော်တို့မှာ ထရပ်ကား များဆီ အပြင်းအထန် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ ရန်သူတို့မှာ ခုခံနိုင် စွမ်းအား ပျက်ပြားပြီး ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးတယ်။ ကျွန်စက် ပစ္စည်းအပြည့်ပါတဲ့ ထရပ်ကားနှစ်စီးမှ စစ်သားတွေလည်း အားလုံး ဇွန်ပစ် ထွက်ပြေးကြကုန်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဂိလ်ဆာတို့နဲ့ ကာဒီဂို ကျေးဇူးကြောင့် ရန်သူ စီမံကိန်းတို့ကို သိခဲ့ကြတာပါ။

သူတို့မှာ အခြားဒေသတစ်ခုမှာ အဖမ်းဆီးခံခဲ့ရပြီး အကျဉ်း သားအဖြစ်နဲ့ ရန်သူသွားလိုရာ ခေါ်ဆောင်ခံရသူအဖြစ် ယခုတိုက်ပွဲ မှာလည်း ထရပ်ကားတစ်စီးမှာ ကာဒီဂိုပါ လာလို့ သေနတ်သံ ကြားကြားချင်း ကားထဲမှ ခုန်ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်ရောက် ကြောင်း သတင်းပို့ခဲ့ပါတယ်။

ပထမဆုံး ထရပ်ကားမှ ရန်သူနှစ်ဦး သေဆုံးနေတယ်။ အလားတူ ဒဏ်ရာပြင်းထန်ပြီး သေအံ့ဆဲဆဲ ရန်သူကို မတတ်သာ ဘဲ ပစ်သတ်ခဲ့ရသေးတယ်။

ထရပ်ကားအောက်မှာ လဲကျနေသူမှာ မသတ်ရန် တောင်း ပန်နေခဲ့တယ်။ ခြေထောက်မှာ ကျိုးနေပြီး ဆွဲထုတ်လိုက်တဲ့အခါ

ဝမ်းသာတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးရန် ပြောခဲ့တယ်။ တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးချိန်မှာ သစ်စက်ရှိရာ အရပ်ဘက်ပိုပြီး ကုသပေးခဲ့တယ်။

ထရပ်ကားငါးစီးနဲ့ လက်နက်ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပိုက်ရရှိလိုက် ကြတယ်။ အက်စဖီဂျီမှာ တပ်ဖွဲ့မှာ သူ၏တပ်ဖြစ်လို့ လက်နက် ကောင်းအချို့ကို လိုချင်တယ်လို့ ပြောလာသဖြင့် ခြေမိမ်းပေးလိုက် ရတယ်။

ဖီလ်ဒယ်လ်ထံကို သတင်းပို့ရန်နဲ့ ရဲဘော်တွေ ပြန်ပြီးစုရုံး နေစဉ်မှာ လေယာဉ်ပျံတို့ ဝဲပုံလာနေတယ်။ ရန်သူတွေ လာနေတာ ကို အခြားရဲဘော် တစ်ယောက်နဲ့ စီရို သူ့နေရာမှ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရန် မွန်ဂိုမာတီနတ် လွှတ်လိုက်တယ်။

ဘီ-၂၆ လေယာဉ်များ သစ်စက်နားမှာ ပျံဝဲပြီး ပစ်မှတ် လိုက်ရှာနေတယ်။ သစ်စက်အဆောက်အအုံမှာ ကျွန်တော်တို့ ရိက္ခာ တွေ ဖွင့်ဖောက်စားရင်း လေယာဉ်ပျံတွေ ထွက်ခွာသွားတယ်။

သစ်စက်မှ ပြန်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်ချိန်မှာ ဆိုက်မေးရီးယား ဘက်မှ လမ်းပေါ်မှ စစ်သားအပြည့်နဲ့ ထရပ်ကားလေးစီးကို ကျွန် တော်တို့ တွေ့ရတယ်။

ရဲဘော်တွေ လုံခြုံတဲ့နေရာနဲ့ အချိန်လည်းနှောင်းနေတဲ့ အတွက် လေထဲကို သေနတ်နှစ်ချက်ဖောက်ပြီး ဆုတ်ခွာရန် အချက် ပြလိုက်တယ်။

ရဲဘော်တွေ တိတ်ဆိတ်လုံခြုံစွာနဲ့ ထွက်ခွာခဲ့ကြတယ်။

ကျူးဘားတစ်နိုင်ငံလုံး ဟိုးလေးကျော်သွားတဲ့ တိုက်ပွဲမှာ ရန်သူဘက်က သုံးယောက်ကျဆုံး တစ်ယောက်ဒဏ်ရာရနဲ့ တနင်္ဂနွေ ယောက် ဖမ်းဆီးမိခဲ့တယ်။

ဖမ်းဆီးရမိသူ ကော်ပိုရယ်အလက်ဇန်ဒရိုဖာ စစ်ပြုပြီးဆုံး သွားခဲ့တဲ့အထိ ကျွန်တော်တပ်အတွင်းမှာ ထမင်းချက်သမားအဖြစ် အကူလိုက်နေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ပီဒီဒယ်လ်အဂ္ဂါမှ လမ်းခွဲထွက်ခဲ့ကြတယ်။ မိကိုဘာဒီမှာ ပြန်ဆုံကြရာ ဖီဒယ်လ်တို့ ရောက်လာတဲ့အထိ စောင့်ဆိုင်းကြရန် စီစဉ်ထားတယ်။

ဖီဒယ်လ် တပ်ပြန်ရောက်ပြီး ပီဒီဒယ်လ်အဂ္ဂါတိုက်ပွဲအပြီး မှာ ပြောက်ကျားတပ် တိုးတက်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ တယ်။

ဘိုတီလာဒေသတစ်ဝိုက်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လအချိန်မှာ ရိုင် ဖယ်တစ်လက်ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကာဘိုကို ကွက်မျက် လိုက်တယ်။

ဖီဒယ်လ်မှာ ချီဖီရိုကို တိုက်ခိုက်ပြီး နာဒါဒေသီအားလုံး လှည့်လည်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ရှိရာဘက် ပြန်ရောက်နေကြောင်း ကြားသိရတယ်။

ကျွန်တော် ဖီဒယ်လ်နဲ့ အမြန်ဆုံးပြန်တွေ့ရန် ပီလာဒီဂိုဘက် သို့ ချီတက်ခဲ့ကြတယ်။ ကမ်းခြေဒေသမှာ ဘာလန်စာအမည်နဲ့ ကုန်သည်တစ်ဦးရှိရာ သူက အခိုးရပိုင်းဘက်နဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိသူဖြစ်တယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို ရန်လိုမှန်းထားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ မပြသဘဲ သူ့ထံက လားတစ်ကောင်ကိုပင် ရှောရှောရှူရှူ ဝေးခဲ့ သေးတယ်။

ပီလာဒီရို အနီးအပါးမှ ဖိနာလီမြစ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ အယ်စာပါတိုဒေသအနီးမှာ ဖီဒယ်လ် ရောက်နေတာ သတင်းရရှိ

တယ်။ ဖီဒယ်လ် ရောက်ပြီး သတင်းစကားတွေ ပြောမကျန်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

မကြာမီ စကားပြောနေခိုက်မှာ ရာမိုရို ရောက်လာပြီး စည်း ကမ်းမရှိတဲ့ ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို လာလိုဆီဒီနာမှ တားမြစ်ဆုံးမ ခြိမ်းခြောက်ဟန်ဆောင်ရင်းနဲ့ ခြောက်လုံးပြူးမှ ကျည်ဆန်ထွက်ပြီး ရဲဘော်သေဆုံးခဲ့ကြောင်း သတင်းပို့တယ်။

ကျွန်တော် စခန်းဆီသို့ အမြန်ပြန်လာပြီး တရားခံ လာလို ဆီဒီနာကို အစောင့်အကြပ်နဲ့ ထားလိုက်တယ်။ ရဲဘော်တွေမှာ လာလိုဆီဒီနာကို မကျေနပ်တဲ့ အသံတွေ ကြီးထွားနေတယ်။

သူတို့မှာ အပြစ်ပေးရန် တောင်းဆိုနေစဉ် ဖီဒယ်ရောက်လာ ပြီး အာဏာရှင် ဘာတစ္စတာကိုသာ အပြစ်တင် မြားဦးလှည့်သွား ခဲ့တယ်။

ဘာလိုကို သေဒဏ်ပေးရေး၊ မပေးရေး မဲခွဲဆုံးဖြတ်ကြရာ ပေးချင်သူမှာ (၇၀)နဲ့ အခြားပြဒဏ်ပေးချင်သူမှာ (၇၆)ယောက် နဲ့ ဘာလို အသက်ချမ်းသာ ရခဲ့တယ်။ မကျေနပ်သူတွေ ပြောက် ကျားမှ နုတ်ထွက်ရန် ကြေညာပြီး ခွဲထွက်သွားတယ်။

အန်တိုနီယိုလိုပက်နဲ့ သူ့တပ်သားတွေကပါ မကျေနပ်လို့ သူပုန်တပ်မတော်မှ ခွဲထွက်ကြပြန်တယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို ကောင်းစွာ မမှတ်မတော့ပါ။

ဖီဒယ်လ်မှ ကပ္ပတိန်ဆာဒီနာ နေရာမှာ အကောင်းဆုံး တပ်သားကမီလိုကို ကျွန်တော်ထံ ပေးခဲ့တော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တန်းကင်းအဖွဲ့မှာ ကမီလိုမှာ ကျွန်တို့နဲ့ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ တော်လှန်ရေးအကြောင်းပြပြီး ဓားပြမှုကျူးလွန်

နေသူတွေကို နှိမ်နင်းရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ရပြန် တယ်။

ကပ္ပတိန်သစ် ကမီလိုမှာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာ ဓားပြမှု ကျူးလွန်သူတွေ ဖမ်းဆီးနှိမ်နင်းရန်၊ ရုံးတင်စစ်ဆေးရေး ပြုလုပ် ရန် တစ်ဟုန်ထိုး ချီတက်ဆောင်ရွက်တော့တယ်။

ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးသမားများ နာစီတို့ကို တိုက်နိုင်ခြင်း မှာလည်း တိုက်ခိုက်ရေး အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်မှုကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ယူဂိုဆလပ်နိုင်ငံမှာ သူတို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးမား သူတွေကို ပြောက်ကျားတိုက်စစ်နဲ့ ပြန်လည်အောင်ပွဲခံခြင်းတွေဟာ တိုက်ခိုက်ရေးအကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်လို့သာ ဖြစ်တယ်။

ဆီရာယာဒေသမှာ သူပုန်တပ်တွေ ထကြွနေသဖြင့် အစိုးရ တပ်တွေမှာ သူတို့အနားသို့ပင် မကပ်ရဲဘဲ လွတ်လပ်ရေး ရနေ ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ဓားပြခေါင်းဆောင်တွေကို မြီခွင်းရန် အုပ် ချုပ်ရေးစနစ်ကို မပွဲစည်းနိုင်ကြသေးပါ။ ဆီယာရာဒေသ နိုင်ငံရေး အခြေအနေ အနယ်မတိုင်သေးလို့ ဖြစ်တယ်။

သတင်းတွေ ဝင်လာတယ်။ မြူစီတို့မှာ မိုစ်ကိုရာမှ ရှေ့ တန်းစစ်ဌာနချုပ် ဖွင့်လှစ်လိုက်ရာ ဆီယာရာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ရေးမှာ အလွန်သိသာ ထင်ရှားလာတယ်။

အရှေ့တီပို ဆိုသူမှာ သူပုန်တပ်သားအဖြစ်နဲ့ ဝင်လာပြီး သူကိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ မြောက်လုံးပြူးကို ရောင်းပစ်လိုက်ပြီး စစ်တပ်နဲ့ သွားရောက်ဆက်သွယ်ခဲ့တယ်။

ထိုအခါ အရှေ့တီပိုကို ဖမ်းဆီး ကွပ်မျက်ခဲ့ရတယ်။ ဖီဒယ်လ် တပ်တွေနဲ့ ဆုံစည်းရန်၊ အယ်ချီနို-ချန်တို့ ဓားပြပိုင်းတို့ကို ဖမ်း ဆီးကြရန် ကျွန်တော်တို့ လိုတိုကိုဒေသကို ထွက်ခဲ့တယ်။

ရှေ့တန်းကင်းအဖွဲ့ဖြစ်သော ကမီလိုမှ အကူညီသားအချို့ ကို လက်ရဖမ်းဆီးထားတယ်။ မြေလှန်ပြီး မီးရှို့စစ်ဆင်ရေးလုပ် ရတာ (၁၀)ရက် ကြာခဲ့တယ်။ ထိုဒေသ လယ်တစ်တဲာမှာ ဓားပြခေါင်းဆောင် ချန်ကို စစ်ဆေးကာ သေဒဏ်ပေးခဲ့တယ်။

လယ်သမားတစ်ယောက်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဓမ္မပြုကျင့်မှုအတွက် သေဒဏ်ပဲ ပေးပြန်တယ်။ ဓားပြမှောက် လိုက်တွေကို စစ်ဆေးကြပြန်ရာ မြို့ကြီးပြကြီးဆီမှ လာခဲ့ကြတဲ့ လူငယ်တွေ၊ လယ်သမားတွေ များကြတယ်။ အားလုံးနီးနီး လွတ် ပေးခဲ့ပြီး သုံးယောက်ကို ပညာပေးကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

လူငယ်သုံးယောက်ကို ကွပ်မျက်ရန် အဝတ်စည်းပြီး တန်းစီ ခိုင်းတယ်။ ပြီးမှ သေနတ်မိုးပေါ်ထောင် ပစ်လိုက်ကြတယ်။

ထိုအဖြစ်အပျက်အပြီး အခြားဓားပြတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းဆီးရမိပြန်တယ်။ မျောက်ဆုံး ကွပ်မျက်ရသူမှာ စရိုက်မျိုးစုံလင် တဲ့ အယ်မစ္စထရို ဖြစ်တယ်။ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်မှုကို ကျူးလွန်နေပြီး သူကိုယ်တိုင် ဒေါက်တာချေဋ္ဌေဓားရား ဟန်ဆောင်လျက် လယ် သူမလေးတစ်ဦးကို အဓမ္မပြုကျင့်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့တယ်။

သူ့ကို သန့်စင်ပစ်ခဲ့ရပါတယ်။

နယ်မြေငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ရေးတို့ကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ တပ်စု သုံးစုခွဲကာ ဟွန်ဂရီတို့ ကို ပြန်ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ပွန်ဂရီတိုမှာ ပြန်အခြေစိုက်မိတဲ့ အချိန်မှာ ၁၉၅၇-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ဖြစ်တယ်။

ရေအားလျှပ်စစ်စီမံကိန်းအတွက် တပ်ထဲကို နောက်ကျခင် လာတဲ့ ပညာတတ်လူငယ်လေးတွေရဲ့ အင်အားကို ရှုယူခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့မှာ မာန်ဂီသတင်းစာနဲ့ ကျူးဘားလွတ်မြောက်ရေးသတင်းစာတို့ကို စတင်ထုတ်ဝေသူ သတင်းစာအယ်ဒီတာများမှာ ပညာတတ်ကျောင်းသားနှစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တယ်။

... စူလိုင်လမှာ အထိမ်းအမှတ် အလဲကြီးတစ်ခုကို ချုပ်လုပ်ပြီး အလွန်ဝေးတဲ့အရပ်မှပင် လှမ်းမြင်နိုင်တဲ့ တောင်ကုန်းထိပ်မှာ ဝိုက်ထူလိုက်တော့တယ်။ နယ်မြေအနှံ့အပြား ခရီးဆန်းပြီး ပြောက်ကျားသူပုန်တပ်ရဲ့ အာဏာတည်မြဲအောင် စွမ်းဆောင်စေခဲ့တယ်။

အလားတူ တစ်ဖက်ရန်သူ ခိုခိမ်ကွဲရာအဖွဲ့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန်အတွက် လမ်းကြောင်းမှန်သမျှကို ကတတ်ကျွင်း အကာအကွယ်များ ပြုလုပ်ပြီး တည်ဆောက်ပြင်ဆင်ထားကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်လေးက "တိုက်ရဲရင်တိုက် ကျောက်ဆောင်နံရံကို ခေါင်းဆွဲတိုက်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်" ဟုပင် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါ အမှန်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲလာတာ ကြာပြီမို့ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံတွေက များလွန်းလို့ ပြင်ဆင်မှုတွေ ခိုင်မာလာခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကျူးဘားလွတ်မြောက်ရေးကိုသာ ကြိုးစားနေရပါတယ်။



(၁၅)

လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲများ

ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်ဘဝ ရေစက်မှန်းမသိ တိုက်ခိုက်ရတာကို အလွန်ဝါသနာပါနေပါတယ်။ အခုလည်း အထက်မှာ တင်ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျူးဘားတော်လှန်ရေးစစ်ပွဲကို အချိန်တိုင်းလို တိုက်နေရပါတယ်။

အခုလည်း စစ်ပွဲမပြီးသေးဘူး ဆက်လက်ပြီး တိုက်ပွဲတွေ ဝင်ရဦးမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အခဏ ခုခံကာကွယ်ရေး အနေအထားမှာ ရှိခဲ့ပြီး အခုတော့ တပ်အင်အားတွေကို တိုးပွားအောင် ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ဆောင်နေပါတယ်။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျူးဘားတော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲကတော့ မပြီးဆုံးသေး၍ ဆက်လက်ချီတက် တိုက်ပွဲဝင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တောအုပ်တွေကို ဖြတ်သန်းပြီး ရန်သူတွေကို တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရန်သူတွေရဲ့ အလစ်ချောင်းမြောင်းဖျက်ခိုက်မခံရအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများလည်း ပြုလုပ်ထား

ပါတယ်။ တချို့နေရာတွေဆို ကာကွယ်ရေးအစောင့်များ ကြိုတင် ချထားပါတယ်။

ရန်သူတပ်တွေ ကာလီဖိုနီးယားမအတိုင်း ခိုတက်လာတယ် ဟု ကြိုတင်သတင်းရရှိနေပါတယ်။ သူတို့ ခိုတက်အသုံးပြုနေတဲ့ ဟွန်ကီနီတိုလမ်းကို ချုံခိုတိုက်ခိုက်ကြရန် ရဲဘော်တွေကို အသင့် ပြင်ဆင်ထားတယ်။ အလားတူ အချို့နေရာတွေကိုလည်း မိုင်းထောင် ထားတယ်။ အဲဒီနေရာတွေကိုလည်း သေချာအောင် စစ်ဆေးလိုက် ပါသေးတယ်။

မိုင်းထွေက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နည်းပညာနဲ့ တီထွင်ခဲ့တာဖြစ် ပါတယ်။ ပစ်ခတ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထောင် ထားတဲ့မိုင်းတွေ မပေါက်ကွဲတဲ့အတွက် တိုက်ပွဲရဲ့ အထောက်အကူ အားများ လျော့နည်းသွားစေပါတယ်။ ရန်သူတပ်အင်အားက ထင် ထားတာထက် ကြီးမားလွန်းနေပါတယ်။ အဲဒီသတင်းရရချင်း တပ် တွေကို နောက်ပြန်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်ပွဲတွေဟာ အယ်တိုဒီကွန်ရာဒိုကုန်းမြင့် ဒေသတွေဆီကို ပြန်ဆုတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေရာက ကွန်ရာဒိုနေခဲ့တဲ့ လယ်တဲကုန်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကွန်ရာဒိုမှာ ကျွန်တော်တို့ကို များစွာ အကူအညီပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အိမ်မှာ ကုန်းမြင့်မတ် တောက်တဲ့ ကမ်းပါးကြီး ဝိုင်းရံထားတယ်။ ယခုနေရာဟာ လူသွား လမ်းသုံးလေးခု ပါဝင်ပြီး ခံစစ်နေရာကောင်း ဖြစ်နေပါတယ်။

အလားတူ တဲအတွင်း မီးဖိုအတွင်းမှာ နေကပ်ပါတဲ့ ဗုံးနှစ် လုံး ဖြန့်ထားလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဆုတ်ပြီးရင် ရန်သူ များ တဲအတွင်းကို ဝင်လာပြီး မီးဖိုကို အသုံးပြုခဲ့ရင် ဗုံးပေါက်

ကွဲမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးရက်တိတိ စောင့်ဆိုင်းနေ ပါတယ်။ ဒီစင်ဘာလ(၈)ရက်နေ့ နံနက်မှာ ရန်သူတပ်တွေ ဆင်း လာတယ်လို့ သတင်းရလာပါတယ်။

စစ်သားများ တက်လာရာလမ်းဆီ ကျွန်တော်တို့ သေနတ်နဲ့ ချိန်နှယ်ထားပါတယ်။ အလားတူ ကမီလိုသေနတ်သံကို နားစွင့် နေကြရတယ်။ မကြာမီ စစ်သားတစ်ယောက် တက်လာတာကို တွေ့ရတယ်။ တက်လာတဲ့စစ်သားကို ပစ်လိုက်တဲ့အသံ ကြားရ တယ်။ ဆက်လက်ပြီး နှစ်ဖက်စလုံး ပစ်နေတဲ့အသံကို ကြားနေရ တယ်။ ခြောက်မိနစ်အကြာမှာ မော်တာသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျွန် တော် အနောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမှာ ပေါက်ကွဲသွားခဲ့ ပါတယ်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် အကာအကွယ် ယူထားတဲ့ နေရာက နေ ကျည်ဆန်များ ဖြတ်သန်းသွားလာနေပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခုခံပစ်နေပါတယ်။ ပစ်နေရင်းက ကျွန်တော်ရဲ့ ဘယ်ဘယ်မြေကို သေနတ်ထိမှန်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် မြေပေါ်ကို လှိုမ့်လှူလိုက် ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ရိုင်ဖယ် လွတ်ကျသွား ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ရိုင်ဖယ်ကို ကောက်ယူပြီး ပြန်ပစ်နေပါ တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကို ဖောက်ဝင်သွား ပါတယ်။

ဒဏ်ရာကြောင့် လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့တဲ့ ကျွန်တော် မြင်းပေါ်တင်ပြီး အခြားဆေးကုရာ နေရာကို ခေါ်ဆောင်သွား ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဒဏ်ရာကို ဆေးတပ်သားရဲဘော်က မုတ်ဆိတ်
ရိုက်စားခဲ့၊ ခွဲစိတ်ပြီး အပ်ဘစ်အမျိုးအစား ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူး
ကို ထုတ်ယူပေးခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဒဏ်ရာက သက်သာခဲ့
ပါတယ်။

ဒီစစ်ပွဲမှာ ကျွန်တော် ဒဏ်ရာရရှိသွားပေမယ့် တိုက်ပွဲအရ
အောင်မြင်တဲ့ စစ်ပွဲတစ်ပွဲလို့ သတ်မှတ်ချင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ဒီထက်အောင်မြင်မှုတွေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စစ်ပွဲတွေကို ဆက်လက်
ဆင်နွှဲသွားရန် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ထိုးနှက်ချက်တစ်ခု ထပ်မံ
ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ အဲဒါက အစိုးရတပ်တွေက လယ်သမား
တွေကို နှိပ်စက်နေတာကြောင့် လယ်သမားတွေက ကျွန်တော်တို့
ကို မယုံသင်္ကာတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။

အလားတူ ပြောက်ကျားတွေတပ်တွေကို ကူညီခဲ့ရင် အနိမ့်ရ
တပ်တွေရဲ့ လက်စားချေခံရမယ်ဟု ပြောဆိုကြတယ်။ အဲဒီအတွက်
ကြောက်ရွံ့ပြီး လယ်သမားတွေက ဆက်လက် မကူညီမှာထိုလည်း
ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်လာမိပါတယ်။

အဆိုးဆုံးက ကျွန်တော်တို့ဘက်က လယ်သမားတွေဟာ
အစိုးရဘက်ကို ပါသွားမှာကို စိုးရိမ်နေပါတယ်။

ဘာတစ္ဆေဟာ အာဏာရှင်အစိုးရမှ သူပုန်တပ်မတော်တို့
အင်အားကြီးလာခြင်းကို သောကပရိဒေဝစီး လောင်ပြီးနောက်
ထောင်သောင်းမကသော လယ်သမားမိသားစုတွေကို မြို့ကြီးမြို့ငယ်
ရေရာအရပ်များသို့ ရွှေ့ပြောင်းပစ်ရန် ပြုလုပ်တော့တယ်။

ကျေးလက် တောရွာတို့ကို တပ်မတော်သူပုန်တပ်များ မနို
အောင်းနိုင်စေရန် မြေလှန်ပစ်ရန် လုပ်ဆောင်တော့တယ်။

လယ်သမားလူထု တက်သစ်လူငယ်များတို့မှာ မြို့ကြီး
ပြုကြီး အရပ်ဒေသမှာ ကျွန်ခံနေရခြင်းထက် လွတ်လပ်ရေးရရန်
ခေတ်တော်တာကို လိုလားနှစ်သက်ကြတယ်။ မွေးရပ်ချက်မြင်စေတီ
မြေကို စွန့်ခွာပြီး မြို့ကြီးဆီ မသွားချင်ကြပါ။

ဘာတစ္ဆေဟာ အစိုးရအဖိန်ခံ မိန်းမ၊ ကလေး၊ သက်ကြီး
ရွယ်ဆိုတဲ့ တင်ဆောင်မောင်းနှင်ခဲ့တဲ့ လှည်းတွေမှာ အလွန်များပြား
ကြတယ်။

သမိုင်းထွင်ရစ်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ရပ်ကို ကျူးဘားမြေ
ပေါ်မှ တျူးလွန်ခဲ့ပါတယ်။

နေရာသစ်မှာ လယ်သမားတို့ရဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး
သေကြ တောကြဲခဲ့တာ များလှတယ်။

ကျူးဘားပြည်နယ် တစ်ရပ်လုံးမှ မကျေမနပ် ကန့်ကွက်
ကုန်ကြတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှ ငိုဝမ်းရွတ်ချပြီး သူပုန်တပ်မတော်
ထံ နိုင်အောင်မတိုက်နိုင်ဘဲ လူအပေါင်းကို ပြန်လည်နေရာချထား
ပေးလို့ နေရာပေး နေရာချ အစီအစဉ်တို့မှာ မကြာမီ ရပ်ဆိုင်းထား
လိုက်ရတယ်။

ဘာတစ္ဆေဟာအစိုးရလုပ်ရပ်ဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အခွင့်
ကောင်း ရရှိသွားတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ လယ်
သမား၊ ပြည်သူများကို အကောင်းဆုံး ကူညီပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့
လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို အောင်မြင်မှု ရယူရန် ဖြစ်ပါတယ်။ အလွန်
ထူ လယ်သမားတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကို ဆက်လက်

တင်ပြချင်ပါတယ်။ (ထိုအကြောင်းများကို အကျဉ်းသဘောနဲ့ တင်ပြတာကို နားလည်စေချင်ပါတယ်။)

လယ်သမားတွေ သူတို့မွေးရပ်မြေဆီ ပြန်လာကုန်ကြတယ်။ လယ်သမားတွေမှာ အစိုးရရဲ့ ခုံးကြိတာ။ တဲအိမ်တွေ မီးရှို့ခံရတာ၊ အခုလိုက် အပြုလိုက် သတ်ဖြတ်တဲ့ ဒဏ်တွေ မခံစားနိုင်သဖြင့် သေသော်မြေကြီး ရှင်သော်ရွှေထီး စကားရပ်နဲ့အညီ ရရာလက်နက် ဆွဲကိုင်တိုက်ပွဲဝင်ရန်၊ ပုန်ကန်ရန် ပြန်လာခဲ့တယ်။

ပြောက်ကျားတပ်နဲ့ လယ်သမားတို့ လက်တွဲလာကြပြီး တိုက်ပွဲထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

အာဏာရှင် အစိုးရမှာ သူပုန်တပ်မတော်ကို ရိုက္ခာမပို့ရ စေရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်တဲ့အခါ ကျွဲ နွား တိရစ္ဆာန်တွေကို ခွဲဝေကြတယ်။ မြေကြီးတွေမှာ စုပေါင်းထွန်ယက်ကြတယ်။

နွားစားကျက်တွေကို ပူးပေါင်းရှာဖွေတယ်။ ဘုံတိုက်ပွဲ သဏ္ဍာန်နဲ့ ဖော်ဆောင်ခဲ့ကြတယ်။

၁၉၅၈-ခုနှစ်၊ နှစ်ဦးပိုင်းမှာ ကမ္ဘာ့တော်တို့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာ တစ်နှစ်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ပါတယ်။

ပြောက်ကျားတပ်မှာလည်း စစ်ရေးနိုင်မာတောင့်တင်းလာခဲ့ကြပါပြီ။ နိုင်ငံရေးအတွက် လယ်သမားအင်အားစုနဲ့ လက်တွဲလာနိုင်ခဲ့တယ်။

၁၉၅၇-ခုနှစ် မတ်လ(၁၃)ရက်မှာ ကျောင်းသားအဖွဲ့ချုပ်က ဘာတစ္ဆေတန်းတော်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ယူနီဗာစတီ ကျောင်းသားအဖွဲ့ချုပ် ၂၅၅၅မှာ သူနဲ့အတူ ကျောင်းသားများကို စုရုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် မင်ဖန်နီတာအက်ချီဘရီယာဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ လက်ရွေးစင်တပ်သားတို့ ကျဆုံးခဲ့ရတဲ့ ဇူလိုင် ၂၆ လွှဲရားမှုအဖွဲ့၏ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ဒေသဆိုင်ရာ ခေါင်းဆောင်များ ပါဝင်အားပြည့်ခဲ့တယ်။

ထိုအဖွဲ့မှာ လက်နက်မကိုင်တဲ့ မဟာမိတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ တစ်နိုင်ငံလုံး အုံကြွမှုမျိုး ပေါ်ထွက်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းနိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ကမ္ဘာ့တော်တို့မှာ ရေဒီယိုအသံလွှင့်စက်ကလေးတစ်ခု ရှိနေခဲ့ရာ ၁၉၅၈-ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလမှာ ပထမအကြိမ်အဖြစ် အသံလွှင့်ကြရာ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ စက်မှုအတတ်ပညာပိုင်း တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် ဆက်လက်ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတယ်။ ၁၉၅၈-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလမှာ ကျူးဘားနိုင်ငံရဲ့ အကောင်းဆုံးအသံလွှင့်ဌာန ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သတင်းလုပ်ငန်းတွေ ပိုပြီးလျင်မြန်လာတယ်။

ရန်သူဝင်လာခဲ့ရင် လယ်သမားတွေမှ ချက်ချင်းအကြောင်းကြားတယ်။ ချက်ချင်း စီစဉ်ကြရတယ်။

အာဏာရှင်လက်ထဲရှိ မြို့ကြီးများကို ကျေးလက်မှ ဝိုင်းရံပြီး အုပ်ချုပ်ရေးတို့ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွာ ဖြစ်စေရန် ပြုနိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ သူတို့ ယုံကြည်နေကြတယ်။ ဘာတစ္ဆေတစ်အာဏာရှင်စနစ်ကို လိမ်လည်ကောက်ကျစ် ရွေးကောက်ထားတဲ့ ကွန်ဂရက်တစ်ရပ်မှ ထောက်ခံလျက် ရှိနေတယ်။

နောက်နှစ် ဧပြီလ(၂၉)ရက်နေ့မှာ လူထုတစ်ရပ်လုံး ပါဝင်ရေး၊ နိုင်ငံရေး ပြင်ဆင်မှုတွေနဲ့ အထွေထွေသပိတ် မှောက်ခဲ့တယ်။

သပိတ်မှာ စည်းလုံးညီညွတ်မှုအင်အား ကောင်းလို့ ပြိုကွဲ ခဲ့ရတယ်။ အဆင့်မြင့် နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာကော်မရှင်မှာ ဒီဒယ်ကတ် စထရို၊ ရော်လ်ကတ်စထရို၊ မော်စတီနိုပီရက်၊ ပီဒရိုဖီရက်၊ နီကို လိုပက်၊ အာမင်ဒိုဟတ်၊ ပီပီဆောရတာ၊ ပီဒရိုအင်္ဂီလီရာ၊ လူးဝစ် ဘိုနိုတို၊ ဂျီဆာဗြိုတာနေး၊ မဲလ်ဘာဟာနန်ဒက်နဲ့ ဟောဒီဗန္ဓမာရီဟာ တို့ ဖြစ်ကြတယ်။

ကျောင်းသားအဖွဲ့ချုပ် ဖော်မြူလာဆိုရှယ်လစ်ပါတီ ဉာဏ်ပေး လျက် ညီညွတ်သော ကျားဘားဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေးပါတီ ဖွဲ့စည်းလိုက်ပြီး ၁၉၆၅-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလမှာ ပါတီမှာ ကျွန်ုပ် ဘားကွန်မြူနစ်ပါတီ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ဒီဒယ်လ် ခေါင်းဆောင်မှုအောက်မှာ ကျွန်ုပ်တော်လှန်ရေးအားလုံး အညီအညွတ် ရှိခဲ့ကြတယ်။

ဒီဒယ်လ်ဟာ အားလုံးအတွက် ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ သဘောထားအလွန်ကောင်းပါတယ်။ အား လုံးကို မိသားစုဝင်တွေလို သဘောထား လေးစားပါတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် ပြည်သူတွေဟာ ဒီဒယ်လ်ကို အားပေးလာကြပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဒယ်လ် ပါတီထောင်ခွင့် ရလိုက်ပါတယ်။

ဒီဒယ်လ် ခေါင်းဆောင်မှုတွေကြောင့် ကျားဘားကွန်မြူနစ် ပါတီ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တော့တယ်။



(၁၆)

ကျွန်ုပ်တော်လှန်ရေးထိန်းသိမ်းတိုက်ပွဲများ

ဇူလိုင်လ(၂၆)ရက် လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့အမည်ကိုယူပြီး ဒီလစ် ပါဗိုက ယာယီသိမ္မတ ရာထူးအပါအဝင် မိယာမိစာချုပ်က ပေးအပ် လိုက်တဲ့ အခွင့်ရေးမှန်သမျှကို သူတစ်ဦးတည်းသာ အုပ်စိုးချုပ် ကိုင်လာခဲ့တယ်။

ထိုအခါ ဒီလစ်ပါဗိုက ပြတ်ပြတ်သားသား ဆန့်ကျင်လာ ကြတယ်။ ဒီဒယ်လ်ကို အပြည့်အဝ ထောက်ခံလာကြပြီး သမိုင်း ဝင်စာတမ်း တစ်စောင်ကို ဒီဇင်ဘာလ(၁၄)ရက်၊ ၁၉၅၇-ခုနှစ် မှာ ဒီဒယ်လ်ကတ်စထရိုမှ ရေးသားခဲ့တယ်။

လိမ်စာမူထားသူတို့မှာ တော်လှန်ရေးပါတီ၊ ကျားဘား ပြည်သူ့ပါတီ၊ အောက်တိုဘာလအဖွဲ့ချုပ်၊ ယူနိုဗာစတီကျောင်းသား များအဖွဲ့ချုပ်၊ တော်လှန်ရေး ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ၊ တော်လှန်ရေး အလုပ်သမားအဖွဲ့ချုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်များသို့လို့ ရေးသားထား တယ်။

သတင်းစိစစ်ခြင်းတော်ကမ်းကို လျှော့ချလိုက်ခြင်းကို အခွင့်
ကောင်းယူလျက် ပဲ့တင်ထပ်မျှ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ရန် လိုအပ်တယ်
လို့ ဖိဒယ်လ်မှ ယူဆတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်ကြရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သစ်ခုတ်ခခန်းတစ်ခုတွင် ရန်သူတပ်ခွဲတစ်ခွဲ
ရှိနေတယ်လို့ သတင်းပို့လာတယ်။ ဖိဒယ်လ် ကိုယ်တိုင် ဦးဆီးထွပ်ကဲ
ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်လာတယ်။ သစ်ခုတ်ခခန်းမှာ တောင်ကုန်း
ပေါ်တွင် ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အနီးကပ် နေရာယူပြီး
စတင်ပစ်ခတ်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် ရဲဘော်ကွီလာက ဖော်တာနဲ့ ခြောက်ချက်တိတိ
ပစ်ခတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရန်သူတွေ အခြေလည်း
ပျက်ရော စခန်းကို ပိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်တော့တယ်။

ထို့နောက် လက်ဖတင်နှင့်အကုမှာ ဦးစီးတဲ့ ချုံနီတပ်သား
တွေမှ ယူဘီရိုဘက်မှ စစ်ကူညီ လာကြတယ်။ ထို့အတွက်ကြောင့်
အင်အားအသာနဲ့ ရန်သူကို ဦးစီးပြီး တိုက်ခိုက်နေတယ်။

ရန်သူများ မရှုမလှ အလူးအလဲ ခံစားနေရတယ်။ ရန်သူ
တို့အတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၆)ရက်
နေ့မှာ သစ်ခုတ်ခခန်းကို တိုက်ခိုက်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တင်ပြရ
လျှင် သေနတ်(၁)လက်၊ သုံးယိုသုံးယောက် ရရှိပြီး ရန်သူလောင်း
ခုနစ်လောင်း တွေရှိရပါတယ်။

အလားတူ တစ်ဖက်မှာလည်း စစ်တန်းလျားမှာ တိုက်ပွဲ
ဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။ တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လှန်းလှီး ကျွန်တော်တို့ဘက်
က ကံကောင်းစွာ ဟန်တားနိုင်ခဲ့တယ်။ တိုက်ပွဲမှာ လက်ဖတင်
နှင့်နီဒါ၊ လက်ဖတင်နှင့်ကာပိုနီ တပ်သားလီအင်တို့ ကျဆုံးပြီး

ကမီလိုမှ ပေါင်တွင် ဒဏ်ရာရသွားတယ်။ ဘောဗီရီမှာ သူပိုင်တဲ့
စက်သေနက်ကို ဇွန်ပစ်ပြီး ပြန်ဆုတ်လာခဲ့တယ်။

ကဒီလိုမှာ သူစက်သေနတ် ပြန်ရရေးအတွက် ရှေ့သို့တက်
သွားခဲ့တယ်။ အရက်တက်ချိန်မှာ အနည်းငယ်မျှသော အလင်း
ရောင်အောက်မှာ မိုးသို့ပမာ အပြင်းအထန် ပစ်နေတဲ့ ကျည်ဆန်
တွေကြား ရောက်သွားချိန်မှာ ကမီလိုမှာ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်
ဒဏ်ရာရပြန်တယ်။ သူဝမ်းမိုက် ဖောက်သွားတဲ့ ကျည်ဆန်ဟာ
အရေးကြီးတဲ့ ဝမ်းမိုက်ကလီစာတွေကို ဖထိသဖြင့် ကမီလိုကကို
သူ့ရဲဘော်တွေ ပြန်သယ်ယူလာခဲ့ကြတယ်။ လက်နက်ကိုတော့
မတွေ့တော့ပါ။

ဒဏ်ရာရတဲ့ လူဝစ်ဂါဗီယာမှာလည်း ကျဆုံးသွားခဲ့တယ်။
စစ်တန်းလျား အနီးအပါး ရောက်သူများ စပွတ်နစ်စိုးတွေနဲ့ လှမ်း
ပစ်တယ်။ စိုးတွေပေါက်ကွဲမှုကြောင့် စစ်သားတွေ ပြေးလွှားရှုပ်
ထွေးကုန်တယ်။

သူတို့မှာ စစ်ကူတောင်းနေတယ်။ နေရောင်ခြည် တက်လာ
ချိန်မှာ တိုက်ပွဲမှာ ငြိမ်သက်သလိုနဲ့ သေနတ်သံတချို့မှာ ဦးစီး
ထွင်းကဲစခန်းမှ ကြားလိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ တပ်စိတ်ကလေးကို အပြီးသတ်
ချေမှုန်းပစ်လိုက်နိုင်တယ်။ ရန်သူ(၁၀)ယောက် ကျဆုံးပြီး ငါး
ယောက် ဒဏ်ရာရရှိတယ်။ သူတို့ထဲမှ ရိုင်ဖယ်(၁၂)လက် ရလိုက်
တယ်။

ရောလ်ကက်စလရီက လမ်းမှ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရန် အသွေး
ပြင်ဆင်ထားရာ နောက်ထပ်စစ်ကူတွေ ဆင်းလာပြန်တယ်။

တွေ့ရဲ့ အင်အားများနေလို့ ရောလ်ကက်စ်ထုဂ်တို့ ခြေမလှ ခံနေကြရတယ်။

ရှည်လျားလွန်းတဲ့ လမ်းအတိုင်း ရောလ်ကက်စ်တို့ ဆုတ်ခွာလာရတယ်။ ဘီ-၂၆ လေယာဉ်တို့မှ ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲထားတဲ့ နေရာကို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေတယ်။

ဖီဒယ်လ်မှာ တိုက်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ သူ့ရဲ့ သူရဲကောင်းများ ကျဆုံးခဲ့တဲ့ အထွတ်ကြောင့်ဖြစ်တယ်။

နောက်တစ်ရပ်မှာလည်း လေကြောင်းမှ တရစစ်တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် သူပုန်တပ်တွေ အားလုံး ဆုတ်မိန့်မေးပြီး ဆုတ်ခွာလာကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကတုတ်ကျင်းတွေအတွင်းမှ ဆုတ်ပြီး ပစ်ခတ်ကာ ဓမ္မထရာလမ်းအတိုင်း တပ်တွေ ဆုတ်ကြတယ်။

ရန်သူဘက်မှ ၂၅ ယောက်ကျဆုံးပြီး၊ ရိုင်းဗယ် ၃၃ လက်၊ စက်သေနတ် ၅ လက်နဲ့ စက်ပစ္စည်းများ ကျွန်တော်တို့ ရရှိခဲ့ကြတယ်။

နောက်လအနည်းငယ် အရောက်မှာ ဆိုရိုဒီဇီစအရပ်မှာ လူသတ်သမား ဆိုဘာလန်ကို ဆိုသူက လူခွေကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ပြောက်ကျားတပ်သား၊ သူပုန်တပ်မတော်ရဲ့ ရဲဘော်ကမီလိုမှာ ကျွန်တော်တို့တွေ့ရဲ့ ပျော်မွေ့စရာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူဟာ အောင်မြင်မှုအရာမှာ ရဲဘော်ရဲဘက်ကောင်းကြီး ဖြစ်တယ်။ တိုက်ပွဲတိုင်းမှာလည်း သူမတူအောင် ရွတ်ရွတ်ရွတ် တိုက်ခိုက်တတ်သူမှာ ကမီလို။

အကြောက်အလန့်မရှိ ကျည်ဆန်ကို သူငယ်ချင်းလို သဘောထားကာ ချွမ်းသတ္တိကို ပြတတ်တဲ့ ကမီလိုမှာ ပြောက်ကျားသူပုန်တပ်မတော်အတွက် ဘယ်အခါမှ မမှလိုမရနိုင်၊ အစဉ်သတိရနေတဲ့ သူရဲကောင်းဖြစ်တယ်။

ကမီလိုဟာ ရန်သူစစ်သားကို မမောတမ်း မနားတမ်း လိုက်လံရှာဖွေ သူတ်သင်တတ်သူ ဖြစ်တယ်။ သူရဲစိတ်ဓာတ်မှာ စစ်ပွဲတိုင်းကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ အသက်ပါ ရင်းနှီးတိုက်ခိုက်တတ်သူ၊ ရန်သူစစ်သေနတ်ဆီကို ပြေးဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်လို့ ဒဏ်ရာအနာတရနဲ့ မမုခဲ့သူ၊ အာဏာရှင် ဘာတစ္ဆတာကို ကြိမ်းမောင်းဆဲရေး တိုင်းထွာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်တတ်သူ ဖြစ်တယ်။

ဘာယာမိုဒေသမှာရှိ ရန်သူတပ်အလယ်ကို အတင်းထိုး ဖောက် ကြောက်မနန်းလိလိတိုက်ခဲ့သူမှာလည်း ကမီလို ဖြစ်တယ်။

နိုင်ငံရေးသဘောထားနဲ့ ပြသနာတို့တွင် ပြည်သူလူထုဘက်က သူ့ယုံကြည်မှုကို အလံထူရဲသူ ဖြစ်တယ်။ ပျော်တတ်၊ ရယ်မောနောက်ပြောင်တတ်ပြီး အသားဟင်းလျာတို့ ချက်ပြုတ်စားရင်လည်း အတင်းလိုက်ကျွေးတတ်တဲ့ “ကမီလို” ဖြစ်တယ်။

သူ သစ္စာအရှိဆုံး အရာနှစ်ခုရှိရာ ထိုနှစ်ခုမှာ ဖီဒယ်လ်ကက်စထရိုနဲ့ ပြည်သူတွေအပေါ် အကန့်အသတ်မရှိ သစ္စာရှိခြင်း၊ အသက်ကို စွန့်လျှုထားခြင်း ဖြစ်တယ်။

ကမီလိုမှာ လူတိုင်းမှ သိရှိမြတ်နိုးကြချိန်မှာပင် သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ “ကမီလို” မောင်းတဲ့ လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး သေဆုံးရခြင်းဖြစ်တယ်။ ကမီလိုမှာ ကျားဘားတွင် အလွန်လိုအပ်ဆုံး လူစားမျိုးလို ဖီဒယ်လ်မှ ပြောတယ်။

သူက ကျွေးဘားနှလုံးသားမှာ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ လုံးဝဥသို့ တော်လှန်ရေးသမား၊ တော်လှန်ရေး အတတ်ပညာရှင်။ ကဒီလိုဆို တဲ့ လူစားမျိုးမှာ မည်သည့်အခါမှ မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ် တယ်။ အလားတူ ကျွေးဘားပြည်သူတို့ စွဲမြဲစွာ မှတ်သွားထားရမှာ ဖြစ်တယ်။



(၁၇)

အကြီးမားဆုံးသောအောင်မြင်မှု

သမ္မတ ဘာတစ္စတာရဲ့ အာဏာရှင် လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ကျွေးဘားပြည်သူတွေရဲ့ ရက်ရက်စက်စက် မုန်းတီးခြင်းကို ခံနေရ တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ အခွင့်အရေးတစ်ခု ရတယ်ဆိုရင် အဲဒီ အခွင့်အရေးကို ပိုမယူမိဖို့ လိုအပ်နေပါတယ်။ အခု ဘာတစ္စတာက အတိုင်းထက်အလွန် ပိုများနေတဲ့အတွက် ပြည်သူရဲ့ မုန်းတီးမှုကို ခံနေရပါတယ်။

အဲဒီအတွက် တော်လှန်ရေး အထွေထွေသပိတ်ကြီး လှုပ် ရှားရန် အဖွဲ့ဝင်အားလုံး အားကြီးမာန်တက် ပြင်ဆင်နေကြတယ်။ အလားတူ အမျိုးသားအလုပ်သမား တပ်ပေါင်းစု အဖွဲ့အစည်းတစ် ရပ် ဖွဲ့စည်းပြီး ဇူလိုင် ၂၆ ရက် လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့မှ အဝေးကကြီး ကိုင်ထိန်းချုပ်ထားပါတယ်။

၁၉၅၈-ခုနှစ် ဧပြီလ(၉)ရက်နေ့ လှုပ်ရှားမှုကြီးကို ကြီးစား လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာမထင်။ လှုပ်ရှားမှုမှာ သဘောတူအား တွေ မမှန်လို့ ကွဲသွားကြတယ်။ အလားတူ ဇူလိုင် ရက်

လုပ်ရှားမှုအဖွဲ့မှ ကြိုတင်အသိပေး၊ အကြောင်းကြားဘဲ လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲတွေကို ရုတ်တရက် ခန့်ကြဲတယ်။ အကြောင်းမကြားဘဲ လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲတွေကို ရုတ်တရက် ခန့်ကြဲတယ်။ အဲဒီအထဲကို အလုပ်သမားတွေက ပါဝင်ရန် ငြင်းဆိုကြတယ်။

ထိုလုပ်ရပ်တွေကြောင့် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ စံပြုရဲဘော်များစွာ အသက်မသေသင့်ဘဲ သေခံကြရတယ်။ အစိုးရတပ်တွေက “ဆိုရီယင်တေး” ကို ထပ်မံစေလွှတ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေ ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တိုက်ခိုက်ကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အင်အားမမျှလို့ နောက်ဆုတ်ပြေးခဲ့ရပါတယ်။

ဘာတစ္ဆေတာ အစိုးရမှ တပ်ရင်းကြီးတွေကို တစ်ရင်းပြီး တစ်ရင်း စေလွှတ်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ အစိုးရစစ်သားတွေ သောင်းချီ ရိုလှပါတယ်။ သူတို့တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ခန့်ခွဲချာ လာဖိမာဒီ ဒက်ရွာကလေးကို မေလ ၂၅ ရက်နေ့မှ ထိုးခတ်တိုက်ခိုက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ လက်နက်ကောင်း တစ်သောင်းနဲ့ လက်နက်ဟောင်းနှစ်ရာ တိုက်ခိုက်ရသလို ထူးခြားလှမ်းပါတယ်။

ဘာတစ္ဆေတာတပ်သားများ တိုက်ပွဲတိုက်ရမှာကို စိတ်မပါဘဲ တိုက်နေတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ခြင်္သေ့များလို လိုက်ကြတယ်။ ရဲဘော်တစ်ယောက်မှာ ရန်သူ(၁၀)ယောက်နှုန်း (၁၅)ယောက်နှုန်းကို တိုက်ခိုက်နိုင်ကြတယ်။ ရန်သူတင်ကား၊ ဖော်တား၊ လေယာဉ်ပုံတွေ စုပြုံသုံးစွဲကာ ရွာကလေးကို ချော့ချော့ဆီးပိုက်ရန် ကြိုးစားကြရာ ကပ္ပတိန်ဗားဒီစီယာမှ ဦးဆောင် ကာကွယ်ခဲ့တယ်။

ဖိဒယ်လ်ထံ သစ္စာအောင် ကင်တီလိုထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ “ထိုးစစ်ကို ထောင့်စေအောင် ဆင်နွှဲမယ်။

ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်ထွက်လာမယ့် အဖြေကို စောင့်ဆိုင်းရင်း ဖိဒယ်လ်ရဲ့ အသက်ကို ချမ်းသာပေးထားမယ်”ဟု ရေးသားထားခဲ့တယ်။

ရန်သူတို့ဘက်မှ ကျွန်တော်တို့ကို နှစ်လကျော်လုံးလုံး မြေလှန်မီးရှို့ ထိုးစစ်ဆင်ခဲ့ကြလည်း ကျဆုံးသွား၊ ဒဏ်ရာရသူ၊ အဖမ်းခံရသူ၊ ထွက်ပြေးသူများလည်း ရှိခဲ့ကြတယ်။ ရန်သူစစ်သားပေါင်း ၄၅၀ ဖမ်းဆီးခဲ့ကြရာ သူ့ပန်းတွေကို ကြက်ခြေနီထံ လက်လွှဲကုသဆွဲခဲ့တယ်။

ဆီရာယာမစ္စတာမှာ ဆင်နွှဲခဲ့သော နာမည်ကျော် ထိုးစစ်ကြောင့် ဘာတစ္ဆေတာရဲ့ စစ်တပ်မှာ ခါးရိုးကျိုးခဲ့လည်း ဓာတ်မသိမ်းနိုင်သေးပါ။

ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း နောက်ဆုံး သေနင်္ဂဗျူဟာတစ်ရပ် ချမှတ်လိုက်တယ်။ သေနင်္ဂဗျူဟာမှာ စင်တီယာဂို၊ ကျူးဘား လားဗီဇိုလားဗီဇို ပီမှာဒယ်လီယိုတို့ကို သုံးနေရာ ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်ကြရန် ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ လာစီဗီလားဘက်သို့ သွားတိုက်ခိုက်ရတယ်။ ပီမှာဒယ်လီကို ကမီလို သွားတိုက်ခိုက်တယ်။

ဆီယာရာ စီးနင်းဝင်ရောက်လာတဲ့ တပ်ရင်းတွေကို ချော့ချော့ လိုက်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့တပ်တွေဟာ လာစီဗီလားသို့ ချီတက်ရတယ်။

ကျူးဘားကျွန်း အစွန်းနှစ်ဖက်လုံး အကြားမှာရှိ လမ်းမှန်သမ္မုကို စနစ်တကျ ဖြတ်တောက်ပစ်ရန် ကျွန်တော် ဦးစီးအောင်ဆောင်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ပင်မတာဝန်ကြီးမှာ ဒေသတွင်း စစ်အစိုးရ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ရန်နဲ့ အခွင့်အာဏာ ရရှိခဲ့ပါက လျင်မြန်စွာ ဆောင်ရွက်ရေးတို့ ဖြစ်တယ်။

၁၉၇၈-ခုနှစ် ဩဂုတ်(၃၀)ရက်နေ့ ထရပ်ကားတွေနဲ့ ထွက်ခွာရန် စီစဉ်ခဲ့လည်း ရန်သူ့လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းမှ ကျွန်တော်တို့ လမ်းကြောင်းအနီးအနားမှာရှိတဲ့ လေယာဉ်ပျံကွင်းထဲမှာ ဆင်းသက်ခဲ့ရာ အမြောက်ဆန်တွေ လေယာဉ်ကွင်းအတွင်း အဆက်မပြတ် ကျရောက်ပေါက်ကွဲနေကြတယ်။

ညဆယ်နာရီက နံနက်ငါးနာရီအထိ ဆက်တိုက်ပစ်နေရာ လေယာဉ်ကို မီးတင်ရှို့လိုက်ရတယ်။

ကွင်းတစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ စစ်သားတွေက ကျွန်တော်တို့အတွက် ဓာတ်ဆီသယ်ယူပို့ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆက်သားနဲ့ ဓာတ်ဆီအားလုံးကို သိမ်းဆည်းဖမ်းဆီးလိုက်တယ်။

ဩဂုတ်လ(၃)ရက်ပင် အချိန်ကြာခဲ့တယ်။ ရဲဘော်အချို့တို့မှာ ထရပ်ကား၊ မြင်း၊ ရုနိုင်းရာယာဉ်တွေနဲ့ ချီတက်ရတော့တယ်။

မင်ဖာလိုနီနဲ့ ဘာယာနိုလမ်းဆုံအရောက်မှာ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီး ကျရောက်လာတဲ့အတွက် ကာလီတီရာ လမ်းမမှ အခြားလမ်းတွေကို ဖြတ်သန်းမရနိုင်ကြတော့ပါ။

ထရပ်ကားတွေကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြပြီး ခြေလျင်နဲ့ မြင်းတွေအသုံးပြုပြီး လေထဲ မိုးထဲမှာပင် ချီတက်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့တပ်မှာ ၁၅၅ကာတစ်လက်၊ ကျည်ဆန်(၄၀)နဲ့ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ၊ ဓရီးရှည်အတွက် အလိုအပ်ဆုံး ရိက္ခာများ

နဲ့လင်အောင် ပါလာကြသဖြင့် ထမ်းကြ ပိုးကြရသော တာဝန်မှာ အလွန်လေးလံလှပါတယ်။

အိုရိုယင်တေးပြည်နယ်မှာ ရေလျှံနေတဲ့ မြစ်ချောင်း၊ အင်းအိုင်တွေ ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျည်ဆန်၊ သေနတ်တွေကို ရေမစိုစေရန်နဲ့ မြင်းတွေကို အစားထိုးပြီး မြင်းအသစ်တွေ လဲလှယ်ရှာဖွေရတယ်။

ချောင်းရေကိုသောက်ပြီး ရိက္ခာတွေကို ချွေတာစားသုံးခဲ့ကြရတယ်။ ကာမရေခဲ အိုရိုယင်တေး ပြည်နယ်တို့ကို ခွဲခြားထားတဲ့ “ဂျီဘာဘို” မြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့ကြတယ်။ ရဲဘော်တွေမှာ ဖိနပ်တွေပင် မပါကြတော့ဘဲ ရန်သူမှ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်လာနေကြတယ်။

နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာ “လာဂူနာဂရမ်ဒီ” ကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကမီလိုနီ သူ့စစ်ကြောင်းမှာလည်း ရောက်လာကြတယ်။

ကမီလိုတပ်တွေမှာ ကျွန်တော်တို့ထက် ပိုပျက်ပန်းပျက်ရဲဘော်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ ထိုအရပ်မှာ ခြင်္သေ့ကိုက်တဲ့ ဝေဒနာကြောင့် အနားမယူနိုင်ခဲ့ကြပါ။ ကာထရိုကွန်ပါနီမှာ ကျွန်တော်တို့တပ်ကင်းအဖွဲ့နဲ့ ရန်သူတို့ထံမှ ကင်းစခန်းတို့ ရင်ဆိုင်တိုးတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ထက် လူအင်အားသာလွန်တဲ့ ရန်သူတွေကို အနိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်ပါတယ်။

ရန်သူတို့ လေယာဉ်ပျံတွေမှာ အချိန်တိုင်း လာရောက်တိုက်ခိုက်နေလို့ ဆုတ်ခွာနေရတယ်။ ဝိုးထိမှန်လို့ ရဲဘော်တို့ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်း

မေဂျာဆီလ်ဗာမှာ ပခုံးကျိုးနေသူ အဖြစ်နဲ့ပင် တိုက်ပွဲတွေ ကိုဆက်လက်ဆင်နွှဲနေရတယ်။ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသူ ဖြစ်တယ်။

လယ်သမားတွေ လာရောက်ကူညီကြလို့ ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှူချောင် ဝမ်းသာရတယ်။ လမ်းပြတွေ ရောက်လာပြီး ရိုက္ကောတွေ ပြည့်ဆည်းပေးကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရေဒီယိုလေးမှ သတင်းတစ်ခု ကြေညာ တယ်။ ကျင်နရယ်တာဘာနီလာမှ ချီတွေဗားရား ဦးဆောင်တဲ့ လူဆိုး တစ်စုကို ချေမှုန်း သုတ်သင်လိုက်ပြီလို့ လုပ်ကြံသတင်းနဲ့ အသေ အပျောက်စာရင်းကိုပင် ဖတ်ပြခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ထိုသတင်းကြောင့် ဟာသ ဖြစ်ခဲ့ကြရ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာ ခြေနှာ၊ ခြေထောက်ရောင်ရောဂါ တွေ ကူးစက်ဆိုးဝါးနေကြတယ်။ အာဟာရကြောင့် အားအင်ဆုတ် ယုတ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်တယ်။

ဘာရာဂါသကြားစက်အနီး ရန်သူ အပိုင်းခံရတဲ့အခါ သောက်စရာ ရေမရှိ၊ ရန်သူလေယာဉ်တို့မှ ဝိုင်းပြီးပစ်ခတ်နေတဲ့ ကြားမှပင် ဖောက်ထွက်လာခဲ့ကြရတယ်။ မိုးကလည်း သံသဲမဲမဲ ရွာပြီး ဆဲလိုက်၊ ဆိုလိုက်၊ ချောလိုက်၊ ခြောက်လိုက်နဲ့ ခရီးဆက်ခဲ့ ကြရပါတော့တယ်။

ရန်သူတပ် ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့တော့ ဂျူကာရီမြစ်ကို ဖြတ်ကူး ဖောက်ထွက်လာနိုင်ခဲ့တယ်။

နောက်နှစ်ရက် ကြာပြန်တော့ စပီရီတပ်တောင်တန်းရဲ့ အလယ်ဗဟို လုံခြုံရာကို ရောက်ကြတယ်။ နောက်ထပ် စစ်တိုက် ခိုက်ရန် အားသစ်လောင်းခဲ့ရတယ်။

နိုဝင်ဘာလ(၃)ရက်နေ့မှာ ကျွန်းပမယ့် ရွေးကောက်ပွဲ ဟန် တားရန် အချိန်မကျန်တော့။ ၁၆ ရက်နေ့မှာ ရည်စူးခဲ့တဲ့ ပစ်မှတ်ကို ရောက်ကြတယ်။

ရွေးကောက်ပွဲ မလုပ်နိုင်အောင် အနီးအနား ကော်ရွာလေး တွေကို ကျွန်တော်တို့ ပထမတိုက်ခိုက်ရတယ်။

အလယ်ပိုင်းလွင်ပြင်ကိုပါ တစ်ပြိုင်နက် တိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ် ထားကြတယ်။ နိုဝင်ဘာ(၃)ရက်နေ့ တပ်အားလုံး ဖြန့်ကျက်ပြီး နေရာအနှံ့အပြား တိုက်ခိုက်ကြရာ မဲရုံတွေဆီ မဲလာမပေးအောင် ကြီးစားခဲ့တယ်။

ကမီလိုမှာ ပြည်နယ်မြောက်ဘက်ပိုင်း တစ်ခုလုံးကို လှုပ် ရှားမွှေးနှောက်ပြီး အတူအယောင် ရွေးကောက်ပွဲကြီး ရပ်ဆိုင်းသွား ခေရန် လုပ်ဆောင်ပစ်နေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးတွေကို ဖိတိုက်နေ ရတယ်။ လှာစိလှာစိနယ် တစ်နယ်လုံး အခြေအနေတွေ ဆိုးဝါး နေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မြို့၊ နယ်ခံတွေ ရွေးချယ်ခေါ်သွားပြီး ပျက်ဆီးရေးနည်းလမ်းတွေ အပူ တပြင်း လက်တွေ့သင်ကြား ပြသပေးခဲ့တယ်။ ဆင်ခြေဖုံးဒေသ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်လာကုန်ကြတယ်။

၁၉၅၈-ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလနဲ့ ဒီဇင်ဘာလမှာ လမ်းမတွေ အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ ပိတ်ဆို့ထားကြတယ်။

ဗဟိုလမ်းမကြီးကို ကပ္ပတိုက်ဆီလ်ဗာက လုံးဝဖြုတ်တော့ အထိ ပိတ်ဆို့ထားတယ်။ ဗဟိုမီးရထားလမ်းကိုလည်း နေရာမရောက်

ဖြတ်တောက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ပြည်နယ်မြောက်ဘက်ဘက်သို့သွားတဲ့ လမ်းတွေကို ကာဖီလိုတပ်မှ ပိတ်ဆို့ထားတယ်။ ဆိုဗီယက်တော်လှန်ရေးပြည်နယ်မှာပင် အစိုးရက ပင်လယ်နဲ့ လေကြောင်းမှ ပေးပို့တဲ့ အကူအညီတွေ ရရှိနေကြတယ်။

ရန်သူအစိုးရတပ် ပြိုကွဲနေကျဖြစ်ပြန်တယ်။ ဒီဇင်ဘာ(၁၆)ရက် နောက်ပိုင်းမှာ လမ်းမှန်သမျှ ပိတ်ဆို့၊ တံဘားမှန်သမျှ ချိုးပိတ်ကြနဲ့ ရန်သူတွေ ဘေးကျပ်ဖို့ကျပ် ခံနေကြတယ်။

ထိုရက်မှာပင် အရုတ်တက်ချိန် ဖယ်လွန်မြစ်ဝေါ်ရှိ တံဘားကို ကျွန်တော်တို့ ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။

ဟာမားနားမြို့တော် စန္ဒာလာအရှေ့ဘက် မြို့အားလုံး အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့တယ်။ ငွေရွာရွာလမ်းလေးတွေကို ပြောက်ကျားတပ်တွေ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြတယ်။

မိမင်တိုရွာတိုက်ပွဲမှာ ရန်သူမှ လက်နက်ချဖို့ သေဆုတ်ပေါင်း (၁၈၀)ကျော် ကျွန်တော်တို့ ရရှိခဲ့တယ်။

ရန်သူကို ကွက်ပေါက်မပေးဘဲ တိုက်ခိုက်ရန် ဗဟိုလမ်းမကြီးကို တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

ဒီဇင်ဘာ(၂၁)ရက်မှာ ကာဘောဂန်ခရီးမှ စစ်သား(၉၀)မှ လက်နက်ချခဲ့ပါတယ်။ ဂါယိုစခန်းမှာလည်း အညှစ်ကြတယ်။

ရန်သူတပ်တွေ စခန်းနှစ်ခုလုံးဆီသို့ စစ်ကူလုံးဝမပို့ပေးနိုင်တော့ လက်နက်ချကြတယ်။

ကာဖီလိုမှာ မြောက်ပိုင်းမှ ရွာမှန်သမျှကို ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်နေပြီး ရန်သူတို့ နောက်ဆုံးခြေကုပ်ခန်းခြေစိတ် ယာဂါရေးကို ဝိုင်းဝန်းကြရန် ကြိုးစားစေတာတယ်။

ကာဖီလိုအဖွဲ့မှာ (၁၁)ရက်တိုင်တိုင် ယာဂါရေးခန်းကို သံသ့မဲမဲ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းနေတယ်။

ကျွန်တော်တို့တပ်တွေမှာ မြို့တော်(ပြည်နယ်)ဖြစ်တဲ့ စန္ဒာလာရာကို ဆက်လက်ချီတက်ကြတယ်။ ကာဘောဂန်မှာ အောင်ပွဲခံခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့တပ်က မြောက်ဘက်ကမ်းရိုးတန်းမှ ရီမီဒီယိုနဲ့ ဘောဆာရီယန်ကိုလည်း သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တယ်။ အင်စတင်ဘရေစစ်မျက်နှာမှာ မြို့စောင့်တပ်ငယ် မှန်သမျှကို မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်။

ပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း တစ်ခုလုံး ကာဖီလိုတို့ရဲ့ လက်ထွင်းကူရောက်အပြီ ဖြစ်တယ်။ စန္ဒာလာမြို့တော်မှာ လူဦးရေ(၁၅၀၀၀) ရှိကြတယ်။ အရေးပါတဲ့ ဆက်သွယ်ရေးနဲ့ မီးရထားလမ်းဆုံမြို့ဖြစ်ပါတယ်။

မြို့ပတ်လည်မှာ တောင်ခေါင်းတုံးလေး များစွာရှိပြီး ထိုတောင်လေးပေါ်မှာ ရန်သူတပ်တွေ တပ်စွဲထားကြတယ်။

ကာဘောဂျီအားမှာ ရန်သူအစုအဖွဲ့ မရှိလို့ ဆုတ်ခွာသွားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ စန္ဒာလာမြို့ကို တိုက်ခိုက်ကြရန် အသင့်ပြင်ကြတယ်။

ရန်သူတွေတက်မှ တင့်ကား(၁၀)စီးကို တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် လူနေထူထပ်တဲ့ နေရာတွေကို များခေါ်ကြပြီး တင့်ကားပေါ်တက် အဖမ်းဖွင့်ပြီး အထဲကို ဝိုင်းဝန်းလှည့်မှ တိုက်နိုင်လိမ့်မှာ ဖြစ်တယ်။ ရန်သူတင့်ကား၊ ဆုံလည်၊ ချိန်ဘီးပြတ်စေရန် ပြုလုပ်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

ကျောင်းသားအဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့မှ အမှတ်(၃၁)ရန်သူခေမတန်း
လျားကို သိမ်းပိုက်ဖို့ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်နေကြချိန်မှာ ကျွန်တော်
တို့တပ်တွေမှ စန္ဒကလာရာတိုးမြို့လုံးရှိ အခိုင်အမာစခန်း အားလုံး
ကို တစ်ပြိုင်နက် ဝိုင်းဝန်းထားရန် ကြိုးစားကြတယ်။

ဒီဇင်ဘာလ(၂၉)ရက်နေ့မှာ အလုံးအရင်းနဲ့ စတင်တိုက်
ခိုက်ကြတော့တယ်။ ပုခိုတစ်တိုက် စစ်ဆင်ရေးစခန်းအဖြစ်နဲ့ အသင့်
ချွင့်လှစ်ထားကာ ထိုမှတစ်ဆင့် မြို့တော်အလယ်ဗဟိုကို ရွှေ့
ပြောင်းခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့တပ်မှ အသေခံတို့က တင့်ကားတပ်တွေထဲ
ရွပ်ရွပ်ဆွဲဆွဲ တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ယာယီသင်္ချိုင်း၊ ဆေးရုံများမှ
အသေအပျောက်တွေ များလွန်း ပြည့်နှက်နေကြတယ်။

ကာပီရီတောင်ကုန်းပေါ်မှ ခုခံကြေရာ (၃၀)ရက်နေ့ တစ်
နေ့လုံးပင် တိုက်ပွဲဆင်နေကြတယ်။

မြို့တော် အရေးပါတဲ့ နေရာမှန်သမျှတွေကို ကျွန်တော်တို့
သိမ်းပိုက်ထားနိုင်ပြီဖြစ်တယ်။

ကာပီရီတောင်ကုန်းမှ သံချပ်ကာရထားတစ်စင်း ဆုတ်ခွာ
ရန် ရထားလမ်းဆုံနေရာဆီဘက် ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ဖောက်ခွဲရေး
ပစ္စည်းတွေ ကြိုတင်ပြုလုပ်ထားတဲ့အတိုင်း ဖောက်ခွဲချက်ဆီးလိုက်
ကြတယ်။

ရထားတွဲမှ ရန်သူမှ အဝေးပစ် လက်နက်တွေနဲ့ မသေခင်
ပစ်ပေါက်ခဲ့သေးတယ်။

တွဲပေါင်း(၂၁)တွဲပါတဲ့ ရထားပေါ်မှာ စစ်သားအားလုံး
လက်နက်ချကုန်တယ်။

လေယာဉ်ပစ်အမြောက်၊ စက်သေနတ်၊ ကူညီဆန်အမြောက်
အမြား ရရှိခဲ့ကြတယ်။

မြို့တော်အနောက်မြောက်ခြမ်း တစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်တော့်
တပ်တွေ လက်ထဲရောက်ရှိသွားခဲ့တယ်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးရုံ
အပါအဝင် ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်က လာဘ်စီလှစ် လက်နက်ကိုင်တပ်တွေရဲ့ ဦးစီး
ချုပ်အဖြစ်နဲ့ အသံလွှင့်ပြီး ကြေညာလိုက်တယ်။

အသေခံတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရိုဘာတ်ရော့ဒရစ် ကျဆုံးတဲ့
ကြော့ကွဲရာသတင်းကို ကျူးဘားပြည်သူတွေကို အသိပေးလိုက်
ရတယ်။

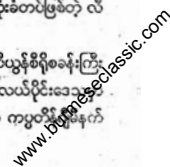
အသေခံတပ်မှ ရဲဘော်တစ်ယောက် ကျဆုံးတိုင်း လူသစ်
ပြန်ရွှေးပြီး နေရတယ်။ တင့်ကားတစ်စီးနဲ့ ကာကွယ်နေတဲ့ ပုလိပ်
ဌာနတစ်ခုလုံးကိုလည်း ချေမှုန်းသိမ်းပိုက်လိုက်တယ်။

စစ်တန်းလျား အမှတ်(၃၁)ကလည်း လက်နက်ချတယ်။
အကူညီထောက်ပံ့မှုများ၊ ပြည်နယ်အစိုးရဌာနချုပ်များ၊ ကင်းစခန်းတွေ
အားလုံး ကျွန်တော်တို့လက်ဝယ် ရရှိခဲ့တယ်။

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးခဲ့လည်း ဂရင်းဟိုတယ်(၁၀)ထပ်မှ ပစ်ခတ်
နေတဲ့ ရန်သူစစ်သားတွေကို အမှုန့်ချေပစ်လိုက်တယ်။

အထာရှင်ကြီး ဘာတရူးတာနဲ့ အကြီးဆုံးခံတပ်ဖြစ်တဲ့ လီ
ယွန်စီရိုစခန်း တစ်ခုသာ ကျန်နေသေးတယ်။

၁၉၇၉-ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ(၁)ရက်နေ့မှာ လီယွန်စီရိုစခန်းကြီး
လဲပြီရန် အချိန်နီးကပ်နေပါတယ်။ ကျူးဘားအလယ်ပိုင်းဒေသနဲ့
အခိုင်အမာ နေရာယူထားခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော်က ကပ္ပတိန်ကျွန်း



နဲ့ ရောဒရစ်စီဂါတို့ကို နေလွတ်ပြီး အာဏာပိုင် အစိုးရတွေ လက်နက်ချကြရန် ဆွေးနွေးခိုင်းလိုက်တယ်။

မျှော်လင့်မထားတဲ့ အံ့ဩစရာသတင်းတွေ ပေါ်ထွက်လာခဲ့တာကတော့ အာဏာရှင် ဘာတစ္ဆာ တွက်မြှေးတီမီးရှောင်ခဲ့ပြီး လက်နက်ကိုင်ဦးစီးအဖွဲ့ ပြိုလဲပြိုကွဲကျန်တဲ့ သတင်းဆန်းများဖြစ်ကြပါတယ်။

“ဟားဟားနားသို့ ချီတက်ကြလော့”

ဖီဒယ်လ်ကက်စ်ထရိုရဲ့ အမိန့်ပေး ဟစ်ကြော်သံအောက်မှာ တစ်သွေး တစ်သံ တစ်မိန့် ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး လိုက်နာ ချီတက်ကြတော့တယ်။

ကမီလိုမှာ ကိုလံဘီယာစစ်စခန်းကို သိမ်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဘာနာခံတပ်ကို အခိုင်တိုက်ဝင်လိုက်တယ်။

ရက်မကြာမီ ဖီဒယ်ကက်စ်ထရိုကို ယာယီအစိုးရရဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်တယ်။ ကျူးဘားတော်လှန်ရေး တိုက်ခိုက်ပွဲတွေ အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီဖြစ်တယ်။ မပြီးဆုံးသေးတဲ့ လက်တင်အမေရိကတိုက်ရဲ့ နိုင်ငံငယ်လေးများ ဖြစ်ကြတယ်။

ကျူးဘားတော်လှန်ရေးမှာ အမေရိကန်ပြည်သူတွေအတွက် ခံနာမှုမှာယူစရာ ဖြစ်မလာသေးတာကျွန်တော်တို့ ကောင်းစွာ သိရှိကြတယ်။ အရင်းရှင်စနစ်၊ အာဏာရှင်စနစ်ဆိုးတွေကို ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ကြရန် လိုအပ်နေသေးတယ်။

အမေရိကန်ပြည်သူတွေ တစ်အူတုံဆင်း ညီအစ်တိုရင်းပမာ သွေးစည်းညီညွတ်ပြီး နယ်ချဲ့အရင်းရှင်ကိုလိုနီ၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒမှန်

သမျှကို ဆက်လက်တိုက်ခိုက် တော်လှန်သွားရန် နောက်ဆုံးတစ်စက်တန်နီရုံးခံတဲ့အထိ တိုက်ခိုက် ချီတက်ကြရမယ် ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော့်မှာ မိဘတွေထံ ရေးသားခဲ့တဲ့ စာထဲမှာ ၂၀-ရာစုခေတ်ရဲ့ ကံစေးရာ စစ်သားလေးလို မိဘတွေထံ ဖော်ညွှန်းသုံးခဲ့ဖူးပါတယ်။ နောက်ပြီး မိဘတွေကိုလည်း စီလီယာ၊ ဝိုသာတို၊ ဂျီအင်မာဟင်၊ ပိုတိုဘင်တီထရစ်၊ ကမီလို၊ ဖီဒယ်လ်၊ ရောလ်ကတ်၊ အကြောင်းလည်း ရေးသားပြောပြခဲ့တာ၊ လက်တွေ့ဖော်၊ တိုက်ခိုက်ပတ်ဆွေမှာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ထာဝရမိတ်ဆွေသင်္ကဟတွေပါပဲ မိခင်။ မိခင်တို့ ကျွန်တော့်ကို ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သပေးသလို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ရဲဘော်တွေကိုလည်း ပို့သပေးကြပါ။ မိခင်နဲ့ မိခင်တို့ခင်ဗျာဟဲ့ ကျွန်တော် အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံမှ မိဘတို့ထံ စာရေးသားခဲ့ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်ရှိတဲ့ နိုင်ငံကိုလည်း မိဘတွေထံမှ စာပြန်ခဲ့ကြတယ်။ ရဲဘော်အပေါင်းကိုလည်း မေတ္တာပို့ပေးနေသလို၊ သားကြီးအာနက်စ်တို့ချေဓဉ္ဇာများကိုလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အဖေ၊ အမေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေမှ သတိတရ ရှိနေခဲ့တယ်။ မိခင်ကြီးစီလီယာစာမှာမှာ ကျွန်အာရေဗိုယွင်းနေ၍ သားကြီးကို အလွန်ပဲတွေ့ချင်နေသူ ဖြစ်တယ်။

မြစ်နိုင်လျှင် ကော်ဆိုဘာပြည်နယ်၊ အယ်လ်ကရောဂါစီယာဆီသို့ အရောက်လာဆေချင်လှပါတယ်လို့ စာရရှိခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ မိခင် “အာနက်စ်တို့ဓဉ္ဇာများလင့်ချီ”နဲ့ မိခင်တို့တို့ကို အလွန်ပင် သတိရနေမိပါတော့တယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းဆုံးတွေကိုသာ လမ်းညွှန်ပြသပေးကြပါတယ်။ အခု တိုက်ပွဲဝင်နေတာကို အနားမှာသာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးအကြံများသာ ပေးမှာသေချာပါတယ်။



(၁၀)

ကျူးဘားနိုင်ငံကိုပြန်လည်ထူထောင်ခြင်း

အဖေနဲ့ အမေကို ကျူးဘားနိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံရေးတွေကို ပြောပြချင်ပေမယ့် ကျွန်တော် မပြောပြခဲ့ပါ။ အရေးအကြီးဆုံးက အဖေနဲ့ အမေကို သတိရတဲ့အကြောင်း ရေးဖြစ်တာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ အဖေနဲ့ အမေက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း တွေ့ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆင်နွှဲနေတဲ့ စစ်ပွဲက မပြီးဆုံးသေးပါ။ တိုက်စရာတွေ ရှိနေပါသေးတယ်။ အဲဒါတွေ တိုက်ပြီးလို့ ကျူးဘားနိုင်ငံ အေးချမ်းသွားရင် အဖေနဲ့ အမေထံ ပြန်မှာသေချာပါတယ်။ အခုတော့ မပြီးဆုံးသေးတာတွေကို ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ဆောင်နေရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲဆိုတော့ ဖိဒယ်လ်ကို ယာယီ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် တင်မြှောက်ပြီးနောက် သူ့လိုအပ်တာတွေကို ဆက်လက်ကူညီပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုအခါ လောဆယ်တော့ ကျူးဘားတော်လှန်ရေးကြီးက အောင်မြင်ဖို့ ပြီး

ဆုံးသွားလေပြီ။ အဲဒီအတွက် မိဒယ်လ်နဲ့ ကျားဘားပြည်သူတွေက ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးရှင်ကြီး တစ်ယောက်လို သဘောထားနေကြတယ်။

အဲဒီအတွက် မိဒယ်လ်နဲ့ သူ့အဖွဲ့တွေက ကျွန်တော့်ကို အမျိုးသားဘဏ်ကြီးရဲ့ ဒါရိုက်တာအဖြစ် ခန့်အပ်တယ်။

၁၉၆၁-ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ(၂၅)ရက်နေ့မှာ စက်မှုဝန်ကြီးအဖြစ်လည်း ကျွန်တော့်ကို ခန့်အပ်ပြန်တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ တော်လှန်ရေးသမား ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ မလိုက်မက်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ ခန့်အပ်ခံနေရတယ်။

၁၉၆၄-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလမှာ ကျွန်တော်နဲ့ မိဒယ်လ်ကက်စကရိုတို့ နိုင်ငံတကာအရပ်ရပ်သို့ ခရီးတွေ စတင်ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ပထမဦးဆုံး ခရီးစဉ်ကတော့ အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ နယူးယောက်မှာ ကျင်းပတဲ့ (၁၉)ကြိမ်မြောက် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေညီလာခံကို တက်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

နောက်ဆက်တွဲ ခရီးစဉ်ကတော့ အယ်လ်ဂျီးရီးယား၊ အနောက်အာဖရိကနဲ့ အီဂျစ်နိုင်ငံတွေဘက် ရောက်ခဲ့တယ်။

အပြန်ခရီးမှာ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ပီကင်း(ဘေကျင်း) မြို့တော်ဘက် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ မိဒယ်လ်ကက်စထရိုတို့ ၁၉၆၄-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလမှ မတ်လဆန်းလောက်မှာ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော့်ကို စီးပွားရေးခေါင်းဆောင်နဲ့ ဘဏ်ဘဏ္ဍာဝန်တွေ ပေးအပ်တော့ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တာနဲ့ အဲဒီတာဝန်တွေ ပြန်ပြီးထမ်းဆောင်ရတယ်။

နောက်ပြီး စက်မှုဝန်ကြီးဌာနဘက်ကိုလည်း ပူးတွဲထမ်းဆောင်နေခဲ့ရပြန်တယ်။

နိုင်ငံတကာ ခရီးထွက်ခဲ့တဲ့အခါမှာ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှာ တွေ့မြင်ခဲ့ရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေနဲ့ အခြားသော မိနိုင်းပြည်သူတွေ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် လိုအပ်နေတာ သိရတယ်။

လက်တင်အမေရိကနိုင်ငံတွေမှာ ပြောက်ကျားစစ်တပ် ဖွဲ့စည်းပြီး စစ်ရေးတွေအကြံတွေ ကြွယ်ဝစေချင်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ပြောက်များစစ်ဆင်ရေးဆိုတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုလည်း ရေးသားရန် စိတ်ထဲမှာ ရှိခဲ့တယ်။

တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ရောက်တဲ့အခါ မော်စီတုန်းတို့ ဟိုချီမင်းတို့ဟာ ကျွန်ဖြူနစ်တပ်မတော်ကြီးရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို အားသစ်အင်သစ် ရှိနေကြဆဲ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် (၁၉)ကြိမ်မြောက် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေညီလာခံမှာ “စိဘီအက်စ်” ရုပ်မြင်သံကြားကနေ ကျွန်တော် အမေရိကန်ပြည်သူတွေကို အသိဉာဏ်ပေါက်အောင် ရဲ့ရဲ့တောက်မိန့်ခွန်း ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ မိဒယ်လ်ကက်စထရိုတို့ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံမှာ တွေ့ဆုံခွင့် ရခဲ့ပြီး စိတ်သဘောထားချင်း တူညီတိုက်ဆိုင်တဲ့ တိုက်ပွဲဝင် ညီအစ်ကိုတွေအဖြစ် လေးစားရင်းနှီးခဲ့ကြပါတယ်။

ရေးသားတင်ပြစရာတွေက များလွန်းလို့ အကြောင်းအရာအားလုံးကို အကုန်းသဘောနဲ့ တင်ပြချင်ပါတယ်။ အဲဒါကို စာအုပ်သူများ လေ့လာရင်း သိရှိသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မက္ကဆီကိုနိုင်ငံမှ ကျူးဘားကျွန်းကို တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ဇနီး ဟစ်လ်ဒါနဲ့ ၁၉၅၅-ခုနှစ် မေလမှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြပြီးနောက် ၁၉၅၆-ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ(၂၅)ရက်နေ့မှာပဲ ဖိဒယ်လ်တို့ ညီအစ်ကိုတို့နဲ့ ကျွန်တော် ဂရန်မာရွက်သင်္ဘောလှေကြီးနဲ့ စထွက်ခဲ့ရပါတယ်။

အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီး “ဟစ်လ်ဒါ” ဟာ ကျူးဘားကျွန်းမှာ ရောက်ရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ထံကို စာတွေအများကြီး ရေးခဲ့ပါတယ်။

သူဟာ ပီရူးနိုင်ငံမှ နယ်နှင့်ဒဏ်နဲ့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရပြီးနောက် ကျွန်တော်နဲ့အတူ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံမှာပဲ လက်ထပ်ခဲ့ရသူ တစ်ယောက်ပါ။

အခုဆိုရင် ချစ်ဇနီး ဟစ်လ်ဒါရဲ့ စာလေးတွေကို ကျွန်တော် ဖတ်ရင်းနဲ့ သူ့ကို အရမ်းသတိရနေမိပါတယ်။

နောက် မိခင်နဲ့ ဖခင်နဲ့ မောင်နှမတွေကို ပြန်သတိရနေမိပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ မွေးရပ်နိုင်ငံ အာဂျင်တီးနား၊ အရှေ့မြောက်ဒေသ၊ ပါရာနာမြစ်ကမ်းရဲ့ ရိုစာရီယိုမြို့လေးမှာ ပြောက်ချားစစ်ဆင်ရေး စာအုပ်ကို စပိန်ဘာသာနဲ့ ထုတ်ဝေရန် အကြွေးတင်နေခဲ့ပါတယ်။

ငယ်စဉ်ဘဝက အဖေဟာ စာကောင်းပေမ္မန်တွေကို ဖတ်ရှုစေခဲ့တယ်။ သေနတ်ပစ် ကျင့်လည်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။

စာအုပ်တွေဖတ်လိုက်၊ သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်လိုက်နဲ့ မြို့နို့အေရီမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လည်း မိသားစုတွေအတွက် ဆေးကုသခွင့် မရခဲ့ပါ။

၁၉၅၃-ခုနှစ် မတ်လမှာ ဆရာဝန်ဘွဲ့ရပြီး မြို့နို့အေရီမှ မီးရထားနဲ့ ဘိုလီဗီးယားနိုင်ငံရောက်ပြီး တက်ကြွနေကြတဲ့ လူငယ်လက်ဝဲသမားတွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ပြီး အိမ်ကွေ့ဒေါ၊ ဂြါတီမာလာ၊ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံ၊ ကျူးဘားကျွန်းကို ရောက်ခဲ့တာ ၁၉၅၃-၅၆ ခုနှစ် မတ်လဆန်းသို့ ရောက်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့မိသားစုနဲ့ ချစ်ဇနီး ပီရူးနိုင်ငံသူလေး ဟစ်လ်ဒါတို့ထံမှ စာအစောင်စောင်ကို ဖတ်ရပါတယ်။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိရပါတယ်။

တာဝန်တွေ ပြီးဆုံးတာနဲ့ ဇနီးဟစ်လ်ဒါထံကိုလည်း ပြန်ရန် ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတာ ရှိပါတယ်။ ပီကင်းနိုင်ငံက ဖော်စီတုန်းနဲ့ ဗီယက်နမ်က ဟိုချီမင်းတို့လို သူတို့နိုင်ငံကို ကောင်းစွာ ဦးဆောင်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော် သူတို့နဲ့မတူ ကမ္ဘာအရပ်ရပ် ဖိနှိပ်ပုံပြည်သူတွေအတွက် ကူညီရန် စစ်ရေးအတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝလာစေရန် လက်တင်အမေရိကနိုင်ငံတိုင်းမှာ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရင် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲပေးရန် ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်ကို ဖိဒယ်လ်ကက်စ်ထရီက ပေးအပ်ထားတဲ့ ရာထူးအထောက်အပံ့အကြံအပေးတွေကို မမက်မောတော့ဘဲ စွန့်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတော့တယ်။

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီရာထူးအာဏာတွေဟာ ပြည်သူ
တွေအတွက် လုပ်ဆောင်တယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်အတွက် လုပ်မိရင်
မုန်းတီးမှုတွေ ခံရတတ်တယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကမ္ဘာလူသားတွေ မိနှိုက်နေရတာကို
ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေချင်ဘူး။ ဒီအတွက် စစ်ပွဲကို
ဆင်နွှဲနေရဦးတော့မယ်။



(၁၉)

ပဝ္ဂလင်းရဲဘိုးကျူးသံပီတိလှုံ

ဖီဒယ်လ်က ကျွန်တော့်ကို အကြိမ်ကြိမ် တားမြစ်ပါတယ်။
ရာထူးတွေကိုလည်း လက်မခံဘူး။ သူနဲ့အတူ ကျူးဘားနိုင်ငံ
တိုးတက်ရေးကို လုပ်ဆောင်ပေးရန် တောင်းဆိုပါတယ်။ ဖီဒယ်လ်
ဘယ်လိုပြောပြော ကျွန်တော် လက်မခံခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်ရဲ့ဆန္ဒတွေက မိနှိုက်နေသူတွေကို ကယ်ထုတ်ရန်
ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဖီဒယ်လ်ကို သေချာရှင်းပြပြီး ကျူးဘား
နိုင်ငံကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီနောက်...

၁၉၆၆-ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ(၇)ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်ဟာ
ဗြူနိုအေရီမှ မီးရထားနဲ့ ဘိုလီးဗီးယားနိုင်ငံ၊ နန်ကျူဟွာမြစ်ကမ်း
နံဘေး ယာခင်းပြင်အခြေပြုထားတဲ့ သူပုန်စခန်းမှ လက်နက်ကိုင်
ပြောက်ကျား စစ်ဆင်ရေးကို သင်တန်းပေးရန် တာဝန်ယူဖို့ ခေါ်
ရိုလာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဆရာဝန်ဖြစ်စအချိန် ၁၉၅၃-ခုနှစ်မှာ မြို့အေရီ မှ ဘိုလီးဗီးယားနိုင်ငံကို ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက် လက်ဝဲလူငယ်တွေ နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆွေးနွေးခွင့် ရခဲ့ဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ကော်မြူနစ်(ကွန်မြူနစ်)ဝါဒီတွေ ထဲထဲဝင်ဝင် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။

ကျွေးဘားမှာတုန်းကလို ဘိုလီးဗီးယားနိုင်ငံဘက်မှ ဝင်ရောက်ကျညီ တိုက်ခိုက်ပေးရန် ပြင်ဆင်ခဲ့တယ်။ အနောက်အုပ်စု အရှင်းရှင်စနစ်ကို အထူးဖျက်ဆီး ချော့ဖျန်းပစ်ရန် ဘိုလီးဗီးယားနိုင်ငံ ဖြစ်ကမ်းနံဘေးနားမှာ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်ကို အနောက်နိုင်ငံအုပ်စု (အရှင်းရှင်ဝါဒီ)တွေမှ စောင့်ကြည့်နေကြပြီး၊ ခြေရာဖောက်ချင်းမလှ ဖောက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အာကူင်တီးနားနိုင်ငံမှာ ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးစာအုပ်ကို စီရိန်ဘာသာနဲ့ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မှာ ထုတ်ဝေခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော်စာအုပ်ကို လိုက်ပံ့မဂ္ဂဇင်းကြီးက အထူးတလည် ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တို့နဲ့ တစ်တန်းတစ်စား ချီးကျူးခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော် ဆရာဝန်ပေါက်စဘဝက ခင်မင်ခဲ့တဲ့ လက်ဝဲလူငယ်တွေရဲ့ အကျိုးကို ပြန်ပြုရန် ဖြစ်တယ်။

ဘိုလီးဗီးယားနိုင်ငံမှ လွယ်လွယ်ကူကူ သင်တန်းပေးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အတားအဆီး အခက်အခဲပေါင်းများစွာ၊ အနှောင့်အယှက်တွေကြားမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခခံပြီး ပေးနေရပါတယ်။

ဘိုလီးဗီးယားကျွန်မြူနစ်ပါတီရဲ့ ပထမအတွင်းရေးမှူး မာရီယိုဖွန်ဂျီမှာ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးကို မကြိုက်။ မလိုလားသူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တွေကို ပြောက်ကျားသူပုန်တပ်ထဲသို့ မဝင်ကြစေရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်ခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။

သူ့ရဲ့တားမြစ်ခဲ့မှုကြောင့် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ဝင် အရေအတွက်မှာ လေးဆယ်ကျော်၊ ငါးဆယ်ခန့်သာ အင်အားရှိခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ပြောက်ကျားစခန်းရှိရာ ဒေသတွေမှာ လယ်သမားလူငယ်တွေ အများစုမှာ စာပေမတတ် ထူအ၊ နံ့ထုံလွန်းပါတယ်။

ရှိရင်းခွဲအင်အားများမှာလည်း ယုတ်လျော့ကျဆင်းနေပြီး ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းလာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ဘိုလီးဗီးယားပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေး သင်တန်းတွေ ပေးချိန်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် စွဲကပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပန်းနာရောဂါ ပြန်ထဲခဲ့ပြန်တယ်။

ဘိုလီးဗီးယားမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခခံပြီး ကျညီခဲ့တယ်။ အစစအရာရာကို စိတ်ဓာတ်ကျ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတယ်။

ကျွေးဘားမှာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ ပြောင်းပြန်ပြန်ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဘိုလီးဗီးယားနိုင်ငံ ရောက်ခဲ့မှတော့ လူပြိုလဲတဲ့တိုင်အောင် စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ အလံထူထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မိသားစုနဲ့ ဧနီးမယားတို့ကို ထပ်မံခွဲခွာလာခဲ့ပြီးနောက် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို မှန်မှန်ရေးသားတယ်။ မှတ်စုတွေမှာ တွေ့ကြုံရတဲ့အရာတွေနဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ခံစားချက်တွေကို ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဘိုလီးဗီးယားမှာ နေထိုင်ရတာ အလွမ်းပြေစရာ မှတ်တမ်းမှတ်စု စာအုပ်လေးနဲ့သာ အဖော်လုပ်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

တစ်ချိန်က ကျူဘားလွတ်မြောက်ရေးမှာ ဆိုင်ခွဲခဲ့ရတာတွေကို သတိရလာမိတယ်။ အဲဒီက ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ အခု ဘိုလီးဗီးယားက ဖြစ်ရပ်တွေဟာ ကွာခြားလွန်းလှပါတယ်။ ဘယ်လိုပင် ကွာခြားပေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့ရည်မှန်းချက်ကိုတော့ အကောင်အထည်ဖော်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။



(၂၀)

အနိုင်ယဉ်အဖွဲ့ပေး

ဧပြီလ ၁၀ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ ကမ်းမှ ချုံခိုတိုက်ခိုက်တဲ့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ လက်ချက်နဲ့ ရန်သူတပ်စု တစ်စုမှာ ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့တယ်။ ရန်သူ(၇)ဦး သေဆုံးပြီး (၅)ဦး ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်။ စစ်သား(၂၂)ဦး အဖမ်းခံရတယ်။

ဧပြီလ(၂၅)ရက်နေ့မှာ ရှေ့တန်းကင်းအဖွဲ့မှ ပွန်ဘိုရောက်လာပြီး ရန်သူစစ်သား(၃၀)ခန့် ကျွန်တော်တို့ စခန်းဘက် ချီတက်လာနေတာ သတင်းပို့တယ်။

ကင်းမျှော်စင်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ အန်တိုနီယို ထပ်လာတော့ စစ်သား(၆၀)ခန့် ချီတက်လာရန် စုရုံးနေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းမရောက်သေးခင် လမ်းဘေးတံစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ကြရန် နေရာယူထားကြတယ်။ ရန်သူရှေ့ပြေးတပ်မှ စစ်သားတွေ ရောက်လာပြီး သူတို့ဘေးမှာ ကျာမန်စစ်ခွေးတွေ မာန်တပ်ပိန်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ခွေးတစ်ကောင်ကို ပစ်ချလိုက်ရာ လဲကျပြီး မစ်ရွယ်မှ ခွေးကိုပဲ ပစ်ပြန်ရာ ကျာမန်ခွေးတွေ လဲကျခဲ့တယ်။

ရန်သူမှာ ချုံခိုခံမှုကြောင့် အလန့်တကြား ပြေးလွှားကြတယ်။ ရိုလန်ဒိုကို ကျည်ဆန်ထိသွားပြီးမှ နှမြောတသမီတယ်။

ရန်သူတွေမှာ ရေကြောင်း၊ ကုန်းကြောင်းမှန်သမျှ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ထားပြီးဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့မှာ တောင်ပေါ်ကွိုသာ တပ်ဆုတ်ပြီး လာခဲ့ကြတော့တယ်။

တိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အနုတ်လက္ခဏာ ငြနေပါတယ်။

မေလ(၄)ရက်နေ့မှာ ခြေထောက်ဒဏ်ရာရရှိခဲ့တဲ့ လိုရိုကို စစ်တပ်မှ ဖမ်းဆီးရမိကြောင်း ကြေညာခဲ့တယ်။ လိုရို၏ အစစ်ခံချက်မှ မဆိုးဝါးလှပါ။

မေလ(၅)ရက်နေ့မှာ ကမိမိရိုဂို စစ်ခုံရုံးမှ ဒီဘရေးကို ခြောက်ကျားတပ် စည်းရုံးရေးတာဝန်ခံ (သို့မဟုတ်) ခေါင်းဆောင်အဖြစ် မှတ်ယူစစ်မေးတဲ့သတင်း ထွက်လာတယ်။

မေလ(၈)ရက်နေ့မှာ ရန်သူစစ်သားနှစ်ဦး ဖမ်းဆီးရမိတယ်။ မြစ်နားအထိ ရောက်လာခဲ့တဲ့ ထောက်လှမ်းရေးစစ်သား (၂၇)ဦးနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြတယ်။ ဒုတိယဗိုလ်လိုရိုရိုး ခေါင်းဆောင်တဲ့ ရန်သူစစ်သားတစ်စု ရှေ့သို့ ချီတက်လာရာ သေနတ်ထိမှန်ပြီး နေရာမှာ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားတယ်။ စစ်သားနှစ်ဦးလည်း သေဆုံးသွားတယ်။ ရန်သူဘက်မှ သုံးဦးနဲ့ (၁၀)ဦး အဖမ်းခံရတယ်။

အဖမ်းဆီးခံရသူတွေထဲမှာ ဒဏ်ရာရသူ(၂)ဦး ပါဝင်တယ်။

အမိ(၁) သေနတ်(၇)လက်၊ မော်ဇာသေနတ်(၄)လက်၊ အသုံးအဆောင် ကိရိယာပစ္စည်း၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်များ ဖမ်းဆီးရခဲ့ပါတယ်။

မေလ(၁၀)ရက်မှာ စစ်တပ်ထရပ်ကားနှစ်စီးကို တွေ့ပြီး အလျှင်အမြန်ပင် ချုံခိုတိုက်ပွဲဆင်နွှဲကြရာ ရန်သူတို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်။ ဘက်ဆီမိုဂိုသော ထရပ်ကားကို ကျင်ငယ်ရေခဲ မောင်းလည်း မရခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန်တွင် တောင်ပေါ်တက်ရန်နဲ့ မီးရထားသံလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ရန် ရည်ရွယ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့တက်မှ အနုတ်လက္ခဏာ ပြခြင်းမှာ ဂျီအာကွင်းနဲ့ အဆက်အသွယ် မရခဲ့လို့ ဖြစ်တယ်။ စစ်ရေးအရဆိုရင် ရန်သူတို့ဘက်ကသာ ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ခဲ့တယ်။

တိုက်ပွဲအသစ်(၃)ပွဲ ဆင်နွှဲနိုင်သည်မှာလည်း ပီးစီးရင်းဒါ ဗြို့နယ်နဲ့ ကာရင်ဂွါရင်ဒါဗြို့နယ်အတွင်းကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်ခြင်းမှာလည်း စစ်ရေးအရ အောင်မြင်ခဲ့တယ်။

ဆက်သွယ်မှုတွေ ပြတ်တောက်နေသဖြင့် လူအင်အား(၂၅)ယောက်သာ ရှိနေတယ်။ တောင်သူလယ်သမားတွေမှာလည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို မယုံကြည်၊ ကြောက်ရွံ့မှုမရှိဘဲ ချိုးမြှောက်နေကြလည်း ပူးပေါင်းပါဝင်ခြင်း လုံးဝမရှိကြတော့ပါ။

ကိုလံမှ တစ်ဆင့်ပါတီမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းလှုပ်ရှားရန် လမ်းခင်းကြိုဆိုတယ်။ သူတို့ရဲ့ စိတ်ရင်းအတိုင်း ယုံကြည်လိုက်တယ်။ ဒီအရေးအမှုကို ပုံကြီးချဲ့လာတာလည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် စစ်ပွဲ(၁၀)ပွဲ နိုင်ခဲ့သလို ပိုပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

ပြောက်ကျားတွေရဲ့စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာရင်ကျက်လာခဲ့ရာ အတိုင်းသာ ရှေ့ဆက်ပြီး အောင်မြင်မှုဖမ်းတိုင် ဆွတ်ခူးနိုင်မှာ ဝါတယ်။

စစ်တပ်မှာ ဖိုရီဖရဲန့် နည်းပညာ ညံ့ဖျင်းတာတွေ တိုးတက် ခဲ့ပါတယ်။ လိုဂိုတစ်ယောက်ဘိုလ်းဗီးယားတပ်အတွင်းမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားတဲ့သံတင်း ဖြစ်တယ်။

မာဆီကျူရီနယ်မြေမှာ ကျွန်တော်တို့ ပြောရုံကားတပ်ဖွဲ့ တွေကို လက်သင့်ခံခဲ့တဲ့ တောင်သူလယ်သမားအားလုံး ဖမ်းဆီးခံ ရတာကို စစ်တပ်မှ ကြေညာခဲ့တယ်။

ဇွန်လ(၂၆)ရက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကံမကောင်း အကြောင်း မလှတဲ့နေ့ဖြစ်တယ်။ ဖလိုရီပါမြို့ကိုသွားရာ လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ နေရာယူထားခဲ့ကြတဲ့ ချုံခိုတိုက်ခိုက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို အစားထိုး ပြီး လဲလှယ်ရန် ရဲဘော်ငါးဦးကို လွတ်လိုက်ရာ ထိုနေရာမှ သေနတ် သံကြားရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြင်းတွေစီးပြီး အလျက်အမြန်သွားကြည့်ခဲ့ကြ ရာ သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှ ရဲဘော်လေးဦး လဲကျ သေဆုံးနေတယ်။ လက်နက်တွေကို မကောက်ဘဲ ညအချိန်ရောက်မှသာ ကောက်ကြ ရန် ဖြစ်တယ်။

မစ်ရွယ်မှ သူ့ရဲဘယ်ဘက်မှ သစ်ကိုင်းငယ် လှုပ်ရှားကျိုး ကျသံ ကြားရကြောင်း ရဲဘော်တစ်ဦးနဲ့ သတင်းပို့တယ်။

အန်တီနီပိုနို ပေချိုတို့ ထိုနေရာကို ထွက်သွားပြီး မကြာခင် ပစ်ခတ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ကျွန်တော် တပ်ကိုပြန် ခုတ်ကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ဒဏ်ရာရသူ ရဲဘော်နှစ်ယောက်ကြောင့် နေထိုင်နေခဲ့ရတယ်။ ထူးမားမှာ ဗိုက်နေရာကို ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်။ အရေးကြီး ခွဲစိတ်ရန် အိမ်ကြီးရှိရာဘက် သယ်ဆောင်သွားကြတယ်။

ထူးမား အသည်းတွေ ကြေမှုသွားခဲ့တယ်။ ခွဲစိတ်နေစဉ် မှာ သေဆုံး သွားလို့ ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ တပ်ဖွဲ့မှ ခရိုင်နှစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးရမိတယ်။ သူတို့ထံမှာ ရှိသော ပစ္စည်းမှန်သမျှကို ယူလိုက်ပြီး အတွင်းခံဘောင်းဘီတို့နဲ့ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။

ဇွန်လ(၃၀)ရက်နေ့မှာ အမြင့်ပေ ၁၆၀၀ မီတာမှာ နေထိုင် ကြတဲ့ ဒွန်လူကပ်အိမ်မှာ စတည်းချကြတယ်။ ဒီဘုရားရဲ့ ကြေညာ ချက်တွေမှာ အပိုတွေပါနေတယ်။ သတ္တုတွင်းအလုပ်သမားတွေ ပုန်ကန်ထကြွမှုများကျွန်တော်က ဦးဆောင်နေတယ်လို့ သွေးထိုးတာ လည်းပါတယ်။

တိုက်ပွဲငယ်နှစ်ပွဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး အင်အားလျော့နည်းပြီး ကျိုးအာကွင်းနဲ့လည်း အဆက်အသွယ် မရသေးတော့ ထူးမြားမှုတွေ မရှိသေးပါ။

ကျွန်တော်တို့ လူအင်အား အရမ်းနည်းတယ်။ တောင်သူ လယ်သမားတွေ ပူပေါင်းမှု မရှိကြ။ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သတင်း တွေ ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာပြီး ကျွန်တော့်မှာမည် ကြီးသထက် ကြီးလာ ခဲ့တော့တယ်။

ပါတီနဲ့ ဆက်သွယ်လို့ မရတော့ ပေါ်လီနိုမှတစ်ဆင့် ဆက် သွယ်မှု ရယူရန် ကြိုးစားကြည့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

ပြောက်ကျားလှုပ်ရှားမှုသတင်းတွေကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အများတကာမှ သိလာကြတယ်။ အစိုးရဘက်မှ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရင်း အကောင်းအဆိုး တစ်ခုခုသာ ဖြစ်မှာသေချာတယ်လို့ မြေပြောက်ကျားတွေ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာနေဆဲဖြစ်ပြီး တိုက်ခိုက်

မှာ ကျွားဘားရဲဘော်တွေ စံပြုဖြစ်လာတယ်။ ဘိုလီးမီးယားရဲဘော် တို့မှာ ကျွားဘားရဲဘော်တို့ကို မမိတာ တွေ့ရတယ်။

စစ်တပ်ရဲ့ စစ်ရေးလုပ်ဆောင်မှုတွေ ညံ့ဖျင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ သူတို့မှာ တောင်သူလယ်သမားတွေကို ချဉ်းကပ်စည်းရုံးမှု အား ပိုမိုကောင်းကြတယ်။

စစ်တပ်မှ ခြိမ်းခြောက်တာ၊ လိမ်ညာတာ၊ အတင်းအကြပ် ဖိအားပေးတဲ့အတွက် သတင်းပေးသမားတွေအဖြစ် ပြောင်းလွဲ ကုန်ကြတယ်။

သတ္တုတွင်းတွေမှာ ဆန္ဒပြခဲ့တာတွေကြောင့် တိုင်းပြည်ကို မီးမောင်းထိုးပြလိုက်သလို ကြွေးကြော်သံတွေ ပျံ့နှံ့ပြီး ကျွန်တော် တို့အတွက် လမ်းရှင်းပြီးသား ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ လာဗက်ဇမြို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ရရန် စစ် အသုံးအဆောင် ဆေးဝါးတွေ ပြန်လည်ဖြည့်တင်းရေးနဲ့ မြို့ပေါ်မှ လူ(၅၀) (၁၀၀)အထိ ပူးပေါင်းတိုက်ပွဲဝင်လာစေရန် စိတ်ကူးနေ မိတယ်။

ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်မှာ သမ္မတဘာဂရီပန်တော့စ်မှ ပြောက် ကျားသူပုန်တွေကို နာရီအနည်းငယ်အတွင်း ချော့နှုန်းပစ်တော့မယ် လို့ စင်တီယာစစ်ဆင်ရေးဆင်နွှဲမယ့် သတင်းတွေကို ရုပ်မြင်သံကြား၊ ရေဒီယိုတို့က ကြေညာသွားတယ်။

ဇူလိုင်လ ၂၀ ရက်မှာ ကျွန်တော်တို့မှာ ဖလိုရီဒါမြို့ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ ရုံးခိုတိုက်ခိုက်ကြရင်း စစ်တပ်ဘက်မှ လူသုံးဦး သေဆုံးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဖလိုရီဒါမြို့ကို တိုက်ခိုက်ရင်း သွား

ခဲ့ကြတာ ရက်တွေ အတော်များလာတယ်။ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံး လာတယ်။

ဇူလိုင်လ ၃၀ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ယမ်းနာရင်ကျပ်ဝေဒ နှာ ပြန်ပြီး ထလာတော့ အရမ်းခံစားခဲ့ရတယ်။ မိုဂိုမှာ ကင်းတာဝန် လဲယူရန် မစ်ရွယ်နဲ့အတူ လာသမျှလူတွေ ဖမ်းဆီးရန် ထွက်သွား တယ်။ မကြာခင် သေနတ်သံတွေ ကြားရပြီး ဒဏ်ရာရခဲ့တဲ့ စစ် သားတစ်ဦးထံက အမ်-၁ တစ်လက်နဲ့ ကျည်ကပ်ထည့် ခါးပတ် ကိုယူပြီး မစ်ရွယ်ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ မိုဂိုမြို့မှာ စစ်သား ၁၅၀ အင်အားရှိနေပြီး ၂၅ ဦးမှာ အော့ဘိုမြို့ဘက် ချီတက်သွားတာ သတင်းရခဲ့တယ်။

ရန်သူတွေထံမှ သိမ်းဆည်းမိခဲ့တဲ့ ပုဆိန်တစ်လက်၊ မော် တာတစ်လက်တို့ဖြစ်တယ်။ ပစ္စည်းတွေ တင်ထားတဲ့ မြင်းနက်ကြီး တစ်ကောင် မျောက်ဆုံးခဲ့တယ်။ စစ်သားတွေ ပစ်ခတ်နေတဲ့ကြား ကပင် မြစ်ကံမြတ်ကူးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်တယ်။

မိုဂိုကိုရှိ လူအားလုံးကို ဖမ်းဆီးသွားရာ လာပက်စ်မြို့ကို ရောက်နေကြောင်း သတင်းရခဲ့တယ်။ ရဲဘော်တွေကို ကျွန်တော် တပ်လှန်ပြီး ပွန်ဘိုနဲ့အတူ ရန်သူတွေ ပစ်ခတ်နေသည့်ကြားမှပင် ဖောက်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မတ်စောက်တဲ့ တောတောင်လျှိုမြောင်တွေ ရှိရာဘက် ဆုတ်ခွာရန် မစ်ရွယ်ကို၊ ကိုးကိုနဲ့ ဂျူရီတိုယိုတို့ကို ဦးဆောင်စေပြီး ဆုတ်ခွာခိုင်းတယ်။

ကျွန်တော်မှာ မြင်းနဲ့ ကာဆီးပြီး လိုက်ပါလာတယ်။ ရဲဘော် တချို့မှာ ဆုတ်ခွာတာကို ကာကွယ်ပစ်ပေးရင်း ကျန်နေခဲ့တယ်။

ရောင်လဲ ကျဆုံးခဲ့ပြီး ရိုကာဒိုနဲ့ မေမျိုးတို့ ဒဏ်ရာရတွေ ရသွားခဲ့တယ်။ သူတို့တွေမှာ မြေကွက်လယ် လှည့်သတ်ကွင်းကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရင်း အပစ်ခံထိသွားတာပါ။ ဒဏ်ရာရသူတွေကိုလည်း ဆုတ်ခွာတော့ အချိန်ကြာကြတယ်။ အာဘန်နိုမှာ အဖွဲ့ရဲ့ ရဲဘော် တွေနဲ့ ပေါင်းမိသွားတယ်။ သစ်တောကိုဖြတ် မြစ်တစ်ချောင်းအနီး မှာ ပေါင်းဆုံမိကြတယ်။

ဘီကာဒိုမှာ ပြင်းထန်တဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ ကျဆုံးသွားလို့ ကောင်း စွာပဲ မြှုပ်နှံပေးလိုက်တယ်။

ညဂုလ်လကိုပင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်တယ်။ သတင်းတွေ ကြေညာရာမှာ ဘိုလီဇီးယား သမ္မတက ခြောက်ကျား သူပုန်တွေ ကျဆုံးနေကြောင်းနဲ့ လိုအပ်ရင် ကျူးဘားနိုင်ငံကိုလည်း ပင်ရောက်စွက်ဖက်မယ်လို့ ရေဒီယိုမှ ကြေညာတယ်။

မွန်တီး၊ ရှုဆိုးသေအနီးမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာ ဖြောက်ကွဲ တပ်ဖွဲ့မှ ရဲဘော်နှစ်ဦးကို လက်ရဖမ်းဆီးမိတာ ကြေညာတယ်။ သူတို့မှာ ဂျိုအာကွင်းအဖွဲ့မှ ဖြစ်နေတယ်။ ဆူယုလကတိုမြစ်အနီးမှာ တိုက်ပွဲတွေ ထပ်မံဖြစ်လည်း ထိခိုက်မိမှ မရှိဘူးလို့ ကြေညာသွား တယ်။

စက်တင်ဘာ(၆)ရက်နေ့မှာ ဘီနန်နိုရဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်တော့ ရသမျှသစ်သီးသစ်နံ့တွေနဲ့ ရောချက်ထားတဲ့ ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေ၊ သွေးသီးက ချက်လုပ်ထားတဲ့ အရက်သေရည်ကို သကြားရောပြီး နံနက်စာအဖြစ် စားသုံးကြတယ်။ (၁၂)မှာရီမှာ ချုံခြံစောင့်ဆိုင်း နေတာကို ရပ်ဆိုင်းရန် အာဆန်နိုကို သွားပြီး အကြောင်းကြား ခိုင်းလိုက်တယ်။

မကြာမီ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရပြီး နေရာအသင့်ယူ ကြတယ်။ အာဆန်နိုမှာ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာပြီးနောက် သူ့မှာ ဂျာမန်ခွေးတွေ ပါဝင်တဲ့ ကင်းလှည့်အဖွဲ့နဲ့ ထိပ်တိုက်ရင် ဆိုင်တိုးမိတာကို ပြောတယ်။

အခြားတစ်ဖက်မှာ စစ်သား(၉)ဦးရှိလို့ သူတို့တွေ လှုပ် ရှားလာတယ်။ မစ်ရွယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ထံကို ပြန်လာပြီး နားသုံး ကောင်၊ လားသုံးကောင်နဲ့အတူ တပ်ကိုဆုတ်ခွာကြတယ်။

ယခင်စခန်း ကိုလိုမီတ(၇) အရပ်မှာ စခန်းချလိုက်တယ်။ ဒီနေ့ အမဲသားဟင်းကို စားသုံးကြတယ်။ စခန်းချခဲ့ရာဘက်ကို သေနတ်၊ စက်သေနတ်သံတွေ အဆက်မပြတ် ကြားနေတာကို နောက်တန်းကင်းအဖွဲ့က သတင်းပို့တယ်။

စက်တင်ဘာ(၇)ရက်နေ့မှာတော့ ရေဒီယိုက ကြေညာချက် မှာ ဖြောက်ကွားတပ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်သူမှ ကျွန်တော် ဖြစ်တယ်လို့ ပြောနေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုသတင်းကို ထပ်ခါတလဲလဲ ကြေညာနေ လို့ ကြားနေရတယ်။ ကျွန်တော် ဒီနေရာ ဒီဒေသ(ဘိုလီဇီးယား) နိုင်ငံမှာရှိနေတာကို အားလုံးသိကုန်ကြပြီဖြစ်တယ်။

အရင်းရှင်တွေကို တိုက်ထုတ်တော်လှန်မယ့် ကျွန်တော်ကို သူတို့ကြောက်နေ လန့်နေတာ အမှန်ပါ။ ကျူးဘားအရေးမှာလည်း ကျွန်တော်ကို လူသိများခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ကျူးဘားအစိုးရဂိုဏ်းမှာ ရာထူးကြီးကြီးနဲ့ သုံးလလောက် တာဝန်ယူခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန် တော် ပျောက်သွားတဲ့သတင်းတွေကို ဆက်တိုက် ကြားရတယ်။ အနောက်အုပ်စုတွေကလည်း (အရင်းရှင်ဝါဒ)တွေလည်း

ဒီသတင်းကို အထူးစိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။

ကျွန်တော့်ဇာတ် အာရှင်တီးများနိုင်ငံကို ပြန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ မိဘတွေ၊ ဇနီးနဲ့တွေ့ဆုံပြီး ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးအတွက် စာအုပ် ကို ရေးသားတော့တယ်။

ကျွန်တော် ပျောက်သွားပြီး အခုဘိုလီးဗီးယားနိုင်ငံမှာ ပြန် ပေါ်လာတဲ့ သတင်းကို သူတို့တွေ သိကြပြီးဖြစ်တယ်။ ကျွဲဘား ခေါင်းဆောင်တွေထဲမှာ ဒီဒယ်လ်ကက်ထဲရိုထက်ပင် ကျွန်တော့် ကို ကြောက်စရာကောင်းသူလို့ သဘ်မှတ်ပေးခဲ့ကြဖူးတယ်။

အနောက်နိုင်ငံအုပ်စုတွေ ကနူးကနီးတောင်းဖောက် အသည်း အသန် မြေလှန်ရှာဖွေရာ မလိုတော့ဘဲ ကျွန်တော် ပြောက်ကျား စစ်ဆင်ရေးပါရဂူကို ဘိုလီးဗီးယားနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ မှတ်စုစာအုပ်တွေနဲ့ ဝင်ကူညီတိုက်ခိုက်နေတာ သိကြပြီးဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ရှိရာ ဘိုလီးဗီးယားဘက်ဆီကို အနောက်အုပ်စုအရင်းရှင် တွေဟာ ပျာယာခတ်နေကြပြီ ဖြစ်တော့မှာပါ။



(၂၅)

ချေကိုအင်္ဂါရှိသည်အုဇွေ-၅၀၀၀၀

စက်တင်ဘာ(၈)ရက် ရောက်ခဲ့ပြီ။ ရုဒယ်လ်ဆား ရေဒီယိုမှ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးဖြစ်သူ တာနီယာ အမျိုးသမီးလေး၏ အလောင်းကို ရိုပိုဂရုဒီမြစ်ကမ်းဘေးမှာ တွေ့ရှိခဲ့တာကို ကြေညာ နေတယ်။

ထိုသတင်းမှာ မမှန်နိုင်ပါ။ နီဂရိုးဆရာဝန်နဲ့ ပတ်သက်သော သတင်း မှန်ခဲ့ပေမယ့် သူမရုပ်အလောင်းကို ဆာတာကရုမြို့သို့ သယ်ဆောင်သွားခဲ့တယ်။ အော်လတ်ပလန်နီ အသံလွှင့်ချက်အရ သမ္မတ အာနီယန်တော့စ်၏ ရှေ့မှောက်မှာပဲ တာနီယာရဲ့ ရုပ်ကလာပ် ကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြောင်း ရေဒီယိုမှ ကြေညာတယ်။

သူတို့တွေ လုပ်ကြံသတင်းတွေ မမှန်ကန်ခြင်းမှာလည်း ကျွန်တော် ကျဆုံးသွားပြီလို့ လုပ်ကြံကြေညာသတင်းလွှင့်ပြီးဝါဒ ပြန်ချိမှတော့ လုပ်ဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။

စက်တင်ဘာလ(၁)ရက် ရောက်ပြန်တော့ ကျွန်တော်အဖေ အသေဖြစ်စေ၊ အရှင်ဖြစ်စေ ဖမ်းဆီးရမိနိုင်ခဲ့လျှင် ဘိုလီးဗီးယား

ဒေါ်လာ ၅၀၀၀၀ (အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၄၂၀၀၀) ဆုကြေးငွေအဖြစ် ပေးအပ်မယ့်အကြောင်း ညှိနှိုင်းတွင် ရေဒီယိုမှ ကြေညာပြန်တယ်။

နောက် ကျွန်တော်ရဲ့ဓာတ်ပုံပါတဲ့ "အလိုရှိသည် ဆုငွေ ဒေါ်လာ ၅၀၀၀၀ ဆိုတဲ့ စာရွက်တွေကို နယ်မြေဒေသအားလုံးသံ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေ ဖြန့်ကြဲခဲ့ကြတယ်။

ဒါတွေဟာ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးမှန်း ကျွန်တော် သဘော ပေါက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘော်တွေမှာလည်း သူတို့နိုင်ငံ အတွက် ဝင်ရောက်ကူညီပေးပြီး အနစ်နာခံနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သနားနေကြတယ်။

ဘိုလီးဗီးယားနယ်မြေ (ကျွန်တော်ရှိရာဘက်)တွေမှာ လေ ယာဉ်ပျံတွေနဲ့ ဓာတ်ပုံပါ အလိုရှိဆုငွေထုတ်ထားတဲ့ စာရွက်တွေ ပလူပျံနေအောင် ကြံဖြန့်နေပါတယ်။

စက်တင်ဘာလ(၁၉)ရက်နေ့မှာ တောင်သူလယ်သမားတွေ နဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို လိုက်လံရှာဖွေ စုစည်းနေရလို့ နေအတန်ဖြင့် မှသာ ထွက်ခွာနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော့်တပ်မှ လူတွေကို စကား အနည်းငယ်ပြောပြီး အကူညီသားတပ်ဖွဲ့ကြီးအတူ ထွက်ခွာခဲ့တယ်။

မိုဂိုက ရှေ့ဆောင်ပြီး ချီတက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ နှေး ကွေးစွာ ချီတက်နေကြတယ်။ မြစ်အနီးရပ်နားကြရန် သတိပေးထား တဲ့နေရာအရောက်မှာ သတင်းတစ်ရပ် ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်မှ ရှေ့ပြေးကင်းအဖွဲ့မှ (လူ)ဦးကို ထပ်မံဖမ်းဆီးထားရ ကြောင်းနဲ့ နှစ်လီတာအက္ခာမှာရှိ ကြိစိုက်ခင်းဘက်ကို ရောက်သွား နိုင်တာကို သိရတယ်။

ကျွန်တော်တို့မှာ စီတာ ၁၀၀၀ ခန့်ဖြင့်သော တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီး လူစီယာနို၏ နားမြဲကို (၄)နာရီလောက်သာ ချီတက်ရန် ရှိနေတယ်။

ကျွန်တော်တို့တွေ ဝက်သားဟင်းတွေနဲ့ ညစာစားကြပြီး အချို့ကြိုက်နှစ်သက်သူတွေကို သကြားလုံး သကြားခဲတွေ ဝေ ပေးလိုက်တယ်။ လိုယိုလာရဲ့ အမှုကို ရေဒီယိုမှ အကြိမ်ကြိမ် ကြေညာနေတယ်။

ကျောင်းဆရာတို့၏ သပိတ်တိုက်ပွဲမှာလည်း အချို့အဟုန် အပြည့်အဝနဲ့ ဆင်နွဲနေတယ်။

သက်ဆိုင်ရာမှ ဖမ်းဆီးတာကို ခံရတဲ့ ဟီဂျေရပ်စ် ဆိုသူ အမှုထမ်းခံတဲ့ ကျောင်းမှ အထက်တန်းကျောင်းသားတွေမှာ အစာ အငတ်ခံ သပိတ်တိုက်ပွဲ ဆင်နွဲနေကြတယ်။

ရေနဲ့လုပ်ငန်းတစ်စု ဖွဲ့စည်းလာခဲ့ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရေနဲ့လုပ်ငန်းသားတွေ မကျေမနပ်နဲ့ သပိတ်မှောက်ကြရန် ဦးပြင်း နေတယ်။ ယခုလို အချိန်ကောင်းမှာ ကျွန်တော်လည်း စာရေး ကောင်းတုန်း မင်ကုန်တဲ့ အဖြစ်မျိုး ရင်ဆိုင်နေရတယ်။

စက်တင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့မှာ နံနက်ခင်း အနီးအပါးကို စစ်သားတစ်စု တက်သွားတာကို နေရောင်ခြည်ကြားမှ တွေ့လိုက် ရတယ်။

နေ့ခင်းမှာ သေနတ်သံတွေ မကြာခဏ ကြားရပြီး မော်တာ ကူညီတွေ ကျရောက်ပေါက်ကွဲသံတွေလည်း ကြားရတယ်။ နောက် အော်ဟစ်သံတွေနဲ့အတူ သေနတ်သံအချို့ ကြားတယ်။ ကမ်းခြေသို့ လီယွန်တို့ နှစ်ဦး အဖမ်းခံရခြင်း မရှိသေးတာ သေချာရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကိုးကို ကျဆုံးသွားခဲ့လို့ ကြေညာခဲ့ရတယ်။ ဂါလင်ဒိုတပ်ခွဲနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြရာ ရေဒီယိုမှ အလောင်းသုံးလောင်း ချွန်ရစ်ကာ ဆုတ်ခွာခဲ့ရကြောင်း ကြေညာသွားခဲ့တယ်။

မစ်ရွယ်နဲ့ ဂျူလီယိုတို့မှာ အလွန်ပြောင်မြောက်တဲ့တိုက်ပွဲဝင် ရဲဘော်တွေဖြစ်တာ ကျွန်တော် ချီးကျူးပါတယ်။

စက်တင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့မှာ ချီလီနိုင်ငံရှိ ဘာလာဆီဒါ ရေဒီယိုမှ စစ်တပ်ထိပ်ပိုင်းမှ ရရှိတဲ့ သတင်းတွေကို ကိုးကားပြီး ဓမ္မဋ္ဌေးဗားရားမှာ တောတောင်ထူထပ်တဲ့ လျှို့မြောင်တစ်ခုအတွင်းမှာ ပိတ်မိထားကြောင်း ကြေညာသွားတယ်။

ဘိုလီးဗီးယားရေဒီယိုမှ တုံ့လိုက်တာလေ လုပ်နေတယ်။ ဒီသတင်းတွေ သိရတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော်တို့တို့ သစ္စာဖောက်နေမှန်းနဲ့ သတင်းတွေမှာ အလွန်တိကျ မှန်ကန်လွန်းနေတယ်။

စစ်တပ်မှာ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲခြင်းတွေကို ပြုလုပ်နေကြတယ်။ မွန်းတည့်ချိန်မှာ စစ်သား(၄၀)ကျော်မှာ အဖွဲ့လိုက် ချီတက်သွားကြတယ်။ အင်တီးနဲ့ ဝီလီတို့ ရောက်လာကြတယ်။ ဘီနီနီကျွန်းမှာရေးမကောင်းနေသော်လည်း အယ်လ်မယ်ဒီကိုမှာ ကောင်းစွာ မကျန်းမာသေးပါ။

ရန်သူတွေရဲ့ ချုံခိုတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မစ်ရွယ်နဲ့ ကိုးကိုနဲ့ ဂျူလီတို့ ကျဆုံးသွားလို့ အားလုံး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

လီယွန် ပျောက်ဆုံးပြီး ကျွန်တော်တို့ ဦးရိမ်စရာ အခြေအနေကို ရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို ဆင်နွဲ့ရာ စစ်သားတစ်ဦးနဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ကို သတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ စစ်သား

တစ်ဦး ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်။ အာဆန်ခိုနဲ့ ရန်သူကင်းလှည့်စစ်သားတွေ အငြိမ်းလွန် ပစ်ခတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လားတစ်ကောင်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ကြတယ်။

တောင်သူလယ်သမားတွေက ကျွန်တော်တို့ကို အကူအညီမပေးကြတော့ပါ။ ရန်သူ၏သတင်းပေးအဖြစ်သာ ဆောင်ရွက်ကြတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့မှာ အင်အားနည်းပါးနေပြီး အဆက်အသွယ်တွေ ပြတ်တောက်သွားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်လည်း လာဖက်ရိမြို့မှ အကူအညီကို အရမ်းလိုအပ်နေပြီး ငိုရိမ်စိတ်က ကြီးမားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အနားမှာရှိတဲ့ ဝီလီမှာလည်း ထွက်ပြေးချင်သောစိတ်တွေ ဖြစ်နေပုံရတယ်။ သူ့ဖျတ်လုံးတွေမှာ မရိုးသားတဲ့ပုံစံ ပေါက်နေလို့ သူ့ကို ကျွန်တော် သိပ်ပြီး စိတ်မချနိုင် ဖြစ်မိပါတယ်။



(၂၂)

ကျွန်တော်တို့ဒဲ့တပ်မတော်(၄)

ကျွန်တော် အမြဲပြောနေတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တော်လှန်ရေးလုပ်ရတာကို အလွန်ပျော်စရာ နေ့နပ်ပေါ့ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲများ ဆင်နွဲရန် စချိုးထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အောက်တိုဘာလ(၁)ရက်နေ့မှာ တောအုပ်တစ်ခုမှာ စခန်းချလိုက်ကြတယ်။ ထိုနေရာကို ရွှေးဇွယ်ရတာဟာ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာရန်အတွက် လွယ်ကူနေပြီး စစ်တပ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေအားလုံး မြင်တွေ့ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ထပ်မံပြီး တစ်ရက်ခန့် ပုန်းခိုရာ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

ပေချိုး၊ နာဘို၊ ဒါရီပုဒိုးနဲ့ အူတက်တို့မှာ သောက်ရေရှာဖွေရန် ထွက်သွားကြတယ်။ သူတို့မှာ (၂၁)နာရီလုံးလုံး အချိန်ကြာမှ ပြန်လာတယ်။ သူတို့ပြန်လာတော့ ဆီကြော်မှန်၊ နေလှန်းထားတဲ့ အသားခြောက်တွေ ပါလာတယ်။

အဲဒါတွေကို ခွဲစေစားသောက်ကြသဖြင့် ဆာလောင်ခြင်းကို သက်သာသွားစေပါတယ်။

အောက်တိုဘာလ(၄)ရက်နေ့မှာ စစ်တပ်တွေရဲ့ တပ်မ(၄) မှာ ရှေ့တန်းကွပ်ကဲရေးမှူးရုံးကို လာဝုန်နီလာမြို့မှ ပါဒီလီမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်တာကို ရေဒီယိုမှ ကြေညာသွားတယ်။ သူတို့မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့တွေ ထွက်မပြေးနိုင်ရန် ဝိတ်ဆို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

တပ်မတော်(၄)လက်အောက်ရှိ စစ်တပ်မှ ကျွန်တော်ကို ဖမ်းဆီးပြီး ကမ်းမိရီမြို့မှာ တပ်မ(၄)က ဖမ်းမိသော် ဆန်တာကရမြို့မှာ ခုံရုံးတင် စစ်ဆေးကြမယ်လို့ ဝေဖန်ချက်အခန်းတွေမှာ ကြေညာသွားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်တဲ့နေရာမှာ အမြင့် ၁၆၅၀ မီတာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အောက်တိုဘာလ(၅)ရက်နေ့မှာ ချီတက်ခဲ့ရတဲ့ ခရီးမှာ ခက်ခဲပန်းကြဲတယ်။ ၅း၁၅ နာရီအချိန်မှာ ကျွဲနွားတွေ အသုံးပြုရာလမ်းမှ လွဲဖယ်ပြီး သစ်သိပ်မရှိတဲ့ တောမြိုင်တစ်ခုအတွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

ဘီနစ်ဒိုနဲ့ ပေချိုးတို့မှာ ရေရှာဖွေကြပြီ။ အိမ်တစ်လုံးအတွင်းမှာ စစ်သားရှိနေတဲ့အတွက် အက်ခတ်ကြရာ အားလုံးပေါင်း စစ်သား(၆)ယောက်ဖြစ်ပြီး လာရောက် နားခိုနေကြခြင်း ဖြစ်တယ်။ ရေမရလို့ အားအင်ကုန်ခန်းနေကြတယ်။ သို့သော်လည်း တောအုပ်အတွင်းကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီကိစ္စမှာ မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရဲဘော်သုံးယောက်(၃)ဦးကို ကမ်းမိရီမြို့ကို လွှဲပြောင်းပို့ဆောင်သွားကြောင်း ရေဒီယိုမှ ထုတ်လွှင့်သွားတယ်။ ကျွန်တော်

တို့အဖို့ အမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ မိတာ ၂၀၀၀ အထက်မှာ ရောက်ရှိနေပါတယ်။

အောက်တိုဘာလ(၆)ရက်နေ့မှာ အနီးအပါးရှိ အိမ်တစ်လုံးနဲ့ လျှို့ဝှက်အောက်ခြေမှာ ချောင်းငယ်လေး စီးဆင်းနေတာ သိရှိရတယ်။

ထိုနေရာကိုသွားပြီး အမောပြေ ရေသောက်ရင်း ဟင်းထွေချက်ပြုတ်စားတယ်။ အနီးအပါး စူးစမ်းလေ့လာရာ လူထူထပ်တာကို စိတ်မအေးနိုင်။ စိတ်မချနိုင်ဖြစ်ကာ အသံမကြားအောင် ငြိတ်မှိတ် အိပ်စက်ခဲ့တယ်။ လာကရုဒအားသတင်းစာမှ သုံးပန်းတွေနဲ့ တွေ့ဆုံစစ်ဆေး မေးမြန်းခဲ့တာ သတင်းရရှိတယ်။

အာသန်နီမှာ အနည်းငယ် တည်ငြိမ်မှုရှိတယ်။ ချီလီရေဒီယိုက ဆင်ဆာလုပ်ထားတဲ့ သတင်းတစ်ရပ် ကြေညာတယ်။ ကွန်တော်ဘိုကို လိုက်လံရှာဖွေနေတဲ့ စစ်သားအရေအတွက်မှာ (၁၈၀၀) ခန့်ရှိ ရှိနေတယ်။ ကွန်တော်ဘိုမှာ အမြင့်(၁၇၅၀)မီတာအကွာ ဇန်နယ်မြေအတွင်း တောင်ထိပ်မှာ ရောက်နေကြတယ်။

အောက်တိုဘာ(၇)ရက် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြတာ ယနေ့တိုင်(၁၁)လတိတိ ပြည့်ခဲ့ပြီ။ တောင်သူလယ်သမား တိရစ္ဆာန်ထိန်းကျောင်းပေးသူတွေနဲ့ ပြသနာမပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါ။

နေ့လယ်(၁၂)နာရီမှာ ဆိတ်ကျောင်းသူ အသွားအိုတစ်ယောက် ကွန်တော်ဘို စခန်းချရာ လျှို့ဝှက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။

သူ့ကိုမေးမြန်းကြရာ အဘွားကြီးမှာ မြို့သို့ မရောက်တာကြောင့်နေပြီဟု ပြောခဲ့တယ်။ သူ့မှာ စစ်တပ်နဲ့ ပတ်သက်သော

လွှပ်ရှားမှ သတင်းတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် အစစ်ခံခြင်း မပြုဘဲ လမ်းခရီးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို ပြောကြားနိုင်ခဲ့တယ်။ အင်ဗား၊ အေဇိုက်စတိုနဲ့ ပေဘာလီကိုတို့မှာ အဘွားအိမ်ကို လိုက်သွားခဲ့ကြပါတယ်။

အဘွားထံတွင် သမီးနှစ်ယောက်ရှိရာ တစ်ယောက်သောသူမှာ ခြေလက်မသန်ခွမ်း ဖြစ်နေပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ ပုကွကွဖြစ်နေကြတာ တွေ့ရှိရတယ်။

ရဲဘော်တို့မှာ လျှို့ဝှက်အတွင်း ရဲဘော်တစ်သိုက်တွေ့ရှိခဲ့တာကို မည်သူ့ကိုမှ မြန်မပြောရန် ပီဆို(၅၀)ပေးပြီး နှုတ်ပိတ်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။

လကုန်ရက်မှာ ကွန်တော်ဘို (၁၇)ဦး စတင်ခေါ်ယူကြတယ်။ ပင်ယန်းလွန်းသဖြင့် သတိလက်လွတ်နဲ့ စခန်းချရာ နေရာတွေမှာ ခြေရာလက်ရာတွေ မဖျက်ပစ်ခဲ့ကြပါ။

ဦးဆန်းပိတ်ဆိုတာ နေ့ရတဲ့ (၃၇)ဦး လွတ်မြောက်မသွားစေရန်အတွက် ဆာရာနိုယံဖြူကို စစ်သားတပ်မှ ပို့လွှတ်ထားတဲ့ သတင်းဆန်းကို ရေဒီယိုက ကြေညာတယ်။

ကွန်တော်ဘို ပန်းအောင်းရာအရပ်မှာ အေစီဂိုမြစ်နဲ့ အိဂိုမြစ်နှစ်သွယ်အကြားမှာ တည်ရှိနေတာကိုလည်း သတင်းထုတ်ပြန်သွားခဲ့တယ်။ ထိုသတင်းမှာ အာရုံပြောင်းသွားစေရန် နည်းဗျူဟာ လှည့်စားပြီး သုံးထားတာ ဖြစ်တယ်။

ဒီလုပ်ရပ်တွေဟာ ကွန်တော်ဘိုအတွက်က ရိုးစင်းလွန်းလှပါတယ်။ ကွန်တော်ဟာ သူတို့ထက် ပရိယာယ်ကြွယ်သူတွေပင် ရင်ဆိုင်ခဲ့သေးတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအရေးကိုတော့ အနိုင်ရအောင် ခြေရှင်းရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာက သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေးသမားတွေ ဘယ်လိုသက်ဖြစ်ကြမလဲဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။



(၂၃)

အပျံ့တိုအပြုံးနှင့်သိုင်ဖယ်

ဒီနေရာကို ရေးသားနေချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်တွေ လေးနေပါတယ်။ ဘာဖြစ်မှန်း မသိပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ မှတ်တမ်းရေးတာကို ဝါသနာပါပါတယ်။ မှတ်တမ်းရေးနေရရင် ပျော်တယ်။ လောကကြီး ဘာဖြစ်နေလဲ မှတ်တမ်းရေးနေချိန်မှာ ဘာမှ မသိဘူး။

အခု မှတ်တမ်းရေးရတာကို မပျော်ဘူး။ စိတ်တွေ လေးနေတယ်။ တိုက်ပွဲတွေမှ ပြီးဆုံးပါ့မလားဆိုတာ ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ရေးရဦးမှာပါ။ ဒီမှတ်တမ်းရေးနေတဲ့ အချိန်က ၁၉၆၇-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၈ ရက်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် မမေ့နိုင်စရာနေ့ဟု သတ်မှတ်ရပါတယ်။ မှတ်တမ်းကို ဒီနေရာက စချင်ပါတယ်။

၁၉၆၇-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၈ ရက်နေ့မှာ တောင်ကြားအတွင်း ဗြူနင်းတွေ ဆိုင်းနေတယ်။ တောင်ကြားချောက်ကမ်းခြေမှာ ကိုက် ၃၃၀ ခန့် နက်ရှိုင်းတယ်။

တောင်ဘက်ယွန်းယွန်းဆီမှာ အခြားချောက်ကမ်း ရှိနေပါတယ်။ ချောက်ကမ်းနှစ်ခုပုံမှာ (Y)သဏ္ဍာန် ဖြစ်နေပြီး ထွက်ပေါက်လမ်းတွေလည်း များတယ်။ စမ်းချောင်းနေရာမှာ ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ် ရှိကြတယ်။ နေ့(၁၁)မှာစီမှာ သေဒုတ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာပြီး ရန်သူစစ်သားနှစ်ယောက်ကို ကျွန်းတော်တို့ဘက်က ပစ်ချလိုက်တယ်။

ထို့နောက် ရန်သူတွေ မြောက်မြားစွာ တက်ရောက်လာပြီး စက်သေနတ်၊ မော်တာပစ်ခတ်သံတွေ၊ ပေါက်ကွဲသံများစွာ တောင်ကြားတွင်းမှာ ဟိန်းဟိန်းညစ်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့လည်း လက်နက်တွေနဲ့ ပစ်ခတ်ရင်း ဆုတ်နေကြတယ်။ ရန်သူအင်အားမှာ အလွန်များလှပြီး တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာမှ ပေါ်ထွက်လာနေတယ်။ ဆုတ်ခရာလည်း လမ်းဆီရို၊ ပြေးစရာလည်း မြေမရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော်မှာ ရှိနေတဲ့ အင်အားတွေ အကုန်သုံးခဲ့ပြီး ဒီတိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲနန်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ပြေးစရာလမ်းမရှိမှတော့ ရှိရှိသမျှ လက်နက်နဲ့ပဲ စီးကုန်ယမ်းကုန် တိုက်ခိုက်တယ်။ သူ့ဆီ ကိုယ်သေတိုက်ပွဲမှာ ရန်သူတွေ အံ့ဖွဲ့ပြီး ပေါ်လာပြန်တယ်။ ရန်သူတွေက ဝိုင်းဝန်းညှပ်ပိတ် ဖမ်းဆီးတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ဝီလီမှာ ဆုတ်ခွာရင်း ရန်သူလက်ထဲ ပိတ်မိသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ကျည်ဆန်မှန်သွားခဲ့လို့ ထွက်ပြေးရန် မလွတ်နိုင်တော့ပါ။

ရန်သူစစ်သားများစွာမှာ လက်နက်မျိုးစုံနဲ့ ဝိုင်းပန်းချိန်စွယ်ထားပြီး လက်နက်ချရန် အော်ဟစ်ပြောဆိုကြတယ်။

ရဲဘော်တွေ ကွဲကုန်ပြီ။ နားကွဲ ကျားဆွဲခံရတော့မှာ ဖြစ်တယ်။ ရန်သူစစ်သားတွေ အားလုံး ကျွန်တော့်ကို စူးစူးဖိုက်ဖိုက် ကြည့်ရှုနေတဲ့အတွက် အသက်ကိုပင် မနည်းရှူနေရတော့တယ်။

ခိုနိုးကျားအထူးတပ်ဖွဲ့(၂)ကို တာဝန်ယူထားတဲ့ ဗိုလ်ကြီး ပရာဒိုမှာ ကျွန်တော်ရှေ့ကို ရောက်လာတယ်။ ပရာဒိုမှာ စစ်ဝတ်စုံတို ဆွသပ်ကုန်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဝီလီထံမိမ်းမိမ်းကြီး ခိုက်ကြည့်တယ်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူလဲ”ဟု မေးလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ချက်ချင်းပင် “ကျုပ်က ချေဇွေးစား”ဟု ယောက်ျားပီပီ မလိမ်မညာဘဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ပရာဒိုမှာ ကျွန်တော့်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် သိနေပုံရတယ်။ ကျွန်တော် ဝန်ခံတော့ သူ့မှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးသဏ္ဍာန်မှာ ဝမ်းသာတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ ဖြစ်နေတယ်။

ဗိုလ်ကြီးပရာဒိုမှာ သူ့ရှေ့မှာ ရောက်ရှိနေတဲ့ ဆုကြေးငွေဒေါ်လ်(၅၀၀၀) ရရှိမယ့် ဆုကြေးငွေ ကြီးမားလွန်းတဲ့ ကျွန်တော်ကို တပ်ဖက်မောနေတယ်။

ပရာဒိုမှာ သူ့ရှေ့မှာ အရှင်လတ်လတ်ကြီး တွေနေလည်း မယုံကြည်ဘဲ ဟန်ဆောင်နေခဲ့တယ်။ သူ့မှာ ကျွန်တော့်ကို သားလူတစ်ယောက်လို ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး ဘေးမှာရပ်နေတဲ့ ခေါက်ကြည့်လိုက်တယ်။

“မင်းကရာ ဘယ်သူလဲ”ဟု စူးစိုက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက် တယ်။

ဝီလီမှာ “ကျွန်တော် ဝီလီပါ”ဟု ဖြေတယ်။

“မင်းက ဘိုလီးဗီးယားလူမျိုးလား”ဟု မေးပြန်တယ်။

သူကပင် “မင်းမှာမည်အရင်းက ဘာလဲ”ဟု ထပ်မေး ခဲ့တယ်။

ဝီလီက “ဆီမွန်ကျူးဘားပါ”

ပရာဒိုမှာ ကျွန်တော်ဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် “မင်း ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ကို ဖြန့်ပြပါ”လို့ ပြောတဲ့အခါ ကျွန်တော်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြလိုက်တယ်။

လက်ဝဲလက် လက်ဖဝါးမှာ အမာရွတ်ကြီး ရှည်ရှည်မျော မျောတစ်ခု ရှိခဲ့တယ်။ ပရာဒိုမှာ မျက်လုံးဝင်းဝင်း တောက်ပလာ ပြီး ကျွန်တော်မှန်း သေချာသိလိုက်တော့တယ်။

ကျွန်တော်မှာ သမ္မတခံ့ အမေရိကန်တွေက အထူးလို အပ်နေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့အတွက် အဓိက ရန်သူကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ အလားတူ ကျွန်တော်ဟာ ချေငြောစားရား မှန်း သိသွားချိန်မှာ လွတ်သွားမှာကို အလွန်ပင် စိုးရိမ်နေတယ်။ ကျွန်တော်မှာ ကျောပိုးဆိတ် နှစ်လုံးပါတယ်။ ခါးမှာ ပစ္စတိုသေနတ် ချိတ်ထားတယ်။ ကြက်ဥငါးလုံး ကျွန်သေးတယ်။

ဝီလီရဲ့အိတ်ကို သွန်ချပြီး ရှာဖြေကြပြန်တယ်။

“သူတို့ ကျုပ်သေနတ်ကို မျက်ဆီးပစ်ထားတယ်”လို့ ပရာဒိုကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်တုန်းက မျက်လိုက်တာလဲ”ဟု ပြန်မေးတယ်။

ကျွန်တော်က ကျည်ကပ်မရှိ ကျိုးပဲ့နေတဲ့ သေနတ်ကို ပြသ လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားတို့ စက်သေနတ်တွေ စပြီးပစ်တည်းက ဖြစ်လိမ့် မယ်။ ဒဏ်ရာလည်း ရထားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို မသတ်ဘူး လို့ ထင်ပါရဲ့။ အသေရတာထက် အရှင်ရတော့ ခင်ဗျားတို့အတွက် ပိုကောင်းသွားတာပေါ့။ ကျုပ်တို့တွေ သုံးပန်းတွေ ဒဏ်ရာရခဲ့ရင် အမြဲဆေးကုသပေးတယ်”

ကျွန်တော် အသံမှန်မှန်နဲ့ တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်တယ်။ ချိန်းဂျားအထူးတော်ခွဲကို တာဝန်ရှိ၊ တာဝန်ယူခဲ့ရတဲ့ ဗိုလ်ကြီးပရာဒို က ကျွန်တော်ဟာ ဘိုလီးဗီးယားမှာ ပြည်တွင်းစစ်ပွဲတွေဖြစ်အောင် မီးမွှေးသူ၊ ဘိုလီးဗီးယားနိုင်ငံထဲကို တရားမဝင် ကျူးကျော်ဝင် ရောက်ခဲ့သူ၊ မဟာဖြစ်မှုကြီးတွေ ဖြောက်နေတဲ့ ထိုလူမျိုး သူ့ကို အပေါ်စီးလေသန့် ပြောနေတယ်။ သူ့မှာ ကျွန်တော်ကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩသွားခဲ့တယ်။

“ဆေးကုစရာရှိတာ ကုပေးပါ့မယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ဒဏ်ရာ ဘယ်မှာလဲ ပြစမ်းပါ”

ကျွန်တော်ရဲ့ ညာဘက်ခြေထောက်ရှိရာ ဘောင်းဘီကို လိပ် တင်ကာ ပြသလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ညာဘက်ခြေသလုံးမှာ ကျည်ဝင်ပေါက်ကို တွေ ရတယ်။ ကျည်ဆန်မှာ မထွက်သေးပါ။ ခဲကျည်ဖူးရှိနေလို့ အဆိပ် တွေပျံ့နှံ့ပြီး သွေးထွက်နေကြတယ်။ အရိုးကို ထိမှန်သွားပုံရတယ်။

“ဟေ့... ဒီသုံးပန်းတွေကို ဂရုစိုက်ပြီး ရှေ့တန်းစခန်းရဲ့ ခေါ်သွားကြ။ ဒါနဲ့ ချေပစ်စားရား... ခင်ဗျား လျှောက်နိုင်ပါ့မလား”

ဟု မေးတယ်။ ကျွန်တော်ဘေးက ဝီလီမှာ လာပြီး ကူညီတွဲပေး တယ်။

“လျှောက်ဆိုလည်း လျှောက်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ” ဟု မြန် ပြောပြီး ဝီလီကို မှီတွဲလျှောက်ခဲ့တယ်။

ရှေ့တန်းစခန်း ရောက်ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဝီလီကို သူတို့ ခါးပတ်တွေနဲ့ ချည်တုပ်ပြီး သစ်ပင်ခြေရင်းဘက်မှာ နေရာ ချပေးခဲ့တယ်။ စစ်သားနှစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို အနီးကပ် စောင့်ကြပ်ခဲ့ကြတယ်။

ပရာဒိုမှာ ကျွန်တော့်အနီးကို လာရောက်ပြီး ကျန်တဲ့ပြောက် ကျားသူပုန်တွေကို လိုက်လံပြီး တိုက်ရဦးမယ်။ မင်းတို့နဲ့ပဲ မပြီး သေးဘူးဟု ညည်းတွားသလို ဂုဏ်ယူနေသလို ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်မှာ ပရာဒို၏ ဂုဏ်ယူငဲ့ကြွေးသံကြောင့် ဝမ်းနည်း တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ တပ်သားတွေ အတုနဲ့လုံး တပ်ချက် ဆီးနဲ့ပြုဖြစ်လို့ ကျဆုံးသူတွေတို့ မြန်ပြီးမြင်ယောင်နေခဲ့တယ်။ ဝမ်း နည်းပါတယ် ရဲဘော်အပေါင်းတို့လို့ ရင်ထဲမှာ ငိုမြည်းနေတယ်။

“သိပ်စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ အားလုံးကိစ္စတို့ ပြီးဆုံးကျန်ကြပါပြီ” ဟု ခေါင်းငိုက်ခိုက်ချပြီး မြန်ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်စိတ်တွေ အားလုံး လျှော့ချပစ်လိုက်ပြီ။ မျှော်လင့် ထားခဲ့တဲ့ အရာတွေအားလုံး ထွက်စီးဆုံးရှုံးသွားတယ်။ လူအပေါင်း ကျဆုံးခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ထံမှာ အဖြစ်တွေ စုဖြူကျလာနေတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ရေးမှာ မရေရာ မသေခွံနင်တာ သိလိုက်ပါ တယ်။ ဖီဒယ်လ်ကို သတိရနေပါတယ်။ နှုတ်ခတ်ပါတယ် ကျွေး

ဘားပိုင်ငံရယ်။ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်တော့ပါ။ စိတ်ဓာတ်တွေ ကိတ်ဆုံးသွားတယ်။

ဗိုလ်ကြီးပရာဒိုမှာ ဌာနချုပ်ကို ဆက်သွယ်ရေးစက်နဲ့ စကားပြောနေတာ တွေ့ရတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ပါပါကန်ဘာဒိုနဲ့ ဝီလီကို ဖမ်းဆီးထားပြီ။ တိုက်ပွဲကတော့ ဆက်ဖြစ်နေသေးတယ်။ ကန်ဘာဒိုက နည်းနည်း ဒဏ်ရာရထားတယ်။ အခု ပြောနေတာ ဗိုလ်ကြီးပရာဒိုပါ”

ပရာဒိုမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းဆီးထား၍ ဒဏ်ရာရှိနေတဲ့ အကြောင်း ပြောနေတယ်။ ပါပါမှာ ကျွန်တော့်ကို ဆိုလိုတယ်။ ဘိုလီးဗီးယားတပ်မတော်မှ ပေးထားတဲ့ အမည်ဂုဏ် ဖြစ်တယ်။

ရန်သူတွေ၏ စိတ်တွင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဆီးလိုက်ရင် ပြောက်ကျားတွေ မြန်ပြီးထိုးစစ်ဆင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်။

မကြာခင် ဗိုလ်ကြီး ရေဒီယိုမှ မြန်ခေါ်ယူနေတယ်။

“ချေငွေဗားရားကို ဖမ်းမိတာ သေချာတယ်နော်” ပရာဒိုမှာ အသံကြီးကျယ်လောင်ပြီး ဆက်သွယ်ရေးစက်ထံ ကုန်းပြီး အော်ထည့်လိုက်တယ်။

“ချေငွေဗားရား အစစ်ကို ဖမ်းမိထားတာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ရှင်းပြန် အချိန်မရှိဘူး”

သူ ပြန်ပြီးအော်နေတယ်။ သူပုန်လတ်ကျန်တွေ ဆက်တိုက်တယ်။ မိန်းကားစစ်သား တစ်ဦးလည်း ကျသွားတယ်။

ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အော်ခို ကော်ဖီယို ဖြစ်နေတယ်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျည်ဆန်တွေ ပရပွန့် သွေးဆိုင်ပြီး ရွဲနေတယ်။ ကော်ဖီယိုမှာ အသက်ရှိသေးတယ်။ စကားတော့ မပြောနိုင်တော့ပါ။

ပရာဒိုမှာ “စက်သေနတ်အပစ်ခံရတာ။ ဆေးအဖွဲ့ အမြန်ခေါ်ခမ်း” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ဆေးအဖွဲ့ ရောက်လာသော်လည်း ကော်ဖီယိုမှာ သေဆုံးသွားတယ်။ ရဲဘော်တစ်ဦး အပြေးအလွှား ခရောက်လာတယ်။ သေနတ်သံတွေလည်း တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။

“ဗိုလ်ကြီး တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ သူပုန်ခေါင်းဆောင်လည်း ကျသွားပါပြီ” ဟု ပြောတယ်။

သူတို့တွေ ပြောဆိုနေသံ သစ်ပင်ရင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်ကြားတယ်။ သူတို့ထံကို အော်ဟစ်ပြောလိုက်တာကတော့ “တော်လှန်ရေးမှ ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ မရှိဘူး ရဲဘော်။ အားလုံးဟာ ခေါင်းဆောင်၊ အားလုံးဟာ ရဲဘော်တွေချည်းပဲ” လို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်တယ်။

ဗိုလ်ကြီးပရာဒိုမှာ ချေဝေဗားရားကို မကျေမနပ် ကြည့်ရင်း “ခင်ဗျားတော်လှန်ရေးက ခေါင်းဆောင် ရှိချင်ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာတွေကတော့ ခင်ဗျားမရှိရင် ပြီးဆုံးသွားပါပြီလို့” ပြန်ချေပခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ပရာဒိုတို့နှစ်ဦး ပြောနေတဲ့အချိန်မှာ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်ကို ဒယ်ဒယ်နဲ့ ဗာလင်တင်ချောက် အမည်ရထားတဲ့ ရိန်းကျားတစ်ဦး တက်လာခဲ့တယ်။ လည်ပင်းနားနဲ့ ကျောဘက်မှာ ဒဏ်ရာရလာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ကျောပြီးအိတ်ထဲက အင်္ကျီကို ဆုတ်မြဲပြီး ပတ်တီးလုပ်ပစ်တယ်။ ဆေးလည်း ထည့်ပေးတယ်။

“ဒီစစ်သားဒဏ်ရာကို ကျုပ်ကုပေးရမလား ဗိုလ်ကြီး” ဟု မေးလိုက်ရာ...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ခင်ဗျားက ဆရာဝန်ပဲ၊ ဆေးပညာတွေကော တတ်သေးလို့လား” ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“တော်လှန်ရေးလုပ်နေပေမယ့် ဆေးပညာကိုတော့ မမေ့ထားခဲ့ပါဘူး။ ကျုပ်က သေနတ်တစ်ဖက် ဆေးထိုးအပ်တစ်ဖက်နဲ့ လူပေါ့” လို့ ပြောတော့ ပရာဒိုမှာ စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီး...

“နေပါစေ၊ မကုပေးနဲ့၊ ရပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ကြီးပရာဒိုမှာ သဘောထားမဆိုးဘူးလို့ တွေးမိတယ်။ ကျွန်တော်တက်ကို “ဝီလီ” မှာ ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကားမှာ...

“ဒီမှာ ဗိုလ်ကြီး... ဒဏ်ရာရထားတဲ့ သူပုန်းကို ကြီးတုပ်ထားတာ ရက်စက်ရာ မရောက်ဘူးလား”

ဝီလီစကား မှန်နေတယ်။ ပရာဒိုမှာ သူ့ရဲဘော်တွေကို ကျွန်တော်နဲ့ဝီလီတို့ကို တုပ်နှောင့်ထားတဲ့ ကြီးတွေကို မြေခိုင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ရေဘူးထဲကရေကို သောက်ချင်ကြောင်း ပြော တယ်။

ပရာဒိုမှာ သတိအကြိုညှပ်ပီ ကျွန်တော် ရေဘူးထဲမှာ အဆိပ်ပါချင် ပါနိုင်တဲ့အတွက် မတိုက်ဘဲ သူ့ရေဘူးထဲမှ ရေလို့သာ ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က သောက်ပြီးနောက် ဝီလီကို အားလိုက်ပါတယ်။

“စီးကရက်တစ်လိပ် သောက်ပါရစေလို့” ကျွန်တော် တောင်းဆိုတော့ ပရာဒိုက သူ့မှာရှိတဲ့ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ပေးတယ်။ ထိုဆေးလိပ်မှာ ပစိဖိတ် ဖြစ်နေတယ်။ ဆေးလိပ်မှာ ပေါ့လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် မနှစ်သက်ပါ။

စစ်သားတစ်ဦးထံက “အက်စတိုးရီးယား” စီးကရက် ရသောအခါ ကျွန်တော် သောက်တယ်။ စီးကရက်မှာ နည်းနည်း ပြင်းတယ်။ ညအမှောင်မှာ တစ်ခိုင်းအကွာရှိတဲ့ မြို့တစ်မြို့ ရောက်အောင် လုံခြုံရေးသတိ ကြီးကြီးထားပြီး ချီတက်ကြတယ်။

လမ်းခရီးမှာ ရိန်းဂျားဗိုလ်မှူး၊ အာရီသာနဲ့ တွေ့တယ်။ သူက သတင်းအစအနရလို့ လိုက်လာတာလို့ ပြောတယ်။ အထက်အရာရှိပီပီ ပရာဒိုထံ မေးခွန်းတွေ အများကြီး မေးမြန်းစပ်စုတာတွေ လုပ်နေခဲ့တယ်။

ရိန်းဂျားဗိုလ်မှူးမှာ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ အံ့ဩနှုတ်ပိတ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားပုံရတယ်။

ချေဋ္ဌဗားများ အစစ်ကို မမ်းမိလာတာ အမှန်ဖြစ်နေခဲ့တော့ပါတယ်။

ဗိုလ်မှူးအာရီသာ ဝမ်းသာလုံး ဆိုတက်သွားတယ်။ သူတို့ ဝမ်းသာကြသည်မှာ အဓိက ပြောက်ကျားသူပုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ဖမ်းဆီးမိခဲ့လို့ စစ်ဆင်ရေးမှာ ပါဝင်သူအားလုံးမှာ သူကောင်း ပြုခံရတော့မှာဖြစ်တယ်။

ရာထူးတွေ တိုးမှာလည်း သေချာနေပါတယ်။ ဝက်ပင်လယ်အော် အရေးအခင်းမှာ အမေရိကန်သမ္မတ ကနေဒါ ဆိုမိန့်ခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိခဲ့တယ်။

“အောင်ပွဲရရင် အဖေက ထောင်ကျော်ရှိလေရဲ့၊ ရွာနိမ့်ခြင်းကတော့ မိဘဗွဲ့သားပမာပဲ” ဆိုတဲ့ စကားဖြစ်တယ်။

“အာဂီလာ” အတွက် အပျော်ဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေလည်း ပိုပြီးသွက်လက်နေတော့တယ်။

ဗိုလ်မှူးအာဂီလာလောက် မပျော်နိုင်သူမှာ ပရာဒိုပင်။ လာဟီရွာရာမြို့အရောက် သုံးပန်းကို ဘေးကင်းလုံခြုံစွာ ပို့ပေးနိုင်ရန် အရေးကြီးနေတယ်။ ရိန်းဂျားတွေမှာ အောင်ပွဲခံနိုင်ရေးအတွက် စိတ်စောနေကြတယ်။

ပြောက်ကျားတပ်တွေ အချိန်မရွေး ပြန်တိုက်ခိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်လည်ပြီး လူယုသွားမှာကို စိုးရိမ်နေတယ်။

လာဟီရွာရာမြို့ အဝင်မှာ ရွာသားတွေ ဘန်းစီကြိုနေတာ ခမ်းနားလှတယ်။ ကျွန်တော်မှာ လမ်းကိုသာ လျှောက်နေပေမယ့် မြေကြီးနဲ့ မထိသလို ဖြစ်နေတယ်။ မိဘမောင်နှမ ချစ်စနီးဟစ်လင်္ခါကို သတိရနေမိတယ်။

ရိန်းဂျားစစ်သားအလောင်းတွေကို ထမ်းပြီး သယ်ယူပြီး ပြောက်ကျားတပ်သားအလောင်းတွေကို ခွေးသေကောင်ပုပ် ဆွဲသလို ဒုရွတ်တိုက် ဆွဲလာကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေ အတွက် စိတ်မချမ်းသာစွာနဲ့ ရင်မှာ နှာကျင်နေမိတယ်။ လူစိုက်နိုင်တော့ ယုတ်မာပြီပေါ့။ လူလိမ္မာနိုင်တော့ မယုတ်မာနိုင်ကြပါ။ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ကြပါစေ။ တရားဓမ္မက မှားသမျှကို နှုံးမဒဏ်ခတ်ဦးမှာပါ။

ဗိုလ်ကြီးပရာဒိုမှာ ဘိုလီးဗီးယား တပ်မတော်မှ ဖြစ်တယ်။ ရိန်းဂျားတပ်နဲ့ ပူးပေါင်းစစ်ဆင်ရေး ဆင်နွှဲနေသူ ဖြစ်တယ်။ အမေ

ရိုက်နဲ့ ဗိုလ်မှူးဖြစ်တဲ့ ရှစ်ပက်မီရှယ်လ်တန်မှာ အမေရိကန်တပ်ရဲ့ အထူးစစ်ဆင်ရေးတွေကို ရုပ်လုံးဖော်ပေးနေသူ ဖြစ်တယ်။

အထူးတပ်ဖွဲ့ကို ဦးစားပေးရတယ်။ အထူးတပ်ဖွဲ့မှာ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ အထူးလေ့ကျင့်ပေးခဲ့တဲ့ စစ်သားတွေကို ရန်သူနယ်မြေမှာ ချပေးလိုက်ပြီး တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်ကြပြီး ရဟတ်ယာဉ်တွေနဲ့ပင် ပြန်ခေါ်လာလိုက် ဆိုတာမျိုးသာ တိုက်ရတယ်။ သူတို့မှာ ရေရှည်တိုက်ပွဲခံစရာ မလို၊ အခြားတပ်တွေထက် ကွာခြားတယ်။ လေ့ကျင့်မှု ပြင်းထန်ကြတယ်။ ဘိုလ်ဗီးယားမှာ ရှယ်လ်တန်အဖွဲ့တွေ လှုပ်ရှားမှုမှာ အခြားနေရာနဲ့မတူ ကွဲပြားကြတယ်။

FID ခေါ် နိုင်ငံခြားရှိ ပြည်တွင်းကာကွယ်ရေးပုံစံ ဖြစ်တယ်။ အမေရိကန်တပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းပင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ မူလတိုင်းပြည်၊ ဌာနေစစ်သားတို့ကို စစ်သင်တန်းပေး၊ လက်နက်တပ်ဆင်ကာ ရန်သူထံကို တိုက်ခိုင်းစေခြင်း ဖြစ်တယ်။

နောက်ကွယ်မှာသာ လေ့ကျင့်ပေးကြတယ်။ သူ့နိုင်ငံသားတပ်မှာ သူ့သူပုန်ကို သူပြန်တိုက်ခိုင်းခြင်းမျိုးနဲ့သာ ပြုလုပ်ခဲ့တယ်။ နှစ်ပေါင်း(၅၀)ကျော် စစ်သင်တန်း အတွေ့အကြုံတွေ ပို့ချသင်ကြားပေးကြတယ်။

ထိုပုံစံအတိုင်းပင် ဗီယက်နမ်၊ ကိုလံဘီယာ၊ အာဖဂန်နစ္စတန်တို့မှာ လှုပ်ရှားခဲ့ကြတာ ဖြစ်တယ်။

အမေရိကန်အထူးတပ်ဖွဲ့ သင်တန်းခေါင်းဆောင်တွေဟာ ဒေသခံလူ၊ ဒေသခံအရာရှိ၊ စစ်သည်တွေနဲ့ ပလန်သင့်အောင် ပေါင်း

သင်းနိုင်လေ စစ်ဆင်ရေး ပိုမိုအောင်မြင်လေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာကြောင့် ကောင်းစွာ မှားလည်ပြီး ကျင့်သုံးနေထိုင်တတ်ကြတယ်။

အစောင့်အကြပ် ထူထဲစွာချပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဝီလီကို ခေါ်ဆောင်လာတယ်။ ရိုန်းကျားတပ်တွေ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေလည်း သူတို့မှာ အောင်ပွဲရခဲ့လို့ ပျော်ရွှင်နေကြတယ်။ ရွာလယ်မှာ ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ အနားယူကြတယ်။

မိုးတွေ ရွာနေတယ်။ ကျောင်းခေါင်မိုးမှ ရေစက်တွေ ကျနေကြတယ်။ အခန်းနှစ်ခန်းရှိလို့ တစ်ခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကိုထားကြပြီး ကျန်တစ်ခန်းမှာ ဝီလီကိုထားတယ်။ ပြောက်ကျားနှစ်ဦးရဲ့ အလောင်းတွေကို အခန်းဝမှာ ချထားကြတယ်။ အစောင့်တွေ ထူထပ်စွာချပြီး ပရာဒိုမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ ကျောပိုးအိတ်အတွင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းကို တိတိကျကျ မှတ်နေတယ်။

နောက်ပြီး ကြေးနန်းနဲ့ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း အမြန်လွှတ်ပေးရန်၊ ဒဏ်ရာရနေသူတွေ အမြန်ဆုံး လာသယ်ရန်၊ ကျည်ဆန်တွေ ပြည့်တင်းပေးရန် အစီရင်ခံလိုက်တယ်။

နောက်တော့ သူ မှတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ကျောပိုးအိတ်စာရင်းကို ပြန်ဖတ်ရှုနေပြန်တယ်။

- (၁) မှတ်စုစာအုပ် နှစ်အုပ်၊ တစ်အုပ်မှာ ၁၉၆၆-ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလနဲ့ ဒီဇင်ဘာမှတ်တမ်း။ နောက်တစ်အုပ်မှာ ၁၉၆၇-ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလမှ အောက်တိုဘာလအထိ မှတ်တမ်း။
- (၂) လိပ်စာများနဲ့ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်တစ်အုပ်။
- (၃) သတင်းလက်ခံစာအုပ်နဲ့ သတင်းပို့မှတ်တမ်းအုပ်။

- (၄) သင်္ကေတတော်ယူသော စာအုပ်နှစ်အုပ်။
- (၅) ဒေသဆိုင်ရာမြေပုံ(၂) ချော့စွာစားရား ကိုယ်တိုင် ဆွဲသည်။
- (၆) ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒီဆိုင်ရာ စာအုပ်နှစ်အုပ်။
- (၇) ပျက်စီးနေတဲ့ အခဲ-ဝမ်း ကာကိုင်သေနှုတ်တစ်လက်။
- (၈) ၉-မမ ခြောက်လုံးပြုသောနတ်တစ်လက်။
- (၉) မကူးဆေးရသေးသော (၃၅)မမ ဗလင်လီ(၁၂)လိပ်။
- (၁၀) ဘိုလီးစီးယားနဲ့ ပီဆိုဂိုက်ဆံတို့အပြင် ဒေါ်လာဝါသော ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေး။

ပရာဒိုမှာ ကြေးနန်းနဲ့ ဌာနချုပ်ကို ကြေးနန်းနဲ့ ယေဇိုခဲ့ပြီး ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်မှာ ဗိုလ်ကြီးပရာဒို ကျောပိုးအိတ်အတွင်းမှပစ္စည်းတွေကို စာရင်းလုပ်မှန်း နိုင်မိတယ်။ ခေါင်ဇိုက မိုးအတွင်းမှာ ကြမ်းခင်းကလည်း ရှိတွေပေသလူးနေ၍ အိပ်မပျော်ပါ။ ကျူးဘားနိုင်ငံက ဂရုန်စာရွက်သင်္ဘောပေါ် ရောက်သွားလိုက်။ အာဂျင်တီးနားက မိသားစုတွေထံ ရောက်နေလိုက်နဲ့ အငွေ့ချာလည် လည်နေတယ်။

မက္ကဆီကိုနိုင်ငံအကြောင်းတွေ့ မိသားစုတို့ ညီအစ်ကိုတွေ အကြောင်းနဲ့ အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ မနက်ပိုင်းမှာ သုံးပန်းဆွေနဲ့ စစ်သားတွေ မနက်စာ စားကြတယ်။

ဗိုလ်ကြီးပရာဒိုဆီကို ကြေးနန်းဝင်လာတာ အသံကြားရတယ်။ ပြောင်းဖူးမှန်တွေကွေးတော့ ကျွန်တော် မကြိုက်လို့ မစားပါ။

ကြေးနန်းမှာ ကျွန်တော့်ကိုသာ အဓိကထား ပြောဆိုနေမှန်း သိနေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ဘေးနားမှာ စစ်သားလေး တော်တိက လက်နက်တိုင်ပြီး စောင့်နေခဲ့ပြန်တယ်။ သူတို့မှာ အထက်အမိန့်မရဘဲ တော့တစ်ခွန်းမှ မဟာရဲသူတွေ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်က အိပ်မရလို့ ပရာဒိုထံ စီးကရက်ကောင်းတယ်။ ပရာဒိုက ပစိဖိတ်စီးကရက် နှစ်သက်လို့ သောက်သော်လည်း ကျွန်တော်က မကြိုက်။ သို့သော်အရိုးများတာ ချေးခါးတာ မလုပ်ချင်လို့ သောက်လိုက်ရတယ်။ ဝီလီမှာ အိပ်နေတယ်။

ပရာဒိုက ကျွန်တော့်ကို မုန်းတီးတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်ပြီး စီးကရက်ကို ပေးတယ်။ သူ မုန်းနိုင်ပါတယ်။ စစ်စီးလာဖွေးတဲ့ သူလို့ မြင်နေတာကိုး။

တစ်ခါတလေတော့ ပရာဒိုမှာ အမုန်းတွေ မရှိဘဲ ကိုယ်ချင်းစာမှာစိတ်တွေနဲ့ တွေ့ရတယ်။ ပရာဒိုမှာ ကျွန်တော့်ကို စကားကမ်းလှမ်းပြောခဲ့တယ်။

“ဘယ်နှယ်လဲ... ဒဏ်ရာက သက်သာရဲ့လား”
ကျွန်တော်က “နည်းနည်းနာတာပေါ့။ ယောက်ျားပဲ ခံနိုင်ရည်ရှိရမှာပေါ့”

ပရာဒိုက ကျွန်တော်ကို ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီမှာ ဆရာဝန် မရှိတာ တောင်းပန်ပါတယ်။ မနက်ဆို ရုတ်တရက် ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားကို ဌာနချုပ်မှာ ကျော့စားကောင်းကုသပေးပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်တယ်။
နောက်ပြီး သူကပင် ကျွန်တော့်ထံကို မေးမြန်းပြန်တယ်။

“ဒါနဲ့ တောင်အမေရိကရဲ့ အဆင်းရဲဆုံးနိုင်ငံဖြစ်တဲ့ ဘိုလီး
ဗီးယားကို တော်လှန်ရေးလုပ်ဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ရွေးချယ်ခဲ့ရတာလဲ။
အခြားလက်တင်အမေရိကနိုင်ငံတွေ အများကြီးပါ။”

သူက တအံ့တဩ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ပရာဒို စိတ်
ဝင်တစား မေးလာလို့ သိပ်ပြီး မြေချင်နေတဲ့သူပါ။

“ဒါကတော့ ဗိုလ်ကြီးပရာဒိုဘက်က အမြင်လေ”

သူက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထပ်မံပေးပြီး အစောင့်စစ်သား
တော်တီထံကိုလည်း ပေးတယ်။

အခန်းတွင်းမှာ စီးကရက်မီးခိုးငွေ့တွေ မှန်ပိုင်းနေတယ်။

သူကပင် ဆက်ပြောသလို ပြောပြန်တယ်။

“ဘိုလီးဗီးယားကို ခင်ဗျားရဲ့ တော်လှန်ရေးအတွက် ရွေး
ချယ်လိုက်တာကို အများကြီး မှားတာပဲ”

သူပြောလို့ ဆုံးတာနဲ့ စီးကရက်ကို တစ်ချက်ပင့်နှိုက်လိုက်
ပြီး...

“တော်လှန်ရေးဆိုတာ စွန့်စားခန်း မဟုတ်သလို ရွေးချယ်
မှုလည်း မဟုတ်ဘူး။ တောင်အမေရိက တစ်နေရာရာမှာ စလုပ်ဖို့
အဓိကပါ။ အခြေတည်ပြီးရင် အခြားဒေသတွေကို ဖွံ့ဖြိုးအောင်
လုပ်ဆောင်သွားရမှာပါ။ အရင်းရှင်စနစ်ဆိုးကြီးကို ဘက်ပေါင်းဆုံ
တော်လှန်ရေးနဲ့ ဖြိုလှဲချပြီး အောင်ပွဲခံရမယ်”

ကျွန်တော့်မှာ အားအင်မရှိသော်လည်း အားအင်တွေရှိသမျှ
ဗိုလ်ကြီးပရာဒိုကို ပြောလိုက်တယ်။

သူကတော့ စီးကရက်မှာနေခဲ့ပြီပဲ နောက်ဆုံးမှာ ပြာကို
ချွေတောက်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောပြန်တယ်။

“အေးဗျာ... အဲဒါက ခင်ဗျားရဲ့ ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်
တွေပေါ့လေ။ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့စစ်သားသုံး
ယောက် ကျဆုံးခဲ့ရပြီ။ လေးဦးက ဒဏ်ရာရနေတယ်။ သူတို့မိဘ
ဆွေမျိုးတွေ ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်စကား ပြောမလဲတောင် မသိ
တော့ဘူး”

ပရာဒို စကားဆုံးတာနဲ့ ကျွန်တော်က ပင်ပြောလိုက်တယ်။

“အဖနိုင်ငံတော်အတွက် တာဝန်ကျေပွန်စွာ လမ်းဆောင်
ရင်းနဲ့ အသက်ပေးသွားတယ် ဘာညာနဲ့ အရင်းရှင် အာဏာရှင်
တွေရဲ့ လက်သုံးနှစ်သိမ့်စကားမျိုးတွေ ပြောလိုက်ပေါ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်တော်က ခပ်လှောင်လှောင်လေး ပြောလိုက်တော့
ပရာဒိုက မသိချင်ယောင်နဲ့ ဥပမာပြောနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က
သူ့ရဲ့ သဘောကောင်းတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး...

“ခင်ဗျားကို အစိုးရနဲ့ စစ်တပ်က ပြည်သူတွေကို ဖိနှိပ်
တာတော့ ဆိုးလွန်းတယ်ဗျာ”

ပရာဒိုက ကာကွယ်သလိုနဲ့ ကျွန်တော်ထံ ပြန်ပြောခဲ့တဲ့
စကားမှာ...

“အရင်ကတော့ ဟုတ်မှာပေါ့။ ပြည်သူတွေက စစ်တပ်ကို
မှန်းတိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကြည့်လေ။ အဲဒီ ပြည်သူဆိုတဲ့
ရွာသူရွာသားတွေပဲ ခင်ဗျားကို သတင်းပေးတယ်။ ထမင်းဟင်း
တွေ ချက်ပေးတယ်။ လိုအပ်တာတွေ အကုန်လုပ်ပေးနေကြတာ
လေ”

ပရာဒိုက မြားဦးလှည့်ပြီး ပြန်ချေပခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ထံ ချေပဖို့အတွက် စကားဆက်ပြောခဲ့တာမှာ...

“သေနတ်ပြောင်းဝက အာဏာကိုကြောက်လို့ နီးရာဗား ကြောက်နေတဲ့ သဘောပါ။ သူတို့ နိုင်ငံရေးကို နှစ်လည် မသိကြဘူး။ အသိဉာဏ်တွေ ပိတ်ဆို့နေတယ်။ အမှန်ဆို သူတို့ ဆင်းရဲတွင်းဟာ လွတ်မြောက်ဖို့ အရေးက လက်တစ်ကမ်းပဲ အလိုပဲ ကျန်တော့တယ်”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် ဗိုလ်ကြီးပရာဒိုမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ ဒေါ်မာန်ပွလာတယ်။ ဖားဖြုတ် တုတ်ထိုးခံထိသလို ပွလာခဲ့တော့တယ်။

“ခင်ဗျား ဘိုလီးဗီးယားအကြောင်း ဂဗနုဏ မသိသေးပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ ဒီမြေမှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့သူပါ။ ပြည်သူတွေက အစိုးရကို မုန်းချင်မုန်းမယ်။ စစ်သားတွေကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မမုန်းဘူး။ စစ်သားဆိုရင်တော့ ကူညီချင်တာပဲ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တိုင်းတစ်ပါးသားတွေ မြင်ကြတဲ့ အမြင်နဲ့ တခြားစီပဲ”

ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်ကြီးပရာဒိုမှာ နာနာခွပ်တော့တယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အောင့်တက်လာပြီး...

“ဘိုလီးဗီးယားမှ မဟုတ်ဘူး။ လက်တင်အမေရိက လွတ်မြောက်ဖို့ လိုတယ်။ လက်တင်အမေရိက တိုင်းပြည်တိုင်းက ပြည်သူတွေအနေနဲ့ အာဏာရှင် နယ်ချဲ့အရင်းရှင်တွေဘက်က လိုက်မလား။ ပြည်သူတိုင်း လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်မလား။ ဒါကိုပီ ရွေးချယ်ရမှာ”

ကျွန်တော်တို့တွေ စကားပြောရင်း စကားရည်လုသလို မြစ်နေကြားဘုတယ်။ စစ်သားတစ်ဦး အလေးပြုပြီး သတင်းပို့တယ်။

ပရာဒိုကို ရဲဘော်က ဗိုလ်မှူးအယ်ယိုဟာနဲ့ ဝုတ်ယဗိုလ်မှူးကြီး ဘီလစ်ရှိတို့ ရောက်ရှိလာတယ်။ အဲဒီအတွက် အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါတယ်ဟု ပြောလာပါတယ်။ အဲဒီအခါ ဗိုလ်ကြီးပရာဒို ပြောလက်ခဲ စကားကို ရပ်ပြီး လာခေါ်တဲ့ ရဲဘော်နဲ့အတူ ကျွန်တော့်အနားက ထွက်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဗိုလ်ကြီးပရာဒို ပြန်ရောက်လာရင် သူနဲ့ ပြောစရာစကားတွေ၊ ဆွေးနွေးစရာလေးတွေ ရှိနေပါသေးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကို အဖျက်သမားတွေ။ သူ့ပုန်တွေလို သူတို့က ထင်မှတ်နေကြတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အရင်းရှင် အာဏာရှင်တွေကို တိုက်နေတဲ့ တော်လှန်ရေးသမားတွေ။

ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်ကျိုးသမား အာဏာရှင်တွေကို မုန်းတီးတယ်။ ပြည်သူတွေကို သမားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပွဲဝင်နေချိန်မှာ ဘယ်လိုပြည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မသတ်။ ရောဂါဖြစ်လာရင် ဆေးကုပေးတယ်။ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးတယ်။ အနိုင်ကျင့်နေသူတွေကို ဟန့်တားပေးတယ်။

ကျွန်တော်ရဲဆန္ဒက ကမ္ဘာ့ပြည်သူတွေ အရင်းရှင်၊ အာဏာရှင်တွေရဲ့ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုတွေ မခံစားစေရင်။ အဲဒါကြောင့် သေချာပုံကို ဆွဲကိုင်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေရတာ မြစ်တယ်။

အဲဒီ တိုက်ပွဲတွေကြောင့် ကျူးဘားနိုင်ငံဟာ အရင်းရှင်၊ အာဏာရှင်တွေ လက်အောက်က လွတ်သွားပြီ။

အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့် ကြီးစားမှုတွေကို ကျွန်ုပ်တယ်။
ကျွန်တော်ဟာ တစ်ယောက်တည်း အတွေးပေါင်းများစွာထဲမှာ နေ
ရတယ်။

အတွေးများရပ်ပြီး ဗိုလ်ကြီးပရာဒိုကို စကားပြောရန် ဖျော်
နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကုန်တဲ့အထိ ကျွန်တော့်ထံကို
ပြန်ရောက်မလာ။ သူတို့ ကျွန်တော်တို့အတွက် တစ်ခုခုစီစဉ်နေမယ်
ဆိုတာ တွေးနေမိပါတော့တယ်။



(၂၄)

ကမ္ဘာမြေတိုနှုတ်ဆက်ပါတယ်

ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးပရာဒိုနဲ့ စကားပြောရန် စောင့်ဆိုင်းနေ
ပေမယ့် ရောက်မလာခဲ့ပေ။ နောက်နေ့မနက် ရောက်ရှိလာသူက
ကျွန်တော် စကားပြောရန် ဖျော်လင့်နေတဲ့ ဗိုလ်ကြီးပရာဒို မဟုတ်။
ဗိုလ်မှူးအာယိုယာနဲ့ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးဘီလစ်ရှ်တို့ ဖြစ်နေတယ်။
သူတို့ ကျွန်တော်ရှိရာအခန်းထဲကို ဝင်လာကြတယ်။

ပြီးတော့ ဗိုလ်မှူးအာယိုယာက ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်
ပါတယ်။

“နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားကို တော်ပုံရိုက်ချင်သူတွေ အများကြီးရှိတယ်။
ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ညှပ်ပေးဖို့လိုတယ်”

“ကျွန်တော် မရိတ်ချင်ပါဘူး။ တော်ပုံလည်း မရိုက်စွမ်းပါ
ဘူး”

မိုလ်မူးအာယိုယာ ကျွန်တော့်ကို ထပ်မေးတယ်။
“ခင်ဗျားတို့တပ်မှ လူဘယ်နှယောက် ကျွန်သေးလဲ”
“မသိဘူး”

တို့တိုပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောတယ်။
“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကို ခရီးဆက်ကြဦးမှာလဲ”
ကျွန်တော်က “ချီစရာလည်း ခရီးမရှိတော့ဘူး”
“ခင်ဗျား စိတ်ရှုပ်နေပုံရတယ်။ အနားယူလိုက်ပါတော့”

မနက်သုံးနာရီမှ ပရာဒို ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အိပ်မပျော်ဘူးလားလို့ မေးပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီတစ်ခွက် တောင်းတော့ မနက်ကျမှ သောက်ရန် ပြောပြီး အပြင်ဘက် ထွက်သွားတယ်။

မနက်စောစောမှာ ဧင်တီနီနဲ့ ရောဒရီဂွတ်စ်တို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်ရဲ့မှတ်တမ်းတွေ ဖတ်ကြည့်နေကြတယ်။ ပြီးနောက် ပစ္စည်းတွေ အားလုံး သိမ်းဆည်းလိုက်တယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို စတင်မေးမြန်းကြတာမှာ....

“ကျုပ်တို့ နိုင်ငံကို ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ”
ကျွန်တော် မဖြေပါ။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့အစိုးရကို တိုက်ခိုက်တာလဲ”
ကျွန်တော် မဖြေခဲ့ပါ။

“ကျွန်တော် မေးတာ ဖြေပါ။ ခင်ဗျားက နိုင်ငံခြားသား၊ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံထဲ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သူပါ”

ကျွန်တော် လုံးဝမဖြေခဲ့ပါ။ သူတို့တွေ ဒေါမာန်တွေပွားနေတယ်။ ဘိုလီးဗီးယားနိုင်ငံမှာ သေဒဏ် လုံးဝမရှိပါ။ အနည်း

ဆုံး ကျွန်တော် ထောင်ဒဏ်အနှစ်(၃၀) ချနိုင်တယ်။ သို့သော် ဘိုလီးဗီးယားမှာ လုံခြုံမှုမရှိ။ တော်လှန်ရေးလက်ကျန်အင်အားစုတွေမှ လာရောက်ကယ်တင်သွားနိုင်တယ်။

သမ္မတမှာ နည်းလမ်းနှစ်သွယ်ကို စဉ်းစားနေခဲ့ပြီ။ သေဒဏ်နဲ့ ထောင် တစ်ခုခု၊ နောက်ဆုံး ဌာနချုပ်က စစ်ဆင်ရေး ၅၀၈ နဲ့ ၆၀၈ တို့ကို ကွပ်ကဲလုပ်ဆောင်ရန် ရောဒရီဂွတ်စ်ကို တာဝန်ပေးအပ်လိုက်တော့တယ်။

စစ်ဆင်ရေး ၅၀၈ မှာ ကျွန်တော့်နဲ့ စစ်ဆင်ရေး ၆၀၈ ကွပ်မျက်ရန် ဖြစ်တယ်။

အမေရိကန်အစိုးရက ကျွန်တော့်ကို မသတ်စေချင်ဘူး။ အရှင်ထားပြီး စစ်ဆေးနေချင်တယ်” ဟု ရောဒရီဂွတ်စ်မှ ပြောတယ်။

ဘိုလီးဗီးယားတပ်မှူးကြီး ဧင်တီနီကိုက “ခင်ဗျား ကျွပ်တို့ကို အများကြီး အကူအညီပေးခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့သမ္မတရဲ့ အမိန့်နဲ့လို့ မလွန်ဆန်ရဲဘူး” ဟု ပြောလိုက်တယ်။

သူတို့နိုင်ငံ၊ သူတို့ပဒေ၊ သူတို့လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ရောဒရီဂွတ်စ် မတတ်သာခဲ့ပါ။ ထိုစဉ် သေနတ်သံ ကြားရတယ်။ သုံးယ့်ဗီလီ သွေးဆိုင်ထဲ လဲကျနေပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သီလိုက်ပါတယ်။ ဝီလီမှာ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားရင်း ကျဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့တယ်။

မကြာခင် ရောဒရီဂွတ်စ် ရောက်လာခဲ့တယ်။
“ချေငြောဗားရား... ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်အိမ်ဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွပ် ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်တွေ မပြောဘူး။ ခင်ဗျား

ကို ကျွန်ုပ် ချိုးကျူးပါတယ်။ ကျူးဘားမှာ ခင်ဗျားဟာ ထိပ်တန်း ဝန်ကြီးတစ်ပါးပါ။”

သူဟာ ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို ကြီးမြေပေးရန် ပြောလိုက် တယ်။

“ဆေးတံမှာ ဆေးထည့်ပေးပါလား။”

သူတို့ ထည့်ပေးလို့ မီးခိုးတွေကို ရှိုက်ဖွာတယ်။

“ကွန်မန်ဒါဇွဲဇွဲများ... ဘာဖြစ်လို့ ဘိုလီးစီးယားကို လာရတာလဲ။”

ကျွန်တော်က...

“ဘိုလီးစီးယားနိုင်ငံဟာ နယ်နိမိတ်တွေ ဆက်စပ်နေပြီး အာရှင်တီးများ၊ ချိုလီ၊ ဘရာဇီး၊ ပီရှူး၊ ပါရာဂွေးတို့မှာ တော်လှန် ရေးတွေ လုပ်လို့ရမယ်” လို့ မြေလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တစ်နာရီကြာ စကားတွေပြော ကြပြီး ရဟတ်ယာဉ်သုံးစုံအတူ ကျွန်တော့်ကို မွန်းလွဲ(၂)နာရီမှာ ဇင်တီနိုလက်ထဲ အပ်မှာကို သိရှိခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ရော့ဒ်ရီဂွတ်စ်က အတူတော်ပုံအရိုက်ခံကြ တယ်။ နောက်ပြီး တပ်ကြပ်ကြီးဟွစ်ကာနဲ့ အရာခံခိုလ်မာနီပိုတိုရန် တို့ကို ပါးကွက်အာဏာသားတွေအဖြစ် ဇင်တီနိုမှ တိုးတိုးမှာကြား ထားတယ်။

“ကွန်မန်ဒါဇွဲဇွဲများ ကျွန်တော် လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိသလောက် ကြီးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ တပ်မတော် စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးက အမိန့် ထပ်ရောက်လာတယ်။”

ပြောလက်စ စကားကို ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့အကြည့်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက် သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော် သိပြီးသားပါဗျာ၊ ကျွန်တော်လို့ လူမျိုးကို အရှင်မထားဘူးဆိုတာ”

ရော့ဒ်ရီဂွတ်စ်မှာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ကြည့် လိုက်ပါတယ်။ ပြီးနောက်...

“တတ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ကူညီပါရစေ။ ခင်ဗျားမိသားစု ကို ဘာမှာချင်သေးလဲ။”

ရော့ဒ်ရီဂွတ်စ်ကို ကျွန်တော်က မြီးပြလိုက်ပြီ... “ကျွန် တော်ဇနီးကို ပြောလိုက်ပါ။ နောက်အိမ်ထောင်ထူပါ။ ပျော်ရွှင်အောင် ကြိုးစားနေပါလို့ ပြောလိုက်ပါ။”

ကျွန်တော် ရော့ဒ်ရီဂွတ်စ်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ကျူးဘားခေါင်းဆောင်ကြီး ဖီဒယ်လ်ဝိုက်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ကမ္ဘာမြေမှာ ကျွန်တော် မရှိတော့ပေမယ့် ကျွန်တော်လို့လူတွေ ထပ်မံပြီး ရောက်လာဦးမယ်လို့ ယုံကြည်ပါ တယ်။ နှုတ်ဆက်ပါတယ် ကမ္ဘာမြေကို... နှုတ်ဆက်ပါတယ်။



(၂၅)

ကျွန်တည်သရွေ့ရှိနေမယ့်သူ



ချေငွေဗားရားဟာ သူ့ရဲ့မှတ်တမ်းကို အဲဒီနေရာအထိသာ ရေးသားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ချေငွေဗားရား မရှိတဲ့ တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲက ဆက်လက် ဖြစ်နေသေးပါတယ်။ သူတို့ဟာ ချေငွေဗားရားကို ဘယ်လိုစီစဉ်သလဲ ဆိုတာ မျက်မြင်အရာရှိတစ်ဦးရဲ့ ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာမိပါတယ်။

အဲဒီနေ့ ရော့ဒ်ရိတ်စ်ဟာ ချေငွေဗားရားကို လာရောက် နှုတ်ဆက်စကားတွေ အများကြီး ပြောပါတယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်ဟာ သေဆုံးရလည်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနဲ့ သေဆုံးတာ ကောင်းပါတယ်လို့ နှုတ်ဆက်ထွက်သွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တဲအပြင်ဘက်မှာ ချေငွေဗားရားကို စောင့်ဆိုင်းနေကြတယ်။ မှာကြားနေကြတယ်။

“အဲဒီ ချေငွေဗားရားကို သေနတ်နဲ့ပစ်တဲ့အခါ လည်ပင်းကို လုံးဝမပစ်နဲ့၊ တိုက်ခိုက်ရင်းသေတဲ့ ပုံစံမျိုး ဖြစ်စေရန် မျက်နှာကို မထိစေနဲ့။”

ဟု မှာကြားနေတယ်။ အဲဒါကို တဲအတွင်းမှာရှိတဲ့ ချေငွေဗားရား ကြားနေပုံရတယ်။ ဝေဏအကြောမှာ အမိန့်အတိုင်း အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်လာပါတယ်။ နောက်ပြီး နံရံမှာ ရုပ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အေးဆေးစွာ ရပ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး မျက်နှာအုပ်ရန် အဝတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။ လက်မခံ၊ ငြင်းဆန်နေပါတယ်။

“ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့ ပစ်သတ်မှာကို သိပြီးသားပါ။ တကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အရှင်မဖမ်းသင့်ဘူး။ ဒီပွဲမှာ ကျွန်တော် နှိုးလို့ ကျွန်းပေမယ့် တော်လှန်ရေးတွေ ဆုံးခန်းတိုင်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခြားနေရာတွေမှာ ဆက်လက်ဆင်နွှဲနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်းသေတွေ့လာစေရမယ်။

“ပစ်”

ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ချေငွေဗားရား နံရံမှာ လဲကျသွားခဲ့လေပြီ။ သူ့ရဲ့ခန္ဓာမှာ ကျည်ပေါက်တွေက ဆန်ခါပေါက်လို ဖြစ်နေတယ်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ ဝိုလ်ကြီးပရာဒိုမှာ ခေါင်းတခါခါနဲ့ ကြေကွဲနေတယ်။ သူ့ကို အဲဒီလို ရက်ရက်စက်စက် ပစ်သတ်လိုက်မယ်လို့ အထင်ခဲ့ပေ။ တကယ်တမ်း မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ စိတ်မကောင်းပေ။

“အစတည်းက အဲဒီလို ပစ်သတ်မယ်ဆိုရင် ရှေ့တန်းမှာ တည်းက သတ်ပြီး အလောင်းပဲ ယူလာတာပေါ့။ အခုတော့ ဘာထူးလို့လဲ။ သတ်ပြီး သယ်သွားတာပဲ” ဟု တွေးနေမိတယ်။

စစ်သမိုင်းတစ်လျှောက် မျက်နှာပျက်စရာတွေ၊ အရုပ်ချစ်အကျည်းတန်စရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတော့တယ်။

သံပန်းတစ်ယောက်၊ စစ်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ကို စစ်
နံရုံးကို မတင်ဘဲ သွေးအေးအေးနဲ့ ပစ်သတ်လိုက်တယ်။ တစ်ချိန်
မှာ သမိုင်းအစပေါ်လာရင် နိုင်ငံချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ဖြစ်
လာမှာ စိုးရိမ်လာမိတယ်။

အခု သူရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်တင်ပြီး
မောင်းထွက်သွားကြပါတယ်။ အဲဒီခရီးမှာ ကျွန်တော် ပါမသွား
တော့ ဘယ်ကို သယ်ဆောင်သွားတယ်ဆိုတာ မသိအောင်ဖြစ်နေ
ရပါတယ်။

တယ်လိုပင်ဖြစ်ပါစေ ချေဋ္ဌဗားရားဟာ လူသာသေပေမယ့်
နာမည်ကတော့ ကမ္ဘာတည်နေသရွေ့ ရှိနေဦးမည်ဟု ထင်မှတ်နေ
မိပါတော့တယ်။

ရိုးသား ကြိုးစားလျက်...

မင်းပုည
၁-၁-၂၀၁၈



BURMESE
CLASSIC
COM

မြင့်မြတ်နုလုံ၊ သာ၊
ချေဂွေဟးရား
မင်းပုည

